

✧ FUYU ✧

Sau
lưng
một
vật
nặng

Table of Contents

Mục lục
Sau Lưng Một Vạt Nắng - Fuyu
Lời Tựa
Những Bông Tú Cầu Đi Lạc
Nếu Cậu Là Con Gái Thì Rất Xinh
Âm Thanh Của Sora
Dưới Tán Ô Mùa Đông
Không Phải Là Bạch Tuyết
Chỉ Gặp Khi Trời Mưa
Băng Đô Màu Thiên Thanh
Hẹn Ước Với Biển
Trú Chân Ở Thiên Đường
Bí Mật Trên Kệ Sách
Đã Đến Lúc Nói Lời Tạm Biệt
Rồi Bụi Hồng Sẽ Nở Hoa
Sau Lưng Một Vạt Nắng
Là Một Chuyện Tình
Thềm Nhà Có Bồ Công Anh
Phía Bên Kia Con Đường
Tạm Biệt Peter Pan
Những Giai Điệu Norah
Rồi Một Ngày Nào Đó
Ngỡ Là Đã Quên
Chuyện Của Người Khác
Nơi Ngọn Gió Dừng Chân

Mục lục

Sau Lưng Một Vạt Nắng - Fuyu
Lời Tựa
Những Bông Tú Cầu Đi Lạc
Nếu Cậu Là Con Gái Thì Rất Xinh
Âm Thanh Của Sora
Dưới Tán Ô Mùa Đông
Không Phải Là Bạch Tuyết
Chỉ Gặp Khi Trời Mưa
Băng Đô Màu Thiên Thanh
Hẹn Ước Với Biển
Trú Chân Ở Thiên Đường
Bí Mật Trên Kệ Sách
Đã Đến Lúc Nói Lời Tạm Biệt
Rồi Bụi Hồng Sẽ Nở Hoa
Sau Lưng Một Vạt Nắng
Là Một Chuyện Tình
Thềm Nhà Có Bờ Công Anh
Phía Bên Kia Con Đường
Tạm Biệt Peter Pan
Những Giai Điệu Norah
Rồi Một Ngày Nào Đó
Ngỡ Là Đã Quên
Chuyện Của Người Khác
Nơi Ngọn Gió Dừng Chân

SAU LƯNG MỘT VẬT NẮNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Sau Lưng Một Vật Nắng - Fuyu

Có lẽ, tình khôi và nguyên vẹn nhất vẫn là tình yêu học trò. Không phải là những cuộc tình phức tạp, không phảng phất mưu mô, không đầy mâu thuẫn, truyện tình cảm của Fuyu cứ len nhẹ nhẹ vào tim người. Một đóa cẩm tú cầu ướm sương, một nhành hồng mới nhú, một bông Nemophila xanh dịu...

Nếu bạn ưa những câu chuyện nhẹ nhàng. Nếu bạn thích một lần quay lại nếm vị của mỗi tình đầu thì Sau lưng một vật nắng sẽ là sự lựa chọn hoàn hảo.

Năm gọn trong quyển sách nhỏ xinh ấy là hai mươi hai câu chuyện nhẹ dịu và muôn màu. Màu của hoa lá, màu nắng, màu mưa, màu biển cả, đôi khi là cả màu của cơn gió quét qua quên mất đường về...

Thế đấy...

Rồi một ngày chợt nhận ra rằng mình chẳng phải là một hòm thư đi lạc nhận những bông tú cầu đi lạc. Chỉ là lâu nay, hạnh phúc chùng chình nhăm lẩn...

Rồi sẽ có lúc bạn đặt cho mình câu hỏi, liệu Fuyu có duyên nợ gì với loài cẩm tú cầu hay không, mà phảng phất trong rất nhiều câu chuyện, màu hoa ấy cứ lặp đi lặp lại đầy ám ảnh.

Đôi khi mùi mặn mòi của biển cả ùa về quện vào nỗi nhớ rất xa mang tên bạn-cùng-khu-phố. Có những thứ không phải là tình yêu, chỉ là sự nhăm lẩn con trẻ để ngộ nhận rất nhiều. Rồi như đã đủ lớn khôn, phát hiện ra tình

yêu chân thật sẽ đến từ từ, chậm rãi nhưng bất ngờ, như chậu xương rồng sáng nay đột ngột bung nở một nụ hoa.

Hoặc thảng như những cơn gió lảnh đăng chẳng chịu dừng chân. Sôi nổi và nhiệt thành, nhưng chẳng thể nắm gọn trong lòng bàn tay. Chỉ đến khi thật sự mất đi, mới nhìn thấy có vạt nắng vẫn luôn trong vạt ngay phía sau mình. Sau lưng cô gái ấy luôn là vạt nắng ngơ ngác và lơ đãng, nhưng đầy quan tâm.

Sau Lưng Một Vạt Nắng như tấm vé lợi người chiều thời gian, đưa chúng ta tìm lại một bản thân rất khác của quá khứ. Sống hết mình và yêu nguyên thủy. Có lẽ cuộc đời rồi chỉ có một lần như thế mà thôi... Vậy tại sao phải chần chừ, cầm ngay quyển sách này lên và nhớ lại một thời, bạn cũng đã có một vạt nắng ở sau lưng...

SAU LƯNG MỘT VẬT NẮNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Lời Tựa

Những buồn vui, hoang mang hay trống trải... khi đã đi qua rồi, chỉ còn đọng lại luôn luôn là một vật nắng tươi tắn.

Tôi vẫn nhớ như in một buổi chiều đã cũ, và tôi ở nhà một mình, tôi nhớ từ màu trời xám xám đến ngọn gió thổi thốc vào nhà nơi cửa sau. Chẳng có việc gì để làm nên tôi lôi bút chì ra gọt. Và truyện ngắn đầu tiên được hoàn chỉnh, trên một vài mảnh giấy, bằng cây bút chì chỉ còn một nửa, ngắn cũn. Đó là truyện ngắn có tên "Ai rồi cũng có Valentine" - mà sau này đã được sửa thành "Nếu cậu là con gái thì rất xinh". Sau này, có vài lần tôi ngưng viết, dừng hẳn một thời gian, nhưng chưa bao giờ tôi cho phép mình nghĩ sẽ bỏ viết, để ngôn ngữ trở thành dang dở, còn những câu chuyện mở - kết lửng lơ.

Vì thế, tuyển tập truyện ngắn "Sau lưng một vật nắng" được ra mắt độc giả - như một cột mốc đánh dấu của tuổi trẻ, cũng là một lời nhắc nhở tôi phải luôn thôi thúc mình viết.

Ở "Sau lưng một vật nắng", có thể là chút băng khuâng vương vẫn trong đêm rồi tan biến vào sáng sớm như sương. Hay nỗi buồn xám xịt, sùng sốc, dai dẳng như một cơn mưa mà dấu mưa tạnh, cảm giác ẩm ướt hầy còn vương trên tóc. Cũng có khi là nỗi nhớ xếp chồng theo ngày tháng, như bánh dâu tây ngàn lớp trong tủ kính phảng phất vị ngọt và chua... Tất cả những cảm xúc đó, tôi nghĩ, bất cứ ai cũng đã trải qua dù nhiều hay ít, như tôi đã từng.

Khi bắt đầu viết một câu chuyện, tôi luôn hy vọng nó sẽ giữ lại chút gì đó của riêng tôi trong từng thời điểm, dù là cơn mưa dai dẳng hay vị chua của chiếc bánh dâu tây...

Sau nữa, mới là "sự tham lam" khi hy vọng điều gì đó gửi được đến người đọc và trở thành một thứ gì đó của riêng họ. Quan trọng hơn hết thảy, những buồn vui, hoang mang hay trống trải... khi đã đi qua rồi, chỉ còn đọng lại luôn luôn là một vạt nắng tươi tắn.

Đủ khiến bạn mỉm cười.

Fuyu.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Những Bông Tú Cầu Đi Lạc

Cậu luôn đến vào những buổi sáng sớm, khá đều đặn, khi sương còn ướt trên các đám cỏ và những tia nắng mong manh ngái ngủ rải rác trên lá. Lúc đến cũng như lúc đi, cậu lặng lẽ và im ắng như sợ bất kỳ tiếng động nào cũng sẽ làm ai đó thức giấc và phát hiện ra hành động của mình.

Cậu đặt vào hòm thư trước cửa nhà hàng xóm của tôi một bông hoa tú cầu. Cành hoa được cắm vào khe bỏ thư, còn bông hoa xinh xắn thì thò đầu ra ngoài rung rinh nhẹ nhàng đón nắng. Tôi luôn thích dậy sớm vì đó là khoảnh khắc tuyệt diệu nhất của một ngày. Không khí trong lành, mát mẻ, tinh khiết giống khoảnh khắc khi một cơn mưa vừa tạnh. Và trong một buổi sớm như thế, tôi đã nhìn thấy cậu cùng cành hoa tú cầu. Để rồi sau đó nhận ra gần như hôm nào cậu cũng đến. Tôi gọi cậu là chàng trai Buổi sớm.

Hôm nay cậu đến cùng với một cành hoa tú cầu màu trắng xanh. Chờ cho đến khi dáng cậu mất hút, tôi mới rời khỏi nhà mình để đến hòm thư mang bông hoa đó về. Dĩ nhiên tôi biết nó không phải dành tặng tôi. Cũng không phải vì tôi tham lam mà "chôm chia" hay ganh ghét cô gái nhà bên mà phá đám. Ngôi nhà đó chẳng có cô gái nào cả.

Chính xác thì ngôi nhà đó đã lâu rồi chẳng có ai. Nghe đâu chủ nhân cũ đã ra nước ngoài, giao lại nhà này cho họ hàng trông coi, vài ba tháng mới có người qua dọn dẹp một lần. Những ngày đầu, tôi cứ lặng lẽ quan sát, mong cậu sẽ nhận ra không có ai ở đó và bỏ đi. Nhưng vì cậu chỉ đến vào những buổi sáng sớm nên không phát hiện ra. Và có lẽ cậu cũng có rất nhiều sự kiên nhẫn, vì nếu thấy bông hoa hôm qua vẫn còn đó, cậu chỉ cầm nó đi và thay bằng một bông hoa mới.

Có những hôm lũ trẻ con lấy bông hoa nghịch, hôm sau quay lại thấy hòm thư rỗng tưởng có người nhận rồi thì cậu mỉm cười. Nụ cười tươi hiền lành đầy ám ảnh. Từ lúc đó, tôi đã thay cô gái không biết mặt kia nhận những bông hoa tú cầu. Tôi đã biện minh rằng vì mình thích loài hoa ấy nên không muốn lũ trẻ con vật nhỏ từng cánh một, hay không muốn nhìn cảnh nó úa tàn dưới ánh nắng ban trưa. Tôi lờ đi cảm giác đồng cảm dành cho Chàng trai Buổi sớm vì câu chuyện mình tự tưởng tượng ra. Tôi nghĩ, có lẽ cậu ta đã thích cô gái nhà bên, nhưng không biết cô gái đã dọn đi rồi, vậy nên cứ làm mãi một việc vô ích. Những tín hiệu cứ tha thiết gửi đi mà không bao giờ đến được nơi cần đến. Việc đó mới buồn làm sao. Tôi cũng không muốn nụ cười nắng sớm kia biến mất.

Những bông hoa tú cầu mà Chàng trai Buổi sớm mang đến luôn có hai màu: một là trắng xanh, hai là hồng nhạt. Thế mà đột ngột, hôm nay, cậu mang đến một bông hoa tú cầu màu đỏ. Không nén nổi tò mò, tôi viết cho cậu một dòng ngắn cùn trên tờ giấy nhỏ, bỏ vào một phong thư và dán vào đáy hòm để tránh người khác lấy được.

Đoạn tôi viết một dòng siêu nhỏ: "Dưới đáy hòm thư có thư" trên một mảnh giấy gấp sao và dán dưới khe thư, cẩn thận để đảm bảo cậu ta đặt hoa vào sẽ phải nhìn thấy mà những người khác có nhìn ngang cũng không thèm để tâm.

"Cậu tìm đâu ra những bông hoa tú cầu màu đỏ thế?".

"Tớ tự trồng đấy. Cũng đơn giản lắm. Tớ tìm hiểu thì biết độ pH trong đất sẽ quyết định màu của hoa tú cầu. Tớ làm theo như người ta hướng dẫn, đóng đinh xung quanh gốc hoa thì có được hoa tú cầu màu xanh. Tớ bón nhiều phân bón có hàm lượng phosphate lớn hoặc vôi bột quanh gốc thì được hoa có màu đỏ".

Từ đó, bên cạnh những bông hoa tú cầu, tôi còn nhận được những dòng chữ dán dưới đáy hòm thư. Chúng tôi trao đổi thư cho nhau, chậm chạp như một con rùa. Vì trung bình phải mất hai ngày chúng tôi mới đọc được người kia viết cái gì. Ví dụ, sáng hôm nay tôi dán thư thì sáng ngày mai Chàng trai Buổi sớm mới lấy thư đọc, và sáng ngày một tôi mới nhận được hồi âm. Nhưng chẳng ai hỏi địa chỉ email, vì có lẽ, cảm giác chờ đợi cũng rất thú vị.

Từ những dòng chữ cậu viết, tôi cũng hình dung được đại khái về Chàng trai Buổi sớm ngoài vài điều đã góp nhặt từ trước: tính kiên nhẫn vì vẫn đều đặn mang hoa đến, hơi nhút nhát vì chỉ dám tặng hoa mà thôi. Cậu thích những buổi tối leo lên sân thượng để ngắm các vì sao. Hiện cậu đang ôn thi chờ sang năm thi lại Đại học, giống tôi. Vì hôm thi Toán cậu bị sốt nhẹ nên làm bài không tốt lắm. Và để mình không quá rảnh rỗi nên cậu nên phụ việc ở một cửa hàng hoa tươi của người chị họ.

"Tên cửa hàng là tên của một nữ thần trong thần thoại Hy Lạp. Cửa hàng cũng nhỏ thôi, chị mình thích cắm hoa trong những xô nhôm, vì chị ấy bị ám ảnh bởi chi tiết đó trong một cuốn sách chị ấy đã từng đọc".

Vào những lần dạo quanh phố xá bằng xe đạp, tôi luôn vô thức nhìn tên các cửa hàng hoa tươi để xem thử có nhìn thấy cái tên nào quen thuộc đến mức nhìn thấy sẽ có cảm giác ngờ ngợ.

Nữ thần Athena thông thái? Aphrodite xinh đẹp? Artemis lạnh lùng? Nhưng tôi vẫn chưa tìm thấy cửa hàng nào mang lại cảm giác ngờ ngợ như mong muốn. Chàng trai Buổi sớm miêu tả công việc của mình khá đơn giản. Cậu sẽ bê những chậu cảnh ra hứng nắng và rồi bê vào khi trời tối. Sắp xếp các bó hoa, tính tiền. Riêng công việc gói hoa thì cậu chịu, vì tay chân rất vụng về.

"Việc mà tớ khoái nhất là vào cuối ngày có thể mang những bông hoa đã nở về nhà, nhất là hoa hồng. Người mua chỉ chọn những bông hoa còn là nụ hoặc chỉ mới hé vài cánh chứ chẳng ai chọn những bông hoa nở hết cả.

Thường thì chúng sẽ chỉ có một lựa chọn là vào thùng rác. Tôi thấy tiếc, vì dù sao thì chúng cũng rất đẹp, nên xin mang về. Thế là gần như hôm nào mẹ tôi cũng có hoa để tha hồ trang trí mọi nơi trong nhà mà chẳng tốn xu nào cả".

"Những bông hoa tú cầu cậu hay mang đến đây là cậu trồng hết à?".

"Có những bông trồng. Có những bông mua. Vì hoa trồng thì không nỡ kíp để ngày nào cũng mang đến. Haha".

Lúc đọc đến đây tôi bật cười. Tôi thường chỉ hỏi, không trả lời các câu hỏi mang tính cá nhân vì sợ cậu biết mình là một kẻ mạo danh. Tôi định hỏi tại sao cậu biết tôi thích hoa tú cầu nhất, rồi nhớ ra mình chỉ là kẻ mạo danh. Cậu tặng cho cô gái nhà kế bên, không phải tôi. Đôi lúc lơ đãng, tôi lại quên bém điều đó. Mà dạo gần đây tôi lơ đãng khá nhiều nên không thể tự nhắc mình chỉ là một hòm thư lạc nhận những bông hoa tú cầu đi lạc. Không có gì hơn nữa.

Rất nhiều lần tôi đã viết những dòng "tự thú" cho cậu, kể hết tất cả mọi thứ, kể cả lý do vì sao tôi làm vậy. Nhưng hầu như chẳng lần nào dán dưới đáy hòm thư. Tôi chỉ vo tròn nó lại rồi ném vào thùng rác. Trong lá thư thứ nhất, tôi kể về câu chuyện của mình, về chính tôi, người đã từng thiết tha gửi đi những tín hiệu đến một người khác. Rồi mỗi ngày lại càng cảm thấy nỗi thất vọng xếp chồng lên nhau, ngày một nhiều thêm vì dường như người đó không hề nhận được. Hoặc tệ hơn, nhận được nhưng vờ như không biết. Đầu năm lớp mười hai, Phong đi du học.

Những tháng đầu, hai đứa vẫn giữ liên lạc đều đặn. Nhưng yêu xa như một lời nguyền mạnh mẽ hiếm người thoát được, tôi và cậu ấy cứ ngày một nhạt dần. Như cốc nước mía đầy những viên đá lạnh tan ra giữa trưa nắng mùa hè. Những email gửi đi từ Phong, từ tôi đến đối phương cứ vơi dần rồi

thôi hẳn. Sau đó, tôi thấy cậu ấy thay đổi ảnh đại diện của mình chụp chung với cô bạn khác. Tôi lặng lẽ bấm nút like. Không ai nói một lời nhưng ai cũng hiểu. Tôi không sốc, vì đã đoán trước được, nhưng vẫn buồn bã như thường. Dù sau đó, tôi cũng quên Phong đi. Quên hẳn. Nhưng kí ức vẫn để lại một vết sẹo mờ.

Đó là lý do tôi cảm thấy đồng cảm với chàng trai Buổi sớm khi nhìn cậu cứ đều đặn mang hoa đến. Trong lá thư thứ hai, tôi viết, có lẽ hơn cả sự đồng cảm, tôi tìm thấy niềm vui từ cậu. Khi đọc những dòng chữ mới, những câu chuyện mới, khi nhận những bông hoa xinh xắn và cắm nó vào cốc thủy tinh. Tôi muốn giữ lại cảm giác chờ đợi để đến sáng ngày mới nhận những cành hoa, cả nỗi buồn khi nghĩ mình chỉ là một hòm thư lạc, chỉ nhận những cành hoa đi lạc. Dẫu niềm vui và nỗi buồn nhỏ như những viên kẹo, dù chúng ngọt hay đắng, tôi nếu muốn giữ lại. Tất cả.

Lá thư thứ ba, tôi viết mình cảm thấy day dứt khi đã gieo cho cậu hy vọng. Nhưng đó là những hạt mầm đã chết không bao giờ có thể nảy mầm, đâm chồi, ra hoa và kết quả. Nó chỉ có thể nằm im mãi dưới lớp đất nâu mặ cho người khác ra sức chăm sóc. Vì thế, tôi xin lỗi cậu rất nhiều.

Nhưng tôi luôn cho những lá thư ấy vào thùng rác. Vì tôi không muốn mất chàng trai Buổi sớm. Khi biết được sự thật, chắc chắn chiếc xe đạp màu xanh dương của cậu sẽ không xuất hiện trên con phố này nữa.

Một buổi chiều, tôi thấy ngôi nhà kế bên đã có người đến xem và nghe loáng thoáng vài ngày nữa họ sẽ dọn đến. Có lẽ đó là điềm báo để tôi dừng tất cả những chuyện này lại, dù bản thân muốn hay không.

Tối đó, bên cửa sổ, dưới những vì sao lấp lánh, tôi viết lá thư dài nhất mà mình từng viết. Tôi kể tất cả, ngoại trừ chuyện riêng của mình trong lá thư thứ nhất. Sáng mai, tôi dán nó ở vị trí cũ.

Sáng hôm sau nữa, cậu không quay trở lại. Tôi đã đoán được như thế, nhưng vẫn buồn. Dù Chàng trai Buổi sớm không đến nữa, nhưng tôi vẫn giữ thói quen dậy sớm. Vì thế, khoảng một tuần sau, tôi ngạc nhiên vô cùng khi thấy cậu quay lại và đặt vào hòm thư nhà tôi một lá thư. Phải, hòm-thư-nhà-tôi, không phải nhà hàng xóm.

"Tớ không giận cậu nữa. Lúc trước thì có, một chút, bây giờ thì hết rồi. Kể ra thì tớ không biết gì về người tớ định tặng hoa cả, ngoài việc người đó thích những bông hoa tú cầu. Tớ cũng chẳng biết gì về cậu, vậy nên việc gửi đi những bông hoa đến ai có lẽ cũng chẳng khác nhau lắm. Người mà tớ định tặng, tớ nghĩ, là mối tình đầu của mình. Mối tình đầu mà ai ai cũng có, ai ai cũng từng trải qua ấy. Cô bạn đó phụ trách chương trình phát thanh của trường mỗi giờ giải lao. Tớ rất thích nhạc bạn ấy chọn để phát. Có một lần, bạn ấy hát chạy bài "Goodbye" của Celine Dion theo yêu cầu của một bạn trong trường có mẹ bị ung thư mặc dù chương trình trước giờ chỉ phát nhạc có sẵn. Đoạn cuối, có lẽ bạn ấy đã khóc một chút vì tớ nghe thấy giọng bị nghẹn lại. Sau vụ đó, nghe đâu bạn ấy bị phạt. Giọng bạn ấy tuyệt lắm. Từ đó tớ mới tìm hiểu xem cô bạn phát thanh viên Mười lăm phút mỗi ngày ấy là ai, quan sát bạn ấy, có lẽ là nhiều cảm xúc hơn thế nữa. Nhưng bạn ấy đã có người khác bên cạnh, nên tớ chỉ đứng ngoài vậy thôi. Một lần duy nhất, tớ tặng bài "Bless on the broken road" trong chương trình Mười lăm phút cho chính bạn ấy, giấu tên, vì người bạn kia đã đi du học. Nhưng chi thế thôi. Rồi tốt nghiệp. Sau đó, tớ nghe phong thanh họ đã chia tay. Tớ lại nghĩ, có lẽ mình nên thử đứng trước mặt bạn ấy xem sao. Nhưng rồi chuyện nhảm lẩn đã xảy ra, như cậu đã biết. Có lẽ việc này xảy đến là để khuyên tớ nên dừng lại".

Tôi đọc lại lá thư vài lần nữa để chắc chắn nó đang nói về... mình. Chi tiết để tôi chắc chắn điều đó là bài hát "Goodbye" của chương trình Mười lăm phút. Tôi đã liều mạng hát nó vì file nhạc bị hỏng, mặc kệ sau đó bị phạt quét dọn văn phòng Đoàn một tuần vì thầy bảo tôi có hơi hướng muốn

"nổi loạn", và lũ bạn thì trêu chọc vui vui giọng lu bẽ mà hát với hò. Vì tôi có cảm giác thôi thúc mạnh mẽ rằng khi đó có người cần nghe bài hát đó.

"Đó chính là tớ". Tôi dán lá thư siêu ngắn đó dưới đáy hòm thư nhưng chàng trai Buổi sớm đã chẳng quay lại nữa. Sau ba ngày, tôi quyết định sẽ không ngồi đợi, tôi sẽ tự đi tìm cậu. Những ngày sau đó, tôi đạp xe lang thang khắp các phố để tìm một cửa hàng hoa có cái tên của một Nữ thần. Và rồi tôi đã tìm thấy. Flora - Nữ thần làm mặt đất nở hoa của thần thoại Hy Lạp - xinh xắn bên góc một ngã tư. Tôi đẩy cửa, cảm thấy ngón tay mình hơi run, và gặp những xô nhôm cắm đầy hoa. Chàng trai Buổi sớm đang cắm cúi chỉnh sửa những bó hoa cắm chướng đỏ ở cuối cửa hàng.

- Quý khách muốn mua gì?

Cậu quay lại, có vẻ ngạc nhiên khi thấy vị khách là tôi. Cậu không biết người nhận những bông hoa tú cầu là ai, nhưng chắc chắn cậu biết tôi - cô phát thanh viên Mười lăm phút học cùng trường cấp ba với cậu. Tôi mỉm cười, cố gắng điềm tĩnh như một quý cô của thế kỷ 18.

- Một bông hoa tú cầu đỏ, đó là thứ tớ muốn mua. Giao hàng tận nhà nhé.

Tôi ghi nhanh địa chỉ nhà vào mảnh giấy nhỏ đặt trước quầy, đẩy về phía cậu.

- Và lần này cậu sẽ không nhầm địa chỉ của tớ nữa chứ? Mà tớ có chút tò mò, ai đã cho cậu sai địa chỉ nhà tớ thế?

Mắt cậu mở to đầy ngạc nhiên. Còn tôi không ngăn được mình nở nụ cười. Tôi không thể miêu tả cho bạn rõ ràng cảm xúc của mình lúc này, khi biết mình không phải là một hòm thư lạc, và những bông hoa tú cầu cũng chưa bao giờ đi lạc.

Nó gần giống như cảm giác của một mầm cây vừa tách vỏ và trồi lên khỏi mặt đất, nhận ra mình được tưới tắm dưới ánh mặt trời rực rỡ. Và mọi

thứ xung quanh nó tốt đẹp đến mức hứa hẹn hạt mầm sẽ nở hoa.

SAU LŨNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Nếu Cậu Là Con Gái Thì Rất Xinh

Valentine

Trong những manga shoujo (Truyện tranh Nhật Bản dành cho con gái), Valentine là một dịp đặc biệt để các cô gái làm chocolate mang tặng người ấy, hoặc người tương lai có thể sẽ thành người ấy. Rồi thì các chàng trai sẽ nhận chocolate dù không thích đồ ngọt, và một câu chuyện lãng mạn ra đời. Tôi là con gái, nhưng nhìn thoáng qua tôi rất giống một cậu con trai.

Và tôi là otaku (Dùng để gọi những người say mê truyện tranh, anime Nhật). Vấn đề nữa ở đây, tôi - một con một shounen (Truyện tranh Nhật Bản dành cho con trai), chăm chăm đọc shounen, thích mê shounen, nhất là Naruto. Trừ hai việc đó ra, tôi... bình thường kinh khủng. Tôi có thể tán phét thoải mái với đám con gái cũng như con trai về nhiều thứ, như manga chẳng hạn (mà thực ra phần nhiều là manga). Nhưng hình như không nhiều đến thế những fan của manga nên nói chung tôi thích im lặng, hoặc quan sát mọi người, hoặc khoai chí với cuộc sống riêng của một otaku. Tôi chưa có người yêu, chưa từng thích ai đó (ngoài đời) - Naruto thì đương nhiên không được tính rồi...

Vì vậy, với tôi, Valentine chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác.

Một ngày của tôi. Đi học, tan học, đến chỗ làm part-time, đi học thêm, sau giờ cơm tối tôi cùng cả nhà xem chương trình yêu thích và ăn hoa quả, rồi chui vào phòng, thanh toán đồng bài tập, nghe một vài bài hát yêu thích rồi đi ngủ.

Valentine tôi cũng định như thế mà thôi.

Nhưng, hôm nay, Valentine, ngay khi cả nhà đang vừa ăn táo vừa xem tivi, mẹ chạy vội vào bếp một chốc lại trở ra ngay.

- Chiều nay có người mang đến tặng con. Mẹ mỉm cười đầy ẩn ý. Bố chỉ nhìn tôi. Anh hai thì nhìn cái tivi.

Hoa hồng trắng, đúng loại tôi thích. Chocolate nhân đậu phộng, đúng loại tôi thích. Tôi cầm lấy chúng, ăn thêm một miếng táo, chẳng buồn nhìn ông anh trai - người đang ăn một lúc hai miếng táo.

- Tất cả hết bao nhiêu vậy anh hai? Sợ em gái tủi thân khi không nhận được quà Valentine à?

- Gì? - Ngừng nói, nhai, nuốt, rồi cười khùng khục. Mi nghĩ ta mua cho mi á? Không có đâu, ta còn không có tiền mua quà tặng bạn gái cơ mà.

- Thật á? - Tôi ngạc nhiên.

- Thật. Thế mà mày không thích à? Thế thì đưa đây anh trưng dụng làm quà tặng bạn gái cũng được. Dù gì cũng chưa hết Valentine.

Tôi giăng lại hộp chocolate. Rồi ôm bó hoa cùng hộp chocolate lên phòng, không quên ném lại một cái nhìn đầy đe dọa. Kế hoạch thay đổi. Tôi nhanh chóng làm gọn đồng bài tập và sau đó vận động trí não tìm hiểu xem ai tặng quà Valentine cho mình. Không thiệp, không tin nhắn, không một mẫu giấy. Tôi đành treo bó hoa lên để làm hoa khô.

Trên đời này có đứa con trai thích mình theo kiểu đặc biệt thật hay sao? Có khi nào... đó lại là một đứa con gái không nhỉ? Đã bảo là tôi nhìn giống một cậu con trai mà!

Trước Valentine

- Này, cậu là con trai hay con gái đấy? Kẽ vào muộn năm phút tiết học thêm Anh văn của thầy Giang vừa hỏi tôi. Hắn ngồi cạnh tôi. Tôi không giận vì bị nhầm là con trai. Dù sao thì với mái tóc cắt ngắn theo kiểu Nhật và cách ăn mặc của tôi thì bị nhầm cũng là chuyện bình thường. Cái hôm tôi bị bôi kẹo cao su lên tóc, gỡ không được nên đành cắt tóc ngắn, về đến nhà mẹ trông thấy còn phải thốt lên: "Trông con đẹp trai thế". Nhưng tôi thắc mắc không hiểu sao cậu ta lại quan tâm đến chuyện này.

- Sao cậu hỏi tôi thế?

- Không có ý xúc phạm gì đâu. Chỉ là, nếu cậu là con trai trông cậu rất dễ thương, còn nếu cậu là con gái thì rất xinh.

Dễ thương và xinh có khác nghĩa gì nhau không nhỉ? Tôi đang nghĩ thế thì Phong - thằng bạn cùng lớp vừa vào muộn, ngồi giữa hai chúng tôi, đập đập vai tôi như chiến hữu.

- Bạn tớ này, con gái đấy, tin không?

Cậu ta nhìn tôi, ánh mắt không ngạc nhiên mà đầy thú vị. Tôi có cảm giác cậu ta đang mỉm cười.

- Tin chứ. Bạn ấy xinh thế cơ mà.

Tên cậu ta là Khanh. Một anh chàng rất thích chơi bóng chuyền, cũng có mặt trong đội tuyển của trường, nhưng đa phần là dự bị (có lẽ vì tài năng không đủ để vào đội tuyển chính thức). Dù vậy, Khanh vẫn hot vì là một tay ghi-ta cừ khôi chẳng khi nào vắng mặt trong các buổi văn nghệ của trường. Cậu ta hát rất tuyệt. Tôi mới nhớ ra đầu năm có ấn tượng với một cậu nam sinh gầy đàn và hát một bài hát tự sáng tác.

Nội dung bài hát đại khái nói về cảm xúc của một anh chàng, nhìn thấy một cô gái đạp xe ngang qua, gió và nắng đều lấp lánh. Tôi nhớ có vài câu.

Vòng xe quay đều, quay đều, và gió mát ngang qua mắt ai

Bạn đi ngang qua tôi

Nắng nhảy múa trên mái tóc bạn

Và trái tim tôi cũng thế

Hóa ra cậu nam sinh đó là Khanh. Sau hôm đó, tôi nhận thấy mình gặp mặt cậu ta hơi nhiều. Hôm học thêm nào cũng ngồi cạnh tôi, hỏi mấy câu trong bài tập, nhờ tôi dịch hộ vài đoạn. Thậm chí có lần khi tôi đi ngang qua lớp cậu ta, cậu ta chạy ra chặn tôi lại.

- Vân Anh đi đâu đây?

- Căn-tin.

- Vậy mua giùm tớ ổ bánh mì ngọt.

Rồi cậu ta giúi tiền vào tay tôi, chạy biến vào trong lớp. Tự nhiên cứ như thế chúng tôi quen thân nhau lắm. Tôi cũng mặc kệ. Dù sao cũng chỉ là ổ bánh mì, chẳng nặng nề gì. Lúc mua xong, cậu ta bẻ cho tôi một nửa. Có hôm Khanh chạy sang lớp tôi, vẫy tôi ra rồi nhờ tôi nhận xét hộ bài hát cậu ta vừa viết. Mà rồi tôi cũng quen dần với sự có mặt của Khanh.

Thậm chí rất thích nghe những bài hát mới của cậu ấy, dù có những bài nghe rất nhảm. Như "Tôi mua thật nhiều bánh quy, nhưng chẳng ai ăn, Tôi buồn nên rủ mèo yêu cùng ăn". Gương mặt cậu ta rất ngộ mỗi lần nghe nhận xét của tôi về những bài hát.

Ví dụ như khi tôi khen "Hay" thì cậu ta nở một nụ cười kiêu hãnh vui vẻ. Nhưng nếu tôi bảo "Nhảm" thì cậu ta như một trái mận hết nước, héo hắt, nhìn chăm chăm vào bản nhạc xem chỗ nào không ổn. Cũng thú vị. Cho dù cậu ấy có biết gì về manga.

Sau Valentine

Đã bốn ngày sau Valentine. Tôi nghĩ chắc người tặng quà ghi tên sau lớp vỏ gói kẹo chocolate nên tích cực ăn. Hết hộp rồi chẳng còn gì. Tên thì chẳng thấy đâu, mà có khi tôi lại tăng cân. Nghĩ mãi không biết là ai, tôi cảm thấy hơi bức bối. Không phải vì người tặng quà không ghi tên mà cảm giác giống như khi không giải được một bài toán khó. Có lúc tôi nghĩ hay là mình lên loa phát thanh trường mà oang oang: "Ai tặng quà Valentine cho bạn Vân Anh, lớp 12A9, thì liên lạc với bạn ấy nhé". Dĩ nhiên, đó chỉ là một ý nghĩ thoáng qua.

Tôi thích cái ghế đá dưới gốc cây bàng. Mà thật ra là tôi thích cây bàng già cổ thụ ấy thì đúng hơn. Lớp gỗ xù xì, tán rộng, cành lá không đếm xuể.

Cứ thỉnh thoảng tôi ra đó ngồi, nghe gió thổi qua mặt mát rượi. Hiện giờ, lá bàng xanh um. Nhưng tôi không thích cái màu xanh ấy bằng cái màu đỏ vàng lẫn lộn, lá rụng khắp sân. Ngược nhìn tán lá xanh um, tự dừng lại thấy muốn nhìn hoa bàng li ti rơi rơi.

- Này, sao buồn thế?

- Tớ có buồn đâu. - Tôi đáp. Là Khanh.

Cậu ta ngồi xuống cạnh tôi, cũng ngược mắt nhìn cái màu xanh dịu mát.

- Hôm Valentine có nhận được quà của ai không?

- Không - Tôi nói dối

- Còn cậu thì chắc nhiều.

- Không có đâu.

Lại thêm một kẻ nói dối, tôi nghĩ. Khanh là nam sinh rất nổi tiếng trong trường, mà trông cũng chẳng tệ. Cậu ta hẳn là một trong những người lý

tưởng để trở thành người ấy của các bạn gái trong trường. Không nhận được cả xe tải chocolate còn tin chứ làm gì có chuyện không nhận được gì. Khanh ném cho tôi một viên chocolate. Tôi bóc vỏ, cho vào miệng. Chocolate nhân đậu phộng. Mùi vị quen thuộc.

- Trước Valentine tớ phao tin là tớ có di-ép (Viết tắt của GF - Girl friend) rồi nên chẳng ai tặng tớ chocolate cả. Còn Vân Anh sao mà không có được chứ?

- Không có.

Khanh vẫn nhìn những tán lá bàng xanh um.

- Thế hoa hồng trắng không được tính là quà Valentine à? Phải là hoa hồng đỏ hả?

Tôi nhìn Khanh, bằng đôi mắt tròn xoe. Khanh nhìn lại tôi. Tôi lại có cảm giác cậu ta đang mỉm cười. Tôi ngồi yên trên ghế đá, gió mát qua hai má nóng bừng.

Tự nhiên tôi thấy lòng mình cũng mềm như con gái.

Mà tôi là con gái mà, nhỉ?

Năng nhảy múa trên mái tóc bạn.

Và trái tim tôi cũng thế

SAU LƯNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Âm Thanh Của Sora

Tôi nghe thấy âm thanh đó. Tơ rinh, tơ rinh... Âm thanh của chiếc chuông nhỏ mà Sora đeo ở chiếc ba-lô đầy những hình thù kỳ lạ như kí tự của người cổ đại.

Âm thanh ấy đối với tôi quen thuộc và có ý nghĩa đến mức chỉ cần nghe thấy thì nhịp tim của tôi dường như cũng ngân lên theo. Tôi đã nghĩ mình sẽ không bao giờ được nghe âm thanh ấy nữa. Nhưng mà giờ đây, tôi chắc chắn rằng đó không phải là tiếng vọng về từ một giấc mơ hay hồi ức. Nó rất rõ ràng. Nó rất thật.

Tôi rời khỏi cuốn sách đang đọc dở - "Người trộm bóng" - để tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó. Chẳng mấy khó khăn. Sora bước tới chỗ tôi đang ngồi, hay đúng hơn là bước tới băng ghế ngồi ở trạm chờ xe buýt với những bước sải dài nhưng nhẹ nhàng và thanh thoi. Cái chuông nhỏ đeo ở ba-lô theo nhịp chân của Sora cũng động đậy theo và ngân nga tơ rinh, tơ rinh...

Hệt như những lần khác, mỗi khi nghe thấy âm thanh đó tôi bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Vì đó là dấu hiệu báo rằng Sora sẽ xuất hiện. Nhưng lần này sẽ khác biệt. Tôi quyết tâm phải nói xin chào với Sora và nói nhiều hơn thế một chút. Cụ thể là gì thì chưa biết nhưng nhất định phải thế. Trước khi tôi kịp thực hiện cái ý định đó thì Sora đã ngồi xuống bên cạnh rồi. Và thật là ngạc nhiên, cô bạn quay sang nhìn tôi cười rất tươi. Nụ cười mang cảm giác trong trẻo như nắng, như bầu trời. Tôi không phủ nhận là mình có hơi choáng một chút.

"Xin chào. Bạn hay đi chuyển xe này giống mình nhỉ"

* * *

Tôi không biết tên cô bạn đó là gì. Mỗi khi mừng tượng lại bạn ấy trong đầu, tôi nghĩ đến nụ cười tươi tắn, đáng yêu. Và đôi mắt sang đôi khi để ánh nhìn đi lạc đến một nơi nào đó thú vị lắm, vì mỗi lần như thế bạn ấy sẽ cười vu vơ một mình. Tất cả những điều đó khiến tôi liên tưởng đến ngay cảm giác trong trẻo dễ chịu y hệt như những lần ngửa mặt lên ngắm bầu trời.

Vậy nên tôi lén gọi cô bạn là Sora. Trong tiếng Nhật nó nghĩa là bầu trời. Lần đầu tiên tôi chú ý đến Sora là khi tôi đứng xếp hàng ngay phía sau cô ấy để đợi đến lượt mình lên xe buýt. Tôi chú ý đến những hình vẽ kỳ lạ trên chiếc ba-lô. Nhưng chú ý hơn cả vẫn là âm thanh tơ rinh, tơ rinh từ chiếc chuông nhỏ. Thật là ngộ. Tôi chỉ thấy các cô bạn gái gắn những chú gấu bông nhỏ xinh hoặc huy hiệu và móc khóa hình thần tượng chứ chưa thấy ai đeo một chiếc chuông cả. Nó nhỏ nhưng âm thanh lại rất trong và dễ chịu. Cứ mỗi lần Sora di chuyển, dù chỉ là khẽ cựa mình, nó cũng động đậy theo và ngân nga tơ rinh, tơ rinh...

Hôm đó Sora ngồi chung băng ghế với tôi. Trời lất phất mưa, mái tóc bạn ấy lấm tấm những hạt nước. Chúng làm Sora trở nên mờ ảo như một tinh linh ẩn trong khóm cây trong những câu chuyện cổ tích. Năm phút sau, có lẽ Sora buồn ngủ, bạn ấy nhắm mắt lại, bắt đầu gật gà, tay ôm chặt ba-lô trước ngực. Được một lúc, tôi đâm ra lo lắng không biết cô bạn cần xuống ở trạm nào, ngủ gật thế này nhớ quá trạm thì biết làm sao. Tôi nửa muốn đánh thức Sora vì sợ bạn ấy nhớ trạm, nửa e ngại sẽ phá giấc ngủ của bạn ấy.

Thế rồi đột ngột, Sora mở mắt và vội vã bấm chuông báo, đi đến cửa sau. Cứ như là bạn ấy có cài chuông báo thức trong đầu vậy. Khi xuống trạm, Sora không bước xuống mà làm động tác nhảy xuống trông ngộ nghĩnh đến mức tôi phì cười. Âm thanh tơ rinh, tơ rinh khi Sora nhảy xuống trạm xe vẫn vang lên trong đầu ngay cả khi tôi đã xuống trạm của mình. Và nhiều lần sau đó, tôi phát hiện bạn ấy có thói quen xuống xe buýt như thế.

Sora đã bước vào cuộc sống của tôi như thế. Tình cờ và nhẹ nhàng đến mức khi ấy tôi còn không nhận ra là cuộc sống của mình đã khác đi. Tôi phát hiện ra rằng Sora thường đợi xe buýt cùng khoảng thời gian với tôi. Dù xe buýt không khi nào đúng giờ 100% nhưng thời gian xê dịch không nhiều. Sớm hoặc muộn hơn năm phút. Bất chấp cái khung giờ xê dịch đi đôi chút đó, thường chúng tôi đứng đợi xe buýt cùng nhau. Và âm thanh tờ rinh, tờ rinh luôn là dấu hiệu nhận biết Sora xuất hiện.

Tôi không còn chỉ biết chúi mũi vào iPod nữa. Tôi chỉ ra vẻ vậy vì không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào.

Nhạc thì lúc nào nghe cũng được, nhưng mỗi ngày tôi chỉ được ở bên Sora có hai mươi phút thôi. Dường như tất cả mọi thứ đều khiến cho Sora thích thú. Một số người thú vị trên xe buýt, cảnh vật ở bên ngoài xe, đặc biệt là những cơn mưa rào làm tấm kính lấm tấm những vệt nước dài ngắn khác nhau. Có lần tôi thấy cô bạn chụp ảnh lại. Chắc là Sora sẽ đem tấm ảnh ấy lên Facebook. Rồi đột nhiên tôi nghĩ, giá mà mình có thể biết được Facebook của cô bạn. Rất có thể từ đó tôi sẽ biết thêm được những điều khác về sở thích hay một mảnh cuộc sống của bạn ấy. Thậm chí có lần mất nguyên một đêm, tôi lên Facebook gõ tìm Sora, chuông gió hay bất kể từ khóa nào tôi có thể nghĩ đến nhưng chúng đều không dẫn tôi đến được Facebook của Sora.

Dạo gần đây Sora hay đọc một cuốn sách. Tôi ghía trộm và biết đó là cuốn "Người trộm bóng". Khi đọc sách Sora rất chăm chú, như không còn gì bên ngoài tồn tại nữa. Vì mãi mê đọc nó mà cô bạn đã bị nhỡ trạm cần xuống. Cái vẻ vội vã khi bạn ấy bấm chuông, lấy tay cốc đầu mình một cái thật buồn cười. Chiếc chuông nhỏ rung theo những nhịp chân vội vã. Sora sẽ phải đi bộ một đoạn quay ngược trở lại. Chắc chắn là tiếng tờ rinh, tờ rinh sẽ càng rộn ràng hơn bao giờ hết theo những nhịp chân gấp gáp. Tôi đã tìm mua "Người trộm bóng" và mỗi ngày đọc một ít. Nó là một phần nhỏ

thuộc về thế giới của bạn ấy. Có lẽ khi đọc hết rồi tôi sẽ dùng nó để bắt chuyện cùng Sora.

Chuyến xe buýt số 1 là chuyến xe buýt bán tự động, chúng tôi sẽ cho tiền vé, hoặc vé tập vào thùng rồi bác tài xế sẽ nhấn nút nhả vé xe buýt cho chúng tôi. Nhưng có một số người chưa đi xe này bao giờ nên không biết cách thức mới. Họ đã quen với những chiếc xe buýt có người soát vé nên cứ không bỏ tiền vào thùng, một số người thì không chuẩn bị tiền lẻ.

Như hôm nay, một cô lớn tuổi tay xách nách mang, lại còn dắt theo một cô con gái nhỏ, ngơ ngác trước thùng vé. Cô ấy lúng túng đặt các túi xuống, tìm ví và lục tiền lẻ. Vì thế nên dòng người xếp hàng bị nghẽn lại. Bác tài có vẻ hơi bực mình. Tôi với tay lên bỏ vé tập của mình vào thùng, rồi nhanh tay mở ví lấy tiền trả giùm cô ấy. Tôi nghĩ đến mẹ mình chưa đi xe buýt bao giờ, nếu có đi chắc cũng sẽ lúng túng như thế này, hy vọng lúc đó sẽ có ai đó giúp đỡ mẹ. Xe đã hết chỗ ngồi nên tôi đứng, cố tình đứng cạnh chỗ Sora ngồi. Còn bạn ấy đứng lên nhường chỗ cho hai mẹ con. Và thế là chúng tôi đứng cạnh nhau. Cô bé con ngồi trong lòng mẹ nó, mắt hơi ướn, có lẽ là dư âm từ một trận khóc nhè. Sora cười với cô nhóc và lôi từ trong ba-lô ra một cái túi thổ cẩm, nhẹ nhàng lấy ra một quả thị. Mùi thơm của nó tỏa khắp xe buýt. Thứ quả quen thuộc nhưng khó tìm ở thành phố đột ngột xuất hiện khiến mọi người trên xe xôn xao. Cô bé con ngăm nghía và đưa lên mũi ngửi một cách thích thú.

- Thơm quá. Đây là quả gì thế ạ?

- Quả thị đấy. Bé có biết chuyện cô Tấm không? Nếu bé ngoan thì cô Tấm sẽ có quà cho bé đấy.

Cô nhóc cười, khoe hàm răng sún hết mấy chiếc. Mọi người xúm xít hỏi thăm cô bạn mua thị ở đâu. Và Sora cười tươi trả lời từng câu một. Nếu ai

đó có hỏi xin một quả thị thì bạn ấy cũng rất vui lòng, chuyển xe tự dừng trở nên giống như một buổi gặp gỡ của những người đã thân thiết từ lâu vậy. Không khí trên xe buýt hôm đó thân thiện đến mức tôi nghĩ mình đây cũng sẽ bắt chuyện được với bạn ấy. Cơ hội vàng đây rồi. Tôi chỉ cần tháo tai nghe giả vờ ra, vờ vịt hỏi về mấy quả thị. Rồi từ đó sẽ tiếp nối những chuyện khác.

Cuốn "Người trộm bóng" tôi chưa đọc hết nhưng cũng có thể là một đề tài tốt. Nhưng cuối cùng cái thằng chết nhất là tôi đây chỉ đứng đó, cho. đến khi Sora xuống trạm dừng của bạn ấy, và tôi vẫn còn giả vờ đang nghe nhạc. Tôi ngoái nhìn theo Sora, rồi tự cười mình. Tôi đã nghĩ về cô bạn ấy hơi nhiều đến mức trở nên ngớ ngẩn rồi thì phải.

Như việc tôi đã ngắm mình trong gương và thử xem bộ dạng nào của mình khá khâm nhất. Cười hay không cười, nghiêng mặt như thế nào, màu áo nào thì hợp... Đầu đầu nhất là tìm xem đề tài nào để nói chuyện với Sora. Nhưng uống công những lần thử dợt trước tình huống trong đầu, chẳng lần nào tôi bắt chuyện với bạn ấy được, cứ hồi hộp căng thẳng mỗi khi nghe tờ rinh, tờ rinh; tâm trạng vui một chút khi thấy Sora và tiếc rẻ một cơ hội nữa bị ném đi khi nhìn bạn ấy nhảy xuống xe buýt. Tôi đã tự nhủ, lần sau, lần sau.. sẽ khác.

Nhưng đã có quá nhiều lần sau đến mức đáng siêu nhiên nghĩ rằng đã cho tôi quá nhiều cơ hội rồi. Và đáng siêu nhiên quyết định thôi thế là đủ rồi! Sora không xuất hiện ở trạm chờ xe buýt nữa. Một ngày, hai ngày, rồi nhiều ngày. Ngày đầu tiên là thắc mắc và những câu hỏi bạn ấy đã đi đâu. Ngày thứ hai và những ngày tiếp theo đó là một chuỗi chờ đợi. Dần dần nó trở thành nỗi thất vọng. Chẳng có dấu hiệu nào cho thấy bạn ấy sẽ xuất hiện trở lại. Sora đã biến mất khỏi cuộc đời xe buýt của tôi đột ngột như lúc xuất hiện. Nhưng lần này tôi không hề nghĩ nó nhẹ nhàng. Nó để lại chấn động lớn hơn nhiều. Và buồn bã hơn nhiều. Hơn cả những gì tôi có thể tưởng tượng được.

Tôi tiếc là mình đã không làm gì cả, dù chỉ là một lời chào đơn giản. Nếu có lần gặp tới, nhất định sẽ khác. Dù rằng lần gặp tới đó chẳng biết có bao giờ đến không.

Cậu ấy có mái tóc xoăn.

Những lọn tóc xoăn như những dấu chấm hỏi ngộ nghĩnh, bơi lộn xộn, nhưng đáng yêu. Và trùng hợp nhất là cậu ấy xuất hiện sau khi tôi đã xem "Halfway" - một bộ phim rất hay. Tôi thích phim đó đến mức đã viết một status trên Facebook rằng mình muốn có một cậu chàng đặc biệt có mái tóc xoăn như Masaki Okada vậy. Cung Hoàng đạo cũng nói rằng trong tuần này tôi sẽ gặp "ai đó" nếu tôi còn cô đơn. Và cậu ấy xuất hiện sau tất cả những chuyện đó. Tôi sẽ không gọi đó là định mệnh hay nhân duyên đâu, vì tôi không tin. Nhưng tôi bắt đầu chú ý đến cậu ấy. Tôi còn nhớ hôm đó có một người phụ nữ lên xe nhưng không biết đây là chuyến xe buýt bán tự động không có người soát vé. Trong lúc cô ấy còn đang lúng túng lục túi lấy ví tiền thì cậu ấy đã móc tiền ra trả rồi.

- Cháu trả luôn phần cho cô ấy bác nhé.

Cậu ấy đeo ba-lô đằng trước ngực, vừa đi đến cuối xe vừa đưa tay vò đầu làm mái tóc xoăn hơi rối lên. Ngộ nghĩnh kinh khủng. Thế là tôi cứ len lén ngắm cậu ấy suốt, và thử vẽ hình chibi cậu ấy trong cuốn sổ tay của mình khi đã về đến nhà theo trí nhớ. Theo ngày tháng, hình vẽ cứ càng ngày càng nhiều hơn.

Rồi tôi bị gãy chân vì té cầu thang. Từ biệt xe buýt, bố làm tài xế đưa tôi đi học cho đến khi chân lành lại. Tự dừng tôi thấy nhớ xe buýt số một. Và tôi nhận ra không hẳn mình chỉ nhớ những gì liên quan đến chiếc xe buýt mà tôi hay đi đến trường. Tôi còn nhớ mái tóc xoăn và chiếc ba-lô mà cậu ấy luôn đeo ngược, cả cái dáng vẻ lóng ngóng dễ thương không thể chấp

nhận được nữa. Nhất là khi cậu ấy vô thức đưa tay lên làm tóc hơi rối lên. Khi chân đã lành, tôi nhất định phải nói với cậu ấy rằng xin chào, chúng ta hay đi chung một chuyến xe buýt nhỉ? A, có thể tôi nên nói thêm một chút về bộ phim hay cuốn sách mà tôi yêu thích, như "Halfway" hay "Người trộm bóng"? Như thế có là quá nhiều không nhỉ? Trong khi đang sắp xếp mớ hỗn độn trong đầu thì tôi đã nhìn thấy cậu ấy rồi. Vẫn đang vô thức đưa tay làm mái tóc xoăn của mình rối bời lên. Hình ảnh ấy làm tôi tự dừng mỉm cười. Tôi trấn an mình sẽ ổn thôi, rồi bước tới.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Dưới Tán Ô Mùa Đông

Tử Lan là một phù thủy. Thật đấy, chẳng đùa đâu. Bố nó là phù thủy, mẹ nó thì không, và chỉ có mỗi Tử Lan là được thừa hưởng dòng máu phép thuật từ bố.

Ngay cả anh trai của nó cũng chỉ là một anh chàng hai mươi tuổi bình thường đi học đại học, mê game, đẹp trai nhưng chưa có bạn gái và chỉ có thể biểu diễn trò ảo thuật đơn giản. Ví dụ như anh ấy chỉ có thể lôi ra từ mũ một bó hoa nhựa chứ không thể biến cái mũ thành một bát sứ màu xanh lơ được.

Tử Lan không cần phải đi học phép thuật vì khả năng đó là bẩm sinh, và nó được bố dạy cho tất cả mọi thứ. Hiện tại thì chưa học hết, mà bố bảo cả đời cũng chưa hết, vì như kiến thức của loài người, kiến thức phép thuật là mệnh mông vô tận, phù thủy phải dành cả đời để nghiên cứu và tìm tòi. Bây giờ, Tử Lan mới chỉ nắm hết những điều căn bản nhất, cố sử dụng khả năng của mình cho thành thạo. Nó đôi lúc còn thử sáng tạo nhưng đa phần những thử nghiệm đó đều gây ra thảm họa. Đơn cử như việc mẹ đã cấm nó sử dụng phép thuật trong bếp sau khi làm nguyên một nồi canh cua nóng hổi tự dưng nhảy ra vô số những chú ếch xanh. Ngoài ra, có một điểm mà cô nàng phù thủy nhỏ phải ghi nhớ.

Đó là không phải lúc nào thích cũng được dùng phép thuật. Vì khả năng của nó còn đang trong giai đoạn phát triển nên không ổn định. Nếu sử dụng quá mức cơ thể cho phép thì nó rất dễ bị mệt và buồn ngủ khủng khiếp. Dĩ nhiên, mọi người không được phép biết Tử Lan là phù thủy.

Theo như bố kể thì phù thủy ở lẫn giữa người thường không phải là hiếm. Dù cho đến giờ thì nó chưa thấy ai, hoặc đã thấy mà không biết vì có nguyên một đạo luật ngăn cấm phù thủy tiết lộ thân phận, trừ một số trường hợp bất khả kháng và phù thủy phải tự chịu mọi trách nhiệm về hành vi đó. Mà không cần đạo luật đó thì Tử Lan thấy việc tiết lộ mình là phù thủy cho người khác biết cũng đâu có hay ho gì.

* * *

Cậu ấy xuất hiện trong một chiều mưa tan trường. Người mà còn cách mấy bước chân mới thấy rõ mặt thì Tử Lan đã biết ngay là Duy Anh rồi. Vì nó vẫn hay nhìn cậu ấy, nhiều đến nỗi tưởng chừng có thể nhắm mắt mà vẽ lại ngay cái dáng cao cao ấy.

Mấy phút trước nó còn đang rầu rĩ vì mưa xuống đột ngột quá, lại chẳng mang ô. Trông thì mưa cũng chẳng kéo dài lắm đâu, nhưng vì bụng đói nên nó cứ muốn về nhà ngay. Nó đứng dưới mái hiên chờ mưa tạnh, chốc có một suy nghĩ duy nhất chạy qua đầu là phải hỏi bố cách hô biến một cây ô từ trong không khí. Vậy mà khi Duy Anh chạy vội vào đây để trú mưa, nó lại mong cơn mưa này dài thêm một chút và phép thuật kia chẳng tồn tại trên đời.

Đột ngột, trên tán bàng nở bung ra một chùm hoa trắng nhỏ. Tử Lan biết là do cảm xúc của mình khiến phép thuật không ổn định. Nó chỉ biết thở phào vì Duy Anh chẳng để ý thấy, và cố bình tĩnh lại. Duy Anh học lớp bên cạnh. Lần đầu tiên Tử Lan gặp cậu ấy là vào lần cả hai lớp tổ chức giao lưu. Đến trò chơi đôi, phải bốc thăm thành viên của hai lớp thành một đội. Và nó cùng đội với cậu ấy. Duy Anh dễ thương vô cùng. Không hẳn chỉ là vì cậu ấy có mái tóc nâu sậm, hơi xoắn trẻ con và nụ cười tươi mà cả tính cách cậu ấy dường như cũng rất ôn hòa. Cả cái cách cậu ấy nắm vai nó thật chặt để tránh cho nó khỏi ngã nữa.

Thấy cậu ấy hơi ướt, nó mở cặp lấy ra cái khăn tay.

-Cậu lau đi. Kéo ốm.

-Cảm ơn nhé, Pan-xê.

Một thoáng bất ngờ, Tử Lan chẳng biết nói sao, đến khi nghĩ ra câu mình nên nói thì đã muộn. Tử Lan nhìn ra màn mưa trước mặt. Nó khẽ mỉm cười. Lại thêm một chùm hoa bàng nở bung.

Hóa ra cậu ấy vẫn còn nhớ. Lần hai đứa được xếp chung một đội, cậu ấy có hỏi tên nó và ngạc nhiên vì cái tên lạ lẫm. Nó vội giải thích Tử Lan không có nghĩa là hoa lan tím, mà là hoa pan-xê. Vì mẹ nó thích hoa pan-xê nhất nên khi biết mình sinh con gái đã quyết định phải đặt tên con theo loài hoa đó. Hoa pan-xê còn có tên khác là Tử Lan. Nhưng cả cái tên đó thì nghe hơi quái nên bố rút lại thành Tử Lan thôi.

Cơn mưa nhanh chóng tạnh dần,như dự đoán ban đầu. Nắng còn chưa ửng lên nhưng hai kẻ trú mưa biết rằng đã đến lúc phải đi. Duy Anh trả lại chiếc khăn tay cho nó, cảm ơn rồi rảo bước đi vội. Tử Lan về nhà giặt chiếc khăn cẩn thận, rồi cất luôn vào ngăn kéo. Tối nào cũng lôi ra ngắm, nghĩ vẩn vơ một lúc rồi mới ngủ.

* * *

Tùng Bách rời mắt khỏi máy tính, xoa xoa đôi mắt mỏi rồi quay người nhìn cô em gái đang ngồi trên giường mình.

-Gì đây cô nương? Muốn hỏi hay nhờ vả gì thì nói đi, định ngồi đấy đến bao giờ?

-Không, em có định hỏi gì đâu. Chỉ sang chơi thôi mà.

Bách nhúm mày. Biết tổng định sang nhờ tư vấn cái gì mà còn chối. Cậu nhún vai.

-Ừ, thôi, không muốn nói thì kệ.

-Anh hai... - Tử Lan gọi giật lại.

-Gì?

-Em hỏi anh cái này nhưng anh không được nói với bố mẹ nhé?

-Anh mà người thấy mùi nguy hiểm. Không phải chuyện thường rồi.

Tử Lan xịu mặt xuống. Bách cười.

-Mà cũng không sao. Anh mà trước giờ khoái cảm giác mạnh lắm. Nào, chuyện gì, kể đi, anh thế sẽ kín miệng hết như Hello Kitty nhé.

-Anh, có phép thuật nào khiến người khác thích mình không?

Bách hơi giật mình. Cậu nhìn kỹ cô em gái một hồi lâu. Mới hôm nào nó vẫn còn là cô nhóc mít ướt chạy đi mách mẹ mỗi khi bị cậu giật tóc, và có lần nó làm nguyên vạt áo cậu cháy bùng lên khi cậu dí con nhện vào nó. Đó cũng là lần cả nhà phát hiện ra nó có dòng máu phép thuật trong người. Nhưng giờ nó lớn rồi. Đã có những thắc mắc về tình cảm rung động đầu đời rồi đấy.

Cậu im lặng một chút, ra chiều bí hiểm.

-Cô hai, cô mới là đứa được thừa hưởng phép thuật của bố mà, hỏi người mù tịt như anh đây làm gì ?

Tử Lan thất vọng. Cô nàng cứ nghĩ sẽ có ai đó giúp cô nàng gỡ mớ rối rắm hiện tại. Ví dụ như ông anh trai quái quỷ này.

-Anh nghĩ chắc chẳng có đâu. Quan trọng là chân thật thôi. Hiểu không?

-Chân thật ấy ạ? Nhưng như thế nào mới là chân thật ?

-Chà, cái đấy hỏi mẹ đi nhé.

Nó nhảy dựng lên.

-Hỏi mẹ thì có khác nào tự khai đâu?

* * *

Nói là nói thế nhưng hôm sau Bách cũng rỉ tai cô em gái cách làm bùa yêu. Đó là lấy một vật có liên quan đến người mình thích rồi đặt một quả táo lên. Táo là loại trái cây ma thuật, Tử Lan cũng hay ăn táo để phép thuật được phát triển ổn định. Bùa yêu trông đơn giản thế nhưng hiệu quả lắm. Nữ thần Venus sẽ cầu phúc cho tình yêu đó đơm hoa kết trái.

Nghe cứ thấy khó tin, nhưng vì anh ấy cứ khẳng khẳng đã phải xông pha mạo hiểm đọc trộm sách của bố mới có, thậm chí lấy luôn bằng chứng sống: "Bố cũng áp dụng bùa này với mẹ, thế nên mới lấy được mẹ, và cả bố lẫn mẹ sống rất hạnh phúc đến giờ!" Nên nó làm theo răm rắp. Chẳng biết có phải là vì quả táo để trên chiếc khăn tay đã phát huy tác dụng hay không mà thi thoảng, những khi nhìn Duy Anh và bị bắt gặp, cậu ấy liền mỉm cười chào nó.

Hôm Tử Lan xuống phòng giáo viên lấy tài liệu ôn thi cho cả lớp cũng gặp cậu ấy ở đó. Duy Anh tự nguyện ôm chồng giấy giùm nó lên cầu thang. Và cậu ấy nói với nó vài ba câu nếu có gặp nhau. Lần nào Duy Anh cũng gọi nó là Pan-xê. Những ngày đầu Tử Lan vui lắm.

Đến mức cứ hát líu lo suốt cả ngày. Nhưng rồi dần dần, một nỗi hoang mang bé nhỏ cứ len lỏi. Liệu những quan tâm dụi dàng đó chỉ là do nữ thần Venus bắt cậu ấy phải làm thế, chứ thực ra cậu ấy chẳng muốn thì sao?

* * *

Đêm khá khuya, Tử Lan leo lên mái nhà ngồi. Ở vị trí này nó có thể nhìn thấy trời sao lấp lánh trên đầu, tưởng như vươn tay lên là hái được chúng cho vào túi. Gió thổi mát rượi. Nó cứ ở đó một lúc lâu, cho đến khi chú mèo Trăng Khuyết nhảy phốc lên đùi làm nó giật mình. Con mèo kêu lên một tiếng uể oải rồi nằm luôn ở đó.

-Mày làm tao giật mình đấy.

Con mèo chẳng thèm nhúc nhích lấy dù là nửa cái tai. Nó lúc nào cũng trịch thượng một cách buồn cười như thế. Tử Lan lại nằm xuống.

-Trăng Khuyết, mày đã bao giờ bắt buộc người ta yêu thương mình chưa? Nếu có ý định đó thì thôi đi nhé, chẳng nên đâu. Buồn lắm.

-Giờ mới biết thế hả? Lần trước anh đã chẳng cảnh báo rồi còn gì.

Bị giật mình. Nhưng Tử Lan chẳng buồn nhồm dậy.

-Anh hai xấu tính. Em đang nói chuyện với Trăng Khuyết mà anh nghe lén.

- Anh mày đâu có điên đi nghe người nói chuyện với mèo. Lên mang cho cô nương cái này thôi.

Bách leo lên mái nhà, đưa ra một cái bánh chocolate.

-Thôi, em không ăn đâu, sợ mập lắm.

-Biết ngay. Bởi thế có món ăn sơ-cua đây.

Cậu chàng nhe răng cười, ném cho cô em gái một quả táo ngon lành. Tử Lan vụng về chụp lấy.

-Này, anh lên đây kể cho mày nghe một sự thật đây.

Tử Lan đưa quả táo lên cắn một miếng to.

-Thực ra lần trước anh trêu thôi. Chứ chẳng có phép thuật nào khiến người ta thích nhau hay ghét nhau đâu. Bố lấy được mẹ vì bố đã trồng cây si mẹ đủ lâu và đủ can đảm nói "Anh yêu em" đẩy cô nương ạ.

Tròn mắt, chớp chớp, rồi nó lấy hết sức bình sinh đâm vào vai ông anh quái quỷ một cái. Nhưng mà, nó thấy thật nhẹ nhõm.

* * *

Nắng được mấy ngày thì trời lại mưa. Vẫn là những cơn mưa nhỏ. Hình như cứ mùa này thời tiết nó lại thế. Sáng nay ra khỏi nhà, trông màu trời xám xám ngái ngủ, Tử Lan đã nhủ thầm là phải mang ô theo.

Nhưng rồi mãi la ó vì bị anh Bách cướp mất quả táo buổi sáng nên quên băng đi mất.

Thế là bây giờ lại phải đứng dưới mái hiên chờ mưa tạnh. Nó khe khẽ hát. Duy Anh bất ngờ xuất hiện, với một cái ô màu xanh lơ. Màu nó thích.

-Tớ có thể cho cậu đi nhờ ra bến xe buýt, Pan-xê!

Tuy có hơi hồi hộp một chút nhưng Tử Lan cũng đứng cùng cậu ấy dưới tán ô, cố tỏ ra bình thản. Vì chiếc ô vốn dĩ chỉ cho một người dùng nên nó khá nhỏ cho cả hai. Tử Lan không dám đứng gần cậu ấy quá, sợ tim mình sẽ như tiếng trống trong một ban nhạc rock mất. Duy Anh chậm rãi cất tiếng.

-Ừm, Pan-xê, cậu có thể đứng gần mình một chút không?

-Hả? - Tử Lan hốt hoảng, đỏ mặt. - Cậu ... nói gì cơ?

-Mình nói là đứng gần mình một chút. Ướt hết rồi.

Sao mà giọng cậu ấy bình thản thế nhỉ ? Chẳng có vẻ gì là bối rối như nó cả.

Quả thật là vì cậu ấy đã nghiêng ô về phía nó nên một bên vai trái của cậu ấy đã bị ướt.

-Mình xin lỗi.

Và nó vội vàng đứng gần hơn. Trong một thoáng, nó có cảm giác tay của hai đứa chạm nhau. Từng nhịp chân cứ đều đều theo nhịp mưa rơi. Hai đứa chẳng nói gì cả. Mãi đến khi đến trạm chờ, Duy Anh mới hỏi nó một câu nhưng chẳng nhìn vào mắt nó.

-Pan-xê có thích xem phim vào cuối tuần không?

-Hả? ừ. Có.

-Vậy cuối tuần này rảnh không ?

-C... có.

-Đi xem phim với mình nhé ?

-Sao cậu không rủ người khác?

Hỏi xong rồi Tử Lan mới thấy mình vô duyên. Nó luôn miệng mắng mình ngốc nghếch trong đầu. Duy Anh trông cũng có vẻ bối rối.

-Thì ... Mình thích đi xem phim với cậu hơn. Cô bạn có cái vẻ ngơ ngác rất ngộ, hay cười vu vơ mà mình đã để ý vào lần đầu tiên khi thấy bạn ấy ngủ gật trong thư viện nữa. Bên cạnh một cuốn truyện cổ Andersen.

Tử Lan vẫn nhớ. Đó là chuyện xảy ra hồi đầu năm rồi. Hôm đó không rõ là nó đã dùng phép thuật vào chuyện gì nhưng thực sự rất mệt nên đã trốn

vào thư viện ngủ một chút. Hóa ra lâu nay nó đâu hay cậu ấy cũng nhìn nó. Chỉ là đến bây giờ ánh mắt hai đứa mới giao nhau thôi.

Trước khi leo lên xe buýt, Tử Lan thu hết can đảm nói.

-Duy Anh nè, sau này cậu đừng cười nhiều nữa nhé! Vì mỗi khi cậu cười tự dưng tớ thấy bối rối lắm.

Và nó vội quay mặt đi, chạy thật nhanh lên xe, không dám nhìn lại phản ứng của cậu bạn. Chuyển xe buýt lao đi. Ngồi trên xe, Tử Lan vẫn cảm thấy những ngón tay của mình đang run rẩy.

Tim vẫn đập thình thịch. Nhưng cảm giác rất rộn ràng.

* * *

Trên hiên nhà, trong ánh sáng của một ngày hừng nắng, là một chậu hoa pan-xê xinh xắn kèm với một chiếc vé xem phim.

Tử Lan không thể ngăn mình nở một nụ cười. Những nụ hoa chưa nở đột ngột bung ra, khoe sắc bên cạnh những bông đã nở rồi. Những bông hoa vàng, đỏ và tím làm rực sáng cả chậu cây nhỏ.

Đứng ở bộ cửa sổ theo dõi này giờ, Bách phá cười to. Nhưng chẳng kịp để ông anh trai quý quá kịp nói điều gì trêu chọc, cô phù thủy nhỏ đã ôm chậu hoa chạy về phòng, không quên chống chế:

-Anh cười gì chứ! Em đang học phép làm cho hoa nở mà.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Không Phải Là Bạch Tuyết

- Tại sao tao không được đóng vai Bạch Tuyết ?
- Vì mày đen quá chứ sao.

Thằng nhóc vênh mặt lên, cái mũi hếch hếch, rõ đáng ghét. Tôi thu năm đấm, lấy hết sức giội vào mũi nó. Nó té xuống đất, tay đưa lên chặn máu mũi, nhìn tôi căm hờn. Lũ nhóc xung quanh lạng người vì khiếp sợ. Tôi lù mắt nhìn thằng nhóc rồi đưa ngón tay cái quẹt ngang mũi đây kiêu ngạo, quay lưng bỏ đi. Ai cần vai diễn ngớ ngẩn đó cơ chứ.

* * *

Đó là một trong những kí ức hiếm hoi của tuổi ấu thơ mà tôi còn nhớ rất rõ. Nhớ từng chi tiết một. Từng gương mặt trẻ con ngơ ngác và háo hức vì lần đầu tham gia vào một vở kịch. Gió nô đùa làm cỏ dưới chân lay động và mái tóc chúng tôi bay bay. Thậm chí tôi có thể cảm nhận thấy cái nóng oi ả của mùa hè năm đó. Thật kỳ lạ là tuy cùng thời điểm, có những kí ức rõ nét nhưng có những kí ức lại vô cùng mơ hồ.

Năm đó tám tuổi, tôi theo mẹ về quê nghỉ hè. Những cánh đồng lúa chín vàng như chạy dài đến tận chân trời xa xa, dập dềnh trước gió. Trong gió tràn đầy một mùi hương dễ chịu. Nhà nào cũng có những luống rau xanh mướt, thẳng tắp. Bên cạnh cái giếng nhà bà là cây khế với những bông hoa màu tím li ti và những trái khế lúc lỉu sau vòm lá... Rất nhiều thứ khiến một con bé thành phố như tôi lạ lẫm và thích thú, như bắt dế, nướng chuột đồng, luộc khoai lang...

Trẻ con dễ kết bạn. Tôi có một lũ bạn: Mít, Dừa, Tí, Teo, Đen... toàn những cái tên lần đầu tôi được nghe. Có một đứa tên là Mắm nữa. Đứa nào cũng đen nhẻm vì hầu như cả ngày phải ở ngoài trời nắng. Còn tôi, dân thành phố, nhưng cũng đen chẳng kém tụi nó. Đó là vấn đề về gen mà. Tất cả đám bạn của tôi lúc đó đều là dân quê, chỉ có một đứa cũng dân thành phố về quê nghỉ hè như tôi. Tên nó là Lâm. Đúng là đồ công tử thành phố, con trai gì mà da trắng hơn... tôi, đã thế lại còn kiêu. Hắn luôn làm như mình thông minh, thường nghĩ ra trò cho tất cả cùng chơi, những trò mà hắn gọi là "rất bác học". Như diễn kịch Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn chẳng hạn.

Trước khi được phân vai, Lâm bảo với tất cả, mỗi người phải diễn thử một đoạn ngắn để hắn sắp xếp vai. Tôi diễn đoạn Bạch tuyết lăn đùng ra xỉu sau khi cài lược tẩm độc đạt đến nỗi lũ nhóc vỗ tay tán thưởng. Vậy mà cuối cùng, tôi lại không được đóng vai Bạch Tuyết, chỉ vì da tôi... không trắng. Thế có bất công không cơ chứ!

Tôi đã chạy về nhà bà ngoại, uất ức kể với mẹ. Mẹ chỉ xoa đầu tôi, bảo rằng tôi sẽ luôn là công chúa của mẹ. Mà tôi cần gì vai diễn Bạch Tuyết cơ chứ. Tôi chỉ muốn ăn trái táo đỏ au mà Lâm mang theo làm đạo cụ thôi. Quả táo đó chỉ có Bạch Tuyết mới được ăn. Khi mẹ dẫn tôi ra vườn, hái cho tôi một trái khế to và vàng ươm, nỗi uất ức của tôi biến mất.

Hơn một năm sau, mẹ tôi qua đời. Đó là một khoảng trống không bao giờ lấp đầy.

* * *

Sau mùa hè năm đó, tôi chẳng gặp lại Lâm. Thậm chí đã có khoảng thời gian quên bẵng thẳng nhóc đó. Tôi bận rộn chăm sóc các em, bận rộn việc gia đình, thời gian đâu mà nhớ về "kẻ thù". Vậy mà bây giờ, Lâm lại đang đứng trước mặt tôi, với tư cách tổng phụ trách câu lạc bộ văn nghệ trường. Tôi là thành viên. Tình huống chẳng khác nào ngày xưa. Hình như Lâm

cũng nhận ra tôi. Hấn đưa ngón tay quẹt ngang mũi một cách vô thức, nhìn tôi. Tôi nhìn lại, chau mày. Xem ai sợ ai cho biết.

Rồi Lâm đưa ánh mắt đi chỗ khác (chắc sợ rồi). Hấn thông báo đội kịch sẽ chuẩn bị một vở kịch để diễn vào ngày mừng thành lập trường.

* * *

Giang vừa nghe tôi kể chuyện bằng một tai, tai kia nghe ipod, tay thì sắp xếp lại những đĩa nhạc trên kệ. Thi thoảng nghe nó lầm bầm những câu đại loại như: "Đĩa của Taylor Swift sao lại nằm trên kệ nhạc rock thế này không biết." Thật không thể nào tin nổi là có nó có thể đủ tập trung nghe tôi nói khi bận đủ thứ như thế. Nhưng chơi thân với nó rồi, sẽ thấy chuyện đó là rất bình thường.

Tôi làm thêm ở một cửa hàng bán đĩa nhạc, chỉ bốn tiếng mỗi ngày. Lương không cao lắm nhưng cũng đủ để tôi trang trải vài chuyện linh tinh ở trường và ở nhà. Tôi luôn luôn nghĩ rằng, mình phải thay mẹ chăm sóc các em, thay mẹ đỡ đần công việc cho bố. Giang đi làm thêm với tôi để biết thế nào gọi là part-time, lại còn được nghe nhạc miễn phí. Tiền lương của nó hầu như ở lại cửa hàng này không ít thì nhiều, vì lúc nào nó cũng tìm được đĩa nhạc nào đó hay ho để mua về. Tháng nào lãnh lương xong, hứng chí, nó rủ tôi đi ăn kem, đi ăn chân gà nướng.

Khi tôi kể xong, nó nhìn tôi bằng ánh mắt chân thành nhất có thể:

- Mày cú thẳng đấy thật chỉ vì không được ăn quả táo hả?
- Mày không còn câu nào khác sao ?
- Tạm thời thì chưa. Thế trả lời đi.

Tôi lúng túng:

- Thì... hồi đó tao còn nhỏ mà. Bộ mày hồi nhỏ không tham ăn hả?

- Không nhớ.

Nó im được một lúc lại hỏi:

- Vậy bây giờ mày đâu còn con nít nữa đâu. Vậy sao vẫn cứ thẳng đấy ?

- Không biết.

Nó nhún vai, ra vẻ hiểu biết.

- Tao nghĩ trường hợp của mày gọi là "giận thì giận mà thương thì thương" đấy.

- Mày muốn chết không?

- Không.

Nó lắc đầu, nhún vai và lấy tay vờ như kéo khóa miệng. Cuộc nói chuyện của chúng tôi chấm dứt khi một khách hàng nhỏ tuổi hỏi tôi về đĩa nhạc của nhóm Super Junior. Tôi dẫn cô bé đến chỗ cần tìm. Giang đã sắp xếp xong kệ đĩa rock. Trước khi đeo cái tai nghe còn lại, nó bảo:

- Mày thì không thể là Bạch Tuyết được đâu. Mà em ơi, DBSK có single mới đấy, em xem thử luôn nhé!

Hừm, cả nó cũng nghĩ là mình ...không trắng ư? Lại còn quảng cáo miễn phí cho thần tượng của nó nữa chứ.

* * *

Chúng tôi cùng diễn vở kịch "Giấc mộng đêm hè" của Shakespeare. Vai diễn chính được giao cho một cậu nhóc lớp mười nhỏ con, nhanh nhẹn, hoàn toàn hợp với hình tượng chú yêu tinh Puck nghịch ngợm. Tôi được

giao vai hoàng hậu Titania. Dĩ nhiên, chúng tôi không thể diễn xuất sắc như những diễn viên chuyên nghiệp, nhưng chúng tôi đã tập luyện rất nghiêm túc. Nghiêm túc nhất là Lâm. Đường như cậu ta yêu thích kịch và dành hết tâm huyết cho nó. Ánh mắt cậu ta bây giờ cũng giống như ánh mắt của nhiều năm trước, đầy háo hức mê say. Nhưng bây giờ trong ánh mắt ấy có cả một sự quyết tâm mà một cậu bé không thể có. Lâm rất nghiêm khắc trong chuyện giờ giấc. Cậu ta yêu cầu mọi người phải đi tập đúng giờ, ai đi muộn sẽ phải nộp phạt vào heo đất. Sau ngày hội trường thì lấy tiền đấy đi liên hoan. Ai cũng phải chấp hành. Nhưng khi tôi nói với cậu ta, tôi phải làm việc ở cửa hàng đĩa nhạc nên không thể đến sớm. Tưởng Lâm sẽ nhăn mày, bảo không được, nhưng hóa ra lại đồng ý cho tôi đến muộn với ánh mắt cảm thông.

Buổi tập thứ bảy. Tôi bất cẩn té ngã, chân phải bị bong gân nên phải đi khập khiễng, nhưng đến đi như thế cũng còn đau tê tái. Tôi nhắn tin cho Giang, nhờ nó tí nữa đến đón tôi. Nó nhắn lại, bảo: "Bạn rồi, để tao nhờ đưa khác chở mày về". Lúc tan buổi tập, Lâm nhìn tôi, nói đơn giản:

- Tớ sẽ chở cậu về!
- Không cần. Tớ có người chở về rồi.
- Giang nhờ tớ chở cậu về!

Tôi sửng sốt.

Hóa ra nhỏ bạn thân nhất của tôi lại quen biết với kẻ thù của tôi? Lại còn nhờ hắn chở tôi về nhà? Phải cho con nhỏ này một trận mới được. Cuối cùng, chẳng còn cách nào khác, không thể lết bộ về nhà với cái chân cứ bước là đau, tôi đành cho Lâm chở về nhà. Trên đường về, hắn bảo hắn và Giang học chung lớp tiếng Nhật. Hóa ra là thế, vậy nghĩa là nó giấu tôi thông đồng với kẻ thù. Nhất định phải cho nó một trận.

Lâm để tôi trước cổng, rồi đòi vào nhà uống nước. Tôi mở khóa nhà. Rót một cốc nước để trên bàn cho hân.

- Cậu cứ ngồi đây, thông thả uống nước xong rồi về đi. Tổ còn phải nấu cơm. Mấy đứa em tổ sắp đi học thêm về rồi.

- Mẹ cậu đâu?

- Qua đời năm tổ chín tuổi rồi.

Lâm nhấp ngụm nước.

- Xin lỗi. Rồi hân phụ tôi nhặt rau. Bố mẹ hân ở Mỹ cả rồi, chỉ có hân là ở Việt Nam học cho xong cấp ba. Chúng tôi nói nhiều chuyện. Cuộc sống một mình của Lâm, mì gói là thứ được ưa chuộng nhất. Cuộc sống của tôi, bận rộn tối ngày làm những công việc thay mẹ để chăm sóc mấy đứa em. Rồi đột ngột, Lâm hỏi:

- Cậu còn nhớ vở kịch hồi bé không? Bạch Tuyết?

- Nhớ. Lúc đó cậu bảo tổ đen nên không cho tổ đóng Bạch Tuyết. Mà này, lần đó cậu chọn ai vào vai Bạch Tuyết? Đứa nào cũng đen còn gì?

Lâm hắng giọng, ấp úng một lúc:

- Tổ đấy.

- Cậu đóng Bạch Tuyết ? - Tôi sững sốt.

- Thì sao nào? Tổ phải chọn người vào vai cho phù hợp chứ.

- Xem ra cậu rất thích kịch.

- Uh đấy, thì sao? - Mặt của Lâm càng lúc càng đỏ lên. Hân cúi mặt vào rửa rau, tiếp tục nhặt.

Tôi cười phá lên, tiếp tục nấu nồi canh vừa sôi ùng ục, thú vị nghĩ rằng có một đứa con trai sẵn sàng giả làm con gái cho mục đích và đam mê của mình. Lại như lúc mẹ hái cho tôi trái khế, nỗi uất ức của tôi biến mất.

Thật kì lạ.

- Ở nhà tớ ăn cơm luôn đi. Ngon hơn là ăn mì gói đấy.

- Thế thì tớ không khách sáo đâu nhé. Cảm ơn!

Lâm mang vào phòng tập kịch hai cốc trà sữa. Đưa cho tôi một cốc. Chúng tôi ngồi bệt xuống sàn. Phòng tập kịch vắng hoe, chỉ có hai chúng tôi là thông thả ngồi duỗi chân, uống trà sữa. Lâm nói:

- Tớ nghĩ cậu không bao giờ là Bạch Tuyết.

Tôi nhấp một ngụm trà sữa, đang suy nghĩ xem có nên cho cậu ta một đấm nếu cậu ta lặp lại câu nói ngày xưa không. Tuy hết là "kẻ thù" rồi nhưng mà việc gì ra việc nấy.

- Bạch Tuyết thì chỉ biết trông vào sự giúp đỡ của bảy chú lùn. Còn cậu thì mạnh mẽ, can đảm, lạc quan, nói chung là khác cô công chúa ấy. Vì vậy cậu không thể là Bạch Tuyết được.

Tôi nhấp một ngụm trà sữa, cảm giác rất lạ. Tôi hít một hơi, nói đơn giản.

- Cảm ơn.

Lâm cười:

-Rồi tớ sẽ viết cho cậu một kịch bản khác.

- Viết cho hay vào đấy, không lại ăn đấm bây giờ.

Lâm nhăn mặt. Còn tôi thì bật cười. Tự nhiên trong đầu bật lại câu nói của Giang: "Tao nghĩ trường hợp của mày gọi là...!". Tôi vội xua ngay câu nói ấy đi. Uống nốt cốc trà sữa, tôi nhìn ra bên ngoài.

Chá. Lúc nào trời cũng nắng đẹp.

SAU LŨNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Chi Gặp Khi Trời Mưa

Tú bị gọi là "Cậu bé sợ mưa" khi nhất quyết không rời khỏi rạp chiếu phim vì một cơn mưa nhỏ. Hùng - thằng bạn đi cùng tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Chỉ là một cơn mưa nhỏ thôi mà, nó còn chẳng làm ướt tóc mày nữa.
- Nhưng đủ làm ẩm đầu rồi.
- Thế thì sao ?
- Thì tao sẽ ngồi đây cho đến khi nào hết mưa.

Hùng nhìn Tú một lúc để xem là nó nói đùa hay nói thật. Tú nói thật. Thế là thằng bạn nhún vai.

- Vậy tao về trước. Tao có việc.

Và Tú ngồi đợi một mình trước rạp chiếu phim cho đến khi mưa tạnh hẳn.

Câu chuyện về tên con trai cao một mét bảy sợ một cơn mưa nhanh chóng trở thành một câu chuyện hài hước châm biếm nổi tiếng khắp trường. Cụm từ "Cậu bé sợ mưa" không chỉ dùng để gọi Tú mà còn dùng để ám chỉ bất cứ tên con trai nào bị coi là yếu đuối, vô dụng - mặc dù chẳng có tiêu chuẩn nào để đánh giá điều đó.

Tú mặc kệ.

Ai muốn nói gì thì nói, trêu chọc thế nào thì trêu chọc, cậu chẳng thèm thanh minh. Vài hôm nữa chuyện nhạt, rồi cũng tự chìm xuống thôi. Cậu chẳng hơi đâu phải giải thích với từng người một, kể cả những người không quen biết, rằng từ nhỏ cậu chỉ cần ướt mưa một chút sẽ bị đau đầu và ốm ngay. Tú nhận thấy việc cần trọng với sức khỏe của mình chẳng có gì là xấu hổ cả.

Sài Gòn đã vào mùa mưa.

Hầu như hôm nào trời cũng mưa, nhiều nhất là buổi chiều. Nhưng cũng cố lúc là mưa rải rác cả một ngày. Tú quyết định đi mua một cái ô. Cậu muốn mua một cái ô đen ẩn tượng như trong phim "The Amazing spider-man".

Nhưng cuối cùng cậu chỉ mua được một cái ô trong suốt. Theo ý kiến cá nhân, cậu thấy nó khá là... nữ tính. Nhưng đó là cái ô trông ổn nhất so với đám chấm bi với cỏ hoa còn lại. Phương tiện di chuyển chủ yếu của Tú là xe buýt nên ô là hợp nhất.

Lần đầu tiên Tú sử dụng cái ô mới cũng là ngày đầu tiên cậu gặp cô gái đó. Một cô gái lạ lùng mà đến tận bây giờ cậu không hề biết gì về cô ấy, kể cả một cái tên.

Hôm đó trời mưa, nhỏ thôi, rả rích, êm êm như một bản nhạc có giai điệu chậm rãi. Tú đứng dưới cái ô trong suốt, đợi xe buýt để đến lớp học ngoại ngữ buổi chiều. Trạm chờ này không có mái che. Đứng bên cạnh cậu là một cô gái nhỏ nhắn, mảnh dẻ, mặc váy màu xanh lơ, mang giày búp bê. Điểm ấn tượng nhất là mái tóc dài, mảnh, thẳng và suôn như những hạt mưa rơi từ trời xuống. Cô gái cứ đứng thế. Tú cầm cái ô đưa về phía cô gái, che cho khỏi ướt.

- Trời mưa mà bạn không mang ô hay cái gì sao ?

Thay vì cảm ơn, cô gái mở to đôi mắt màu nâu nhạt rồi mỉm cười bí ẩn, lắc đầu. Xe buýt đến ngay lập tức, cậu thu ô lại rồi bước lên. Nhận thấy cô gái không nhúc nhích, cậu ngạc nhiên.

- Bạn không lên xe sao ?

Cô gái lắc đầu, vẫn nở nụ cười bí ẩn. Quái lạ, ở đường này làm gì còn tuyến xe buýt nào đâu?

Bác tài xế giục nhanh lên nên Tú chẳng kịp suy nghĩ nhiều. Cậu đưa ô cho cô gái, rồi chạy lên xe. Cô gái lạ lùng bật cười, tiếng cười như những chiếc chuông va vào nhau, vẫy tay chào cậu rồi rút, trong khi cậu vẫn còn ngẩn người ra. Người gì lạ thế?

Tối, tan buổi học ngoại ngữ, Tú rầu rĩ vì trời vẫn mưa. Cậu hơi ân hận vì hành động ga lăng hồi nãy. Trang đứng cạnh từ bao giờ, mở cái ô màu hồng chấm bi.

- Có muốn đi chung không ?

Tú chưa kịp đáp thì một cậu bạn lạ hoắc đi đến và đưa cho cậu cái ô trong suốt, kèm một mảnh giấy.

- Một người nhờ tớ đưa cái này.

Đúng là ô của cậu. Mảnh giấy ghi: "Không phải cậu không thích mưa sao? Lần sau đừng nhường ô cho kẻ xa lạ một cách dễ dàng như thế. Cảm ơn nhé, cậu bé!"

Một cô gái xa lạ biết cậu không thích bị ướt mưa, lại gọi cậu là "cậu bé", chỉ có thể là từ câu chuyện "Cậu bé sợ mưa" mà ra.

Không lẽ nào câu chuyện đó ỉ an đến tận trường khác ? Hay cô gái đó học chung trường ?

Lần đầu tiên, Tú không thể mặc kệ câu chuyện đó như trước giờ. Tự dưng cậu đỏ mặt. Trang nhìn cậu dò xét.

- Sao vậy?

- Trang có nghĩ sợ mưa là một chuyện đáng xấu hổ không?

- Không hề. Cần trọng với sức khỏe của mình thì có gì mà xấu. Ai cũng có những nỗi sợ hãi mà. Tớ thì sợ những bức tranh vẽ mặt người treo tường, nhất là vào ban đêm. Điều đó gợi tớ nghĩ đến những bộ phim cổ về những ngôi nhà có tục lệ kì quái là lấy đầu người treo lên tường.

Trang tự rùng mình với ý nghĩ vừa thốt ra. Tú phì cười rồi vo mảnh giấy ném vào thùng rác. Trang nói đúng, ai cũng có những nỗi sợ hãi và chẳng phải cậu trước giờ cũng nghĩ đối xử tốt với sức khỏe của mình luôn là điều đúng đắn hay sao.

Tú không gặp lại cô gái đó nữa. Nhưng lạ lùng thay, cậu không quên sự việc ấy đi, mà lại cứ nghĩ mãi về ngày hôm đó. Cậu chưa từng bị thế này bao giờ.

Nhưng dù có muốn thì cậu cũng chẳng biết đi đâu mà tìm, mà gặp. Tú đã thử điều tra và ở trường cậu không có cô nữ sinh nào như thế. Chỉ có một nơi có thể hy vọng gặp là trạm chờ xe buýt nơi lần đầu gặp cô gái đó thôi.

Không hề cố tình đợi, chỉ là thỉnh thoảng cậu nhìn vu vơ xem có gặp lại hình bóng quen thuộc. Mà vẫn không thấy. Tú hỏi Trang, khi cả hai đang học bài trong thư viện.

- Cậu có bao giờ gặp ai đó một lần và muốn gặp lại chưa? Một người hoàn toàn xa lạ.

- Chưa.

- Nhưng nếu có, cậu có tin là có thể gặp lại không?

Trang suy nghĩ một chút.

- Nếu có duyên thì sẽ gặp. Nhưng dù sao tớ vẫn tin vào những thứ và những người ở gần mình hơn.

Tú âm ừ, nhưng tất cả những gì cậu chú ý đến chỉ là "có duyên sẽ gặp". Phía đối diện, Trang lén nhìn cậu lo lắng. Không hẳn là thân thiết lắm, nhưng cô và Tú cũng chơi với nhau khá lâu, chưa bao giờ thấy Tú như thế này. Tự dưng nó thấy khó chịu.

Hôm đó Tú về muộn hơn giờ giấc bình thường một chút vì đi ăn bắp xào với Trang. Suốt buổi ăn, Trang kể say sưa về tập cậu ấy thích nhất trong bộ phim: "Mr.Brain". Trang lúc nào cũng nói nhiều. Đôi lúc Tú thấy khá phiền phức. Nhưng đa số cậu thích nghe Trang kể chuyện.

Ví dụ như lần này, cậu chăm chú nghe đến nỗi quên cả ăn. Cái cách Trang kể về một tên sát nhân đã bị treo cổ lại có thể quay về từ cõi chết để giết người thật là rùng rợn.

- Điều quá. Đây là phim trinh thám cứ có phải kinh dị đâu. Người chết làm sao mà giết người được ?

- Không tin thì cậu đi mà xem đi.

Cả hai mãi mê tranh luận đến mức không để ý mưa đã lộp độp trên những tán cây. Rồi ào ào. Trang nhăn nhó.

- Tớ quên mang ô rồi.

- Cái ô xấu xí đó để ở nhà đi cho đẹp trời.

- Cái gì ?

- Đi chung ô đi.

Nghe thế Trang tự dưng nhoẻn miệng cười.

Hai đứa đi khác tuyến xe buýt nên Tú che cho Trang đến trạm dừng của cô bạn, đến khi xe của Trang đi rồi thì đi bộ ngược lại về trạm của mình.

Khi chuyển xe của cậu chuyển bánh, cậu nhìn thấy cô gái kỳ lạ ở bên dưới. Cô đang nhìn cậu, mỉm cười, vẫy tay chào như quen biết từ lâu lắm. Tú ngoái nhìn lại thêm một lần nữa thì cô ấy đã biến mất.

Rất nhiều lần sau đó, Tú nghĩ mình đã gặp cô gái lạ lòng đó. Ở trước siêu thị gần nhà, ở trước nhà sách, ở bất kỳ trạm chờ nào mà xe buýt cậu đang ngồi chạy ngang qua...

Tất cả những lần đó cô gái đều đột ngột xuất hiện, đến khi Tú định thần nhìn kĩ lại thì cô biến mất. Tú nghĩ rằng mình đã nhìn thấy một ảo ảnh. Vì lần nào cậu nhìn thấy, hoặc cậu nghĩ là mình nhìn thấy, thì cô gái đó luôn mặc mỗi bộ váy màu xanh lơ không đổi. Nhưng có ảo ảnh nào lại có cảm giác thật đến thế ?

Tú kể chuyện đó cho Trang nghe. Cô bạn nheo nheo mắt rồi tự biến giọng mình nhẹ như không, kêu u u lạnh cả xương sống.

- Cậu đã nhìn thấy maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa rồi.

- Đùa.

- Chứ gì. Làm gì có người nào mà suốt ngày mặc một chiếc váy như thế. Hoặc là cậu bị loạn thị. Hoặc là cậu chỉ tưởng tượng ra vậy thôi.

Tú ậm ừ.

- Nếu cậu gặp lại thì cậu định làm gì ?

- Không biết nữa.

Tú giật mình nhận ra cậu muốn gặp lại cô gái đó không vì lý do gì đặc biệt. Chỉ là một chút hiếu kì thôi. Trang vẫn đang nói về điều gì đó về Emma và Dexter trong cuốn "Một ngày".

- Tớ thích "Một ngày" vì tớ tin vào tình cảm giữa hai người có mối quan hệ thân thiết, hiểu nhau từ từ. Tớ tin vào thứ tình cảm phát triển như thế. Tớ chỉ có cảm giác với một người tớ biết được vài điểm ở họ, hoặc nhiều hơn. Như cậu chẳng hạn.

Nói đến đó, Trang im bật. Sau đó cô bạn vội vã cáo bạn rồi chạy thẳng. Trang biết mình nói hớ nên mới bỏ đi. Cái tật nói nhiều mà không suy nghĩ luôn mang lại cho cô bạn một vài rắc rối.

Tú không biết là cô bạn nói hớ, nhưng sau khi thấy Trang đi, cậu đã xâu chuỗi các sự kiện với nhau và hiểu ra vấn đề.

Tự dưng cậu đỏ mặt.

Trang tránh mặt Tú từ lần đó. Ở lớp ngoại ngữ, cô bạn cố tình ngồi rõ xa. Có gặp nhau ở hành lang, cô bạn sẽ cúi đi thật nhanh hoặc rẽ sang hướng khác trước khi Tú có phản ứng gì.

Tú không chắc tình cảm giữa cả hai là gì, chính xác thì tình cảm của cậu là gì. Chỉ chắc chắn là cậu không thích tình huống này kéo dài mãi.

Và cũng rất rõ ràng, cậu nhớ cô bạn nói nhiều ấy. Hơn cả cô gái lạ lòng nọ. Một lần tan học, Tú chặn Trang ở cửa lớp. Mặt cậu rất hình sự.

- Cậu lừa tớ.

Trang ngơ ngác

- Cái gã sát nhân đã chết ấy, hẳn đâu có sống lại và giết người đâu. Người khác mạo danh đấy chứ.

Trang phì cười. Tú vẫn cố giữ mặt nghiêm trọng.

- Cậu phải đãi tớ bấp xào đền bù việc thức trắng đêm xem hết bộ phim đó.

- Không công bằng. Cậu chỉ cần xem tập hai thôi mà.

- À, phim hay nên tớ xem hết.

- Thế thì cậu phải mời tớ mới đúng chứ? Tớ đã bảo cậu xem nó.

- Ủ thì... cũng được.

Chẳng bao giờ cậu thắng được Trang. Nhưng kỳ lạ là cậu vui vì đã thua. Lần nào cũng vậy.

Câu chuyện lẽ ra có thể đã kết thúc, nhưng tôi nghĩ bạn cũng cần biết thêm một câu chuyện nhỏ.

Cách đó không xa, có hai người đang ngồi trên băng ghế đá giữa sân trường nhìn hai bạn trẻ.

Chàng trai đeo một cung tên. Cô gái mặc váy xanh cầm ô màu hồng chấm bi. Trông họ khá kỳ lạ, nhưng dường như chẳng ai nhìn thấy cả vì họ cứ đi lướt qua.

Chàng trai vừa lau cung tên vừa hỏi.

- Thằng nhóc đó là một trong số hiếm người có tố chất "kị mưa", hễ gặp mưa là ốm à? Cứ ngàn người mới có một phải không ?

Một cái gật đầu thay cho câu trả lời.

- Biết là cô thích nghịch ngợm, đặc biệt là khắc tinh của mình, nhưng mà từ nay để cậu nhóc đó yên đi. Đừng xuất hiện trước mặt nó nữa. Ngàn tuổi rồi, trưởng thành rồi, đừng bắt nạt con nít.

Một cái gật đầu nữa.

- Nhưng sau vụ này tôi thấy cô có khiếu làm Cupid thay tôi đấy. Hay cô làm giúp tôi vài hôm để tôi về Hy Lạp nghỉ phép? Cung tên đây, ngay và luôn.

Lắc đầu.

- Cô không định nói chuyện đấy à? Mấy tinh linh mưa khác nói nhiều lắm cơ mà.

- Bí ẩn làm nên sự quyến rũ.

Tinh linh mưa nháy mắt nghịch ngợm rồi búng tay một cái, biến mất. Thần Cupid chép miệng rồi cũng biến mất với một cái búng tay.

Ngay sau đó trời đổ mưa.

Có hai người đi chung dưới cái ô trong suốt dưới cơn mưa. Vì chiếc ô màu hồng chấm bi của cô gái, chẳng hiểu sao, đã không cánh mà bay.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Băng Đô Màu Thiên Thanh

1.

Tôi chưa từng chú ý đến

Linh.

Ừ thì tôi chưa từng chú ý

đến ai quá đặc biệt, cả nam

lẫn nữ. Vì như thế có vẻ

phiền phức quá. Tôi thích

giữ mọi thứ ở chừng mực

vừa đủ để mình không bị cô

lập, cũng không quá thân

thiết để gắn chặt với nó.

Tôi chỉ chú ý đến Linh, một

dạng của tò mò, khi cô bạn

cắt tóc. Tóc ngắn, so le, mái

ngố, giống như một cái gì đó

tròn tròn ôm lấy cái đầu của
bạn ấy vậy. Trông chẳng
hợp tí nào. Dù không nhớ
rõ, nhưng tôi đoán hẳn là
trước khi cắt tóc bạn ấy
xinh hơn nhiều.

Cả lớp đều ngạc nhiên trước
hình ảnh mới của Linh. Hay
nói đúng hơn là sốc. Chẳng
ai khen cậu ấy xinh cả.

Không phải một mình tôi,
mà nhiều người cũng thấy
mái tóc ấy tương tự một
"thảm họa".

Dĩ nhiên là tôi chẳng biết
nhiều về tụi con gái. Nhưng
không phải tất cả đều có
chiều hướng là làm cho
mình xinh hơn hay sao?

Tan học, tôi và Linh cùng đứng đợi xe buýt. Hai năm nay, ngày nào cũng thế. Hôm nay, xe buýt đến hơi muộn một chút.

- Sao cậu cắt tóc thế ?

- Tự nhiên thấy buồn. Nhưng cắt xong rồi còn buồn hơn.

- Hử?

- Tuấn không thấy sao ? Trông tớ rõ là kinh khủng với mái tóc này. Lúc cắt xong, nhìn chính mình trong gương, tớ đã nghĩ đến việc ở lì trong nhà cho đến khi nó dài ra trở lại.

Linh quần tóc vào ngón tay, nhưng vì ngắn quá nên nó tuột ra. Cô bạn nhăn nhó.

Tôi im lặng. Hóa ra cậu ấy cũng tự biết là kiểu tóc này chẳng hợp với mình chút nào. Chuyện gì nghiêm trọng đến nỗi cậu ấy lại đại dốt bê nguyên "thảm họa" lên đầu thế kia?

Đột ngột, Linh thở hắt ra, lấy lại giọng điệu tươi tỉnh.

- Nhưng mà kệ. Cắt rồi thì khóc lóc ích gì. Vài hôm lại dài ra thôi.

Xe buýt đến. Linh nhảy lên trước, tôi nhảy lên sau. Như những ngày đi chung suốt cả một năm qua, tôi và cậu ấy mãi mê với playlist của mình, chẳng chú ý đến ai nữa.

2.

Mẹ tôi là một người phụ nữ kỳ lạ. Mặc dù tôi là đứa con trai duy nhất của bà nhưng điều đó không có nghĩa là tôi được nuông chiều. Làm việc gì sai trái, ăn đòn. Lì lợm, ăn đòn. Việc nhà, không được phép xem là công việc của riêng phụ nữ, nghĩa là cũng phải làm. Từ nhỏ, mẹ đã dạy tôi không được bắt nạt các bạn gái, không được làm họ rơi nước mắt. Một thằng con

trai chân chính thì phải lau khô nước mắt khi họ khóc, chẳng biết lúc ấy tôi có hiểu "thằng con trai chân chính" nghĩa là gì không, hay tôi có thật sự chú tâm vào những gì mẹ nói không. Có thể do mẹ lặp đi lặp lại mãi nên chúng ngấm sâu vào tính cách của tôi. Chỉ biết tôi chưa từng giật tóc, bắt sâu trêu chọc các bạn nữ bao giờ.

Tôi thử lục lại ảnh cảm trại của cả lớp năm ngoái. Khi ấy Linh vẫn còn để tóc dài, cột cao lên. Trông bạn ấy rất xinh. Mắt bạn ấy cười lấp lánh chứ không phải là cười gượng như bây giờ. Dẫu cô bạn đã tỏ ra mạnh mẽ và tươi tỉnh, nhưng tôi biết bên trong là một điều gì đó rất dễ vỡ. Tôi biết vì bản thân tôi cũng từng như vậy.

Lại thêm một buổi chiều tan học khác. Cả hai đứng đợi xe buýt. Tôi lén nhìn trộm mái tóc ngắn ngắn của Linh, nói vội.

- Thật ra trông cũng không đến nỗi kinh khủng lắm đâu. Khá giống một con búp bê.

Mất vài giây, Linh mới hiểu là tôi đang nói đến "thảm họa" của bạn ấy. Linh lắc lắc đầu làm động tác như một con rối.

- Một con búp bê hỏng và bị bỏ rơi như trong "Toy story" hả?

Điệu bộ của cô bạn làm tôi phì cười. Linh cũng nhoẻn miệng cười.

Hôm ấy, lần đầu tiên trong suốt một năm đi chung xe buýt, chúng tôi cất playlist của mình đi. Thay vào đó, Linh say sưa nói về series phim hoạt hình mà bạn ấy yêu thích - Toy story.

Ừ thì tôi đã xem đâu mà biết phải nói cái gì.

3.

Giờ giải lao của mỗi buổi học, tôi thường áp mặt lên bàn và lim dim ngủ. Đi học buổi trưa thì dễ buồn ngủ lắm, nhất là khi nắng cứ mơ mơ màng màng và gió hiu hiu.

Nhưng trưa nay thì không. Nói đúng hơn là tôi không được để yên mà ngủ.

Linh đập nhẹ vào vai tôi.

- Đây, xuống căn-tin ăn chè với tớ đi.

Cậu ấy rủ tôi đi ăn chè, nhưng cuối cùng lại ăn một lèo hết ba hũ sữa chua. Tôi ăn nửa cốc chè thì bỏ lửng. Ngọt quá.

- Cậu muốn ăn gì nữa không? Hôm nay tớ đãi. Sinh nhật mà.

Tôi tròn mắt, chả biết nói gì.

- Tí nữa tan học đi siêu thị với tớ một tí không? Tớ muốn tự mua cho mình một món quà.

- Ừ, tớ đâu có bận gì.

Chiều ấy, khi Linh biến mất giữa một rừng áo quần, tôi chóng mặt ở quầy băng đô cài tóc. Tôi định mua tặng bạn ấy vì một lần tình cờ xem trên tivi thấy tóc ngắn mà cài băng đô thì xinh lắm. Khắc phục "thảm họa". Làm con gái cũng thật là khổ. Chọn lựa một trong một đồng thể này cũng đủ mệt rồi.

Cuối cùng, màu thiên thanh của một chiếc băng đô níu mắt tôi lại. Nó có một bông hoa lệch về bên phải, cùng màu thiên thanh, với phần nhụy nhạt màu dần. Và tôi mua.

- Chúc mừng sinh nhật.

Linh cầm lấy cái nơ, mỉm cười

- Cám ơn Tuấn. Nhưng mình không nghĩ sẽ cài băng đô đi học đâu. Thế này đủ gây sự chú ý lắm rồi.

- Dùng lúc không ở trường ấy. Mình nghĩ khi cậu cài nó sẽ trông giống một bông hoa Nemophila.

Linh nhú mào.

- Là cái gì ?

- Tự lên Google mà tìm nhé. - Tôi tỉnh bơ.

4.

Hai tuần sau, Linh đến lớp, với mái tóc ngắn ngắn như con trai. Còn tệ hơn cả thảm họa.

Giờ giải lao, tôi đập nhẹ vào vai Linh.

- Xuống căn-tin ăn sữa chua với tớ đi.

Tôi rủ ăn cái gì thì sẽ ăn cái đó. Hai hũ sữa chua hết veo nhanh chóng.

- Cậu có điều gì stress hãy nói với tớ. Đừng hành hạ mái tóc của mình nữa. Nó có tội gì đâu. Ăn thêm không?

Linh siết nhẹ hũ sữa chua rỗng không.

- Lần trước bố mẹ mình cãi nhau, um sùm hết cả, mọi thứ bày lung tung và vỡ tan tành. Lần này thì im lặng như tờ, nhưng ký đơn li dị rồi.

Đột ngột, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Linh. Rồi hai, ba... Tôi không đếm nữa. Mắt cậu ấy nhòe nước mà tôi chẳng biết làm cách nào để chúng khô đi.

5.

Chủ nhật sau đó, tôi rủ Linh đến nhà tôi chơi, sẵn mang cho tôi mượn mấy đĩa DVD Toy story. Linh nhìn quanh.

- Nhà cậu giờ này không có ai à ?

- Có con Bucky.

Tôi huýt sáo, con chó to dùng lông trắng xám chạy vù tới, quẩn lấy chân tôi và vẫy đuôi liên tục. Mẹ tôi đã đặt tên đó cho nó vì bà rất thích chú chó Buck trong "Tiếng gọi nơi hoang dã".

- Bố tớ chiều mới về. Vào bếp đi, tớ đang nấu ăn. Cậu có thể phụ nhặt rau nếu thích.

Linh không giấu được sự kinh ngạc.

- Cậu biết nấu ăn?

- Một trong những bài học thuộc series "Con trai chân chính" của mẹ tớ đấy. Sẵn nói đến mẹ tớ, nhìn đây nè, hoa Nemophila đấy.

Tôi chỉ vào những tấm ảnh nằm sau lớp kính trên bàn ăn. Đó là một loài hoa nhỏ, cánh hoa nửa xanh nửa trắng rất đẹp. Khi chúng cùng nở rộ bạt ngàn một vạt đất, màu xanh của chúng như nối liền màu xanh bầu trời. Mẹ bảo đó là cảnh tượng tuyệt đẹp không mấy ai quên được. Khi đã nhìn thấy rồi thì có cảm giác như mọi nỗi buồn phiền không còn hiện hữu nữa. Như bầu trời lúc nào cũng xanh thămthẳm dịu dàng sau mỗi lần mưa rào.

Tôi kể với Linh mẹ tôi đã chụp nó khi bà sang Nhật, tại đảo Honshu.

Và còn rất nhiều những điều khác nữa. Như những lần học nấu ăn với bà. Như khi tám tuổi được bà cõng trên lưng. Cả những cuốn sách hai mẹ con cùng đọc. Những kỷ niệm như một chuỗi ngọc, hết hạt này lại dẫn đến hạt kia.

- Mẹ cậu đâu rồi ? - Linh thoáng mỉm cười khi hỏi.

- Trên thiên đường, tớ luôn tin như vậy. - Tôi mỉm cười trấn an khi Linh tỏ ra bối rối - Mẹ tớ mất hơn một năm rồi. Tớ vẫn thường nấu món trứng cuộn khi nhớ bà, vì đó là món mẹ tớ dạy tớ nấu đầu tiên. Dầu có lúc tớ tưởng chừng như thế giới này đã sụp đổ rồi khi tớ biết mẹ chẳng còn nữa. Nhưng những kí ức giữ tớ đứng vững, giúp tớ nhận ra mẹ yêu mình biết bao nhiêu. Và tớ biết mình phải tiếp tục cuộc sống của mình. Cậu còn có thể gặp cả ba và mẹ. Mọi chuyện đâu có tệ đến thế, phải không?

6.

Tan học, tôi và Linh ngồi cùng một băng ghế trên xe buýt. Tóc Linh đã dài ra một chút. Hôm nay, cậu ấy cài băng đô màu thiên thanh đến trường. Như một bông hoa Nemophila. Trông rất ngộ nghĩnh.

- Tuần nè, cậu nói đúng, mọi chuyện đâu có tệ đến thế. Tớ đã thử nói chuyện nghiêm túc với bố mẹ, và hiểu rằng họ chỉ kết thúc một điều gì đó không còn vừa vặn với họ nữa. Quan trọng là họ vẫn còn yêu tớ.

Tôi không biết nói gì, chỉ mỉm cười thôi.

- Cậu đúng là một cậu con trai chân chính đấy. Nói đến đây thì tôi đỏ mặt rồi.

- Cảm ơn cậu đã ở bên cạnh tớ.

Linh ngả đầu lên vai tôi. Chiếc xe buýt cứ đi, như mọi lần, dẫn đường về tổ ấm. Dầu có giông bão quét qua, nó vẫn cứ là tổ ấm.

Tôi nghe buổi chiều bình yên.

SAU LŨNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Hẹn Ước Với Biển

Tôi và Minh đã lớn lên bên nhau. Từ hồi tiểu học đánh nhau đầu, mề trán vì giành nhau chỗ ngồi, rồi nó tròn mắt nhận ra mình là con gái. Mâu thuẫn qua rồi lại bá vai bá cổ cùng đá banh như anh em huynh đệ, cái vụ con gái quăng tận đầu đầu. Những năm đầu cấp hai vẫn còn con nít thì mọi chuyện chẳng khác gì. Nhưng bắt đầu sang lớp tám thì lằn ranh bắt đầu xuất hiện, dù mờ mờ thôi. Không tiện ôm nhau đánh lộn, hai đứa chuyển sang đấu võ mồm mỗi khi có bất đồng. Tranh luận cháy nhà, cháy lớp, tức quá mà chưa ngã ngũ đành cốc đầu nhau.

Nhà tôi và Minh ở cùng một khu phố, vậy nên hai đứa dễ gọi nhau đi chơi. Cho những buổi trưa trốn ngủ nắng nung mái đầu đỏ lửa. Cho những buổi chiều thi bơi, tha hồ ngụp lặn trong lòng biển xanh ngắt. Hay cho những buổi sáng hiếm hoi dậy sớm chạy ù ra bến cảng gần đó, xem ghe tàu ở đâu đổ về đông nghịt, hăng hắc mùi xăng dầu, xem những giỏ cần xé đầy ắp cá tươi... Từ khu phố của chúng tôi, chỉ cần băng qua ngã tư, đi thêm một chút thì đụng ngay biển. Biển đẹp lắm, lúc nào cũng xanh mênh mông và ngập tràn bình yên. Dẫu có biết bao trò nghịch phá, tôi và Minh vẫn thích nhất là ngồi trên bãi cát xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, hay biển buổi trưa lấp lánh như dát kim cương.

Lên cấp ba thì mọi thứ lại khác thêm chút nữa. Vẫn gần nhà, vẫn đi học chung trên một chiếc xe, vẫn bên nhau. Nhưng chẳng còn bá vai bá cổ, chẳng thi bơi, chẳng đi sánh đôi như thuở nhỏ, cũng chẳng còn những trận đấu võ mồm chí chóe. Vì cả hai, đứa nào cũng bắt đầu lớn. Tự nhiên nhìn nhau thấy lạ. Minh qua một mùa hè không gặp - cậu ấy được bố dẫn đi Hà

Nội chơi - tự dưng cao nhổng lên. Hồi trước hai đứa đứng ngang ngang nhau. Bây giờ tôi có cổ lằm cũng chỉ trên vai cậu ấy một tẹo.

- Cậu cao lén. Xấu thế.

- Cái gì ? Tự dưng cao thì cao thôi chứ. Mà cậu con gái đòi cao hơn tớ làm gì ?

Tôi hừ mũi, chẳng đáp.

Nhưng tôi cũng tự thấy mình khác trước rồi. Hôm khai giảng, mặc áo dài lần đầu tiên, thấy mình cũng ra dáng con gái lằm. Tự dưng thấy mình ăn nói nhẹ nhàng, đi đứng cũng dịu dàng hơn.

Những tháng ngày của tuổi mười sáu chúng tôi chứng kiến nhau lớn lên.

* * *

Duy xuất hiện, khi những ngày mới của tuổi mười bảy gõ cửa. Cậu ấy là lớp trưởng lớp Minh. Thi thoảng qua mượn Minh cuốn sách giáo khoa để quên ở nhà hay mượn tiền đi căn-tin, tôi lại thấy cậu ấy. Duy đẹp trai, hơi gầy, cái cách cậu ấy nói chuyện với mọi người tạo cảm giác thân thiện và tin cậy. Tôi hay hỏi Minh về Duy. Cậu ấy hơi bực nhưng rồi cũng trả lời những câu hỏi của tôi một cách nhát gừng: "Sinh tháng Năm" "Ai mà biết thích ăn cái gì!" "Chưa có bạn gái, chắc vậy?"... Sau cùng liếc tôi một cái sắc lém: "Muốn biết tự đi mà hỏi nó ấy. Tớ sao mà biết hết được". Tôi chẳng thèm để bụng mà vẫn mơ mộng về mối tình đầu của mình, khi ấy tôi chắc mẫm như vậy.

Thật ngạc nhiên là Duy cũng chú ý đến tôi. Cô nàng lớp bên hậu đậu cứ vài ba hôm lại quên cái gì đó ở nhà và chạy qua năn nỉ mượn cậu-bạn-cùng-khu-phố. Cô bạn có hôm trời mưa tầm tã đã cột tà áo dài một bên để quét lớp cho gọn. Thú thật, bị Duy nhìn thấy mình trong bộ dạng đó tôi cũng què

độ, muốn mặt đất nứt ra và chui xuống đó luôn cho rồi. Những lần đi xem Minh đá banh, tôi cũng đi theo, vì Duy cũng chơi chung đội.

Rồi Duy bắt chuyện với tôi trước. Dần dần, những lần đi chơi của tôi và Duy không còn bóng Minh nữa. Từ những lần đi chơi bạn bè đã trở thành những buổi hẹn hò. Có lẽ Minh ở nhà, nằm trên giường đọc truyện tranh hoặc nghe thứ nhạc rock inh tai của cậu ấy.

Duy rủ tôi đi ăn kem, đi ngắm phố phường vào buổi chiều, tặng tôi những món quà nhỏ, thậm chí là cả nắm tay tôi khi chúng tôi đi ngắm biển vào buổi hoàng hôn. Rồi Duy tặng tôi một chú gấu bông ôm một trái tim màu đỏ. Lời tỏ tình đầu tiên được nhận. Và lần đầu tiên đáp lại một lời tỏ tình.

* * *

Tôi chợt nhận ra Minh không đến chơi nhà lâu lắm rồi. Hoặc hôm cậu ấy đến thì tôi đã bận đi đâu đó với Duy. Hoặc hôm tôi vừa đọc cuốn truyện tranh mới vừa đợi cậu ấy sang mượn thì lại chẳng thấy đâu. Tôi có sang lớp thì cũng để gặp Duy. Chứ ai lại sang lớp gà bông để tìm bạn-cùng-khu-phố bao giờ. Những lần như thế, tôi chỉ kịp nghĩa thấy cái mặt cậu ấy đang gục đầu xuống bàn mà ngủ. Trông thật buồn cười.

* * *

Duy bảo không thích biển lắm, vì gió biển quá hanh hao và nắng quá gay gắt. Vậy nên kể từ khi chúng tôi thành một đôi, tôi ít ra ngắm biển như hồi trước. Biển chỉ tồn tại trong những kí ức tươi rói, xẹt ngang những lần tôi đi ngang qua đường Trần Phú, rồi mơ hồ trong cơn gió thổi đến khi tôi cảm nhận được vị mặn mỗi sáng đi học. Một lần, thấy nhớ biển, tôi một mình ngắm mặt trời lặn. Tự dưng thấy trong lòng mình xuất hiện một nỗi trống trải. Tôi nghĩ chắc là vì cảnh hoàng hôn đẹp quá nên lòng người thấy buồn.

* * *

Máy tính không khởi động được bình thường. Tôi tắt đi bật lại cả chục lần mà nó chỉ hiện ra cái màn hình xanh lè. Thiếu điều tôi vác cái búa đập một phát xong chuyện. Thở hắt ra, chả biết phải làm sao. Vẫn mặc bộ pyjama hồng nhạt có hoa văn thỏ trắng, tôi chạy qua nhà hàng xóm, hú gọi Minh. Cậu bạn ló đầu ra khỏi cổng với mái tóc còn ướt, hình như mới gội đầu xong.

- Gì đấy? Sao không nhắn tin? Điện thoại di động để làm gì hả?

- Máy tính tở hấp hối rồi. Qua cứu nó đi.

- Lại hỏng gì nữa? Chắc cậu cứ download về một đồng linh tinh nên giờ nó bị nhiễm virus chứ gì ? Cho chữa.

Thay vì năn nỉ ỉ ôi dài dòng, tôi làm bộ mặt mèo con đáng thương. Minh chộp miệng một cái, rồi nguyên cái đầu ướt, lẹp xẹp dẹp vào sang nhà tôi. Miệng không ngừng lẩm bẩm than vãn.

Còn tôi thì nhảy chân sáo, toét miệng cười. Chả hiểu Minh mò mò, gõ gõ, rồi cài đặt gì đấy mà máy tính lại hoạt động bình thường. Mừng quá tôi kéo cậu ấy ra đầu phố ngồi uống sinh tố để trả công. Ai đi qua trông thấy chắc cũng phì cười, một đứa con trai quần ngố dẹp vào và một đứa con gái mặc pyjama hồng ngồi uống sinh tố, cãi nhau chí chóc xem giữa Kid và Kudo, ai cool hơn.

* * *

Thoắt một cái, tuổi mười bảy qua đi, tuổi mười tám trọng đại đã đến. Dẫu rằng thực ra nó cũng chẳng khiến ta khác đi là bao nhiêu. Tuổi mười tám đến mà tôi thấy mình vẫn chẳng cao thêm được xít nào, cũng không thấy trí thông minh có gì thay đổi, thậm chí mấy cái mụn lâu lâu cũng cứ xuất hiện trên người. Nhưng đó là một mốc quan trọng lắm. Tuổi mười tám đến nghĩa là kì thi Đại học cũng đến theo. Trong những buổi hẹn hò, tôi và Duy dành một phần thời gian bàn luận xem sẽ học trường gì, ngồi soạn thảo ra tương

lai cho chính mình. Đến khi xong xuôi hết rồi, chợt nhớ ra là mình vẫn chưa biết Minh thi trường nào.

Cậu ấy nói gọn lỏn là thi một trường ở tận Hà Nội. Tôi không biết chính xác Hà Nội xa thế nào. Nhưng nhìn trên bản đồ thì cũng biết là xa lắm đấy. Hà Nội có liễu rủ bên Hồ Tây, có hoa sữa thơm thơm đầu mùa thu, có lộc vùng lấm tấm, có cốm làng Vòng... Nhưng Hà Nội nào có tôi.

Tôi nổi sùng lên.

- Cái gì ? Sao cậu đi xa thế ?

- Bố tớ chuyển công tác. Mẹ tớ đang bị ốm. Nên cả nhà tớ sẽ ra đây hết để tiện cho việc chăm mẹ.

- Sao cậu không nói cho tớ?

- Vì cậu không có thời gian để nghe.

Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi không bình thản nữa, mà hằn lại một vết ấm ức. Nhìn vào đôi mắt đó, tôi đọc được tất cả những gì mình chưa nói thành lời, và cả của cậu ấy nữa. Tôi chẳng biết nói gì. Chỉ còn lại một nỗi chơi vơi.

Tôi và Duy cãi nhau lần đầu tiên.

Chỉ vì những lí do vặt vãnh đến nỗi tôi không thể nào nhớ nổi. Nếu là bình thường tôi đã cho qua tất, nhưng hiện tại thì tôi đang buồn bực lắm nên chuyện nhỏ cũng thành chuyện to. Duy không nói chuyện với tôi mấy ngày. Tôi cũng mặc kệ. Cậu ấy bảo hai đứa tạm xa nhau cho đến khi kì thi Đại học kết thúc. Tôi đồng ý.

Sau những giờ luyện thi, tôi dành nhiều thời gian rảnh rồi nằm trong phòng ủ rũ một mình. Chẳng biết khoảng thời gian ấy kéo dài bao lâu, có thể chỉ vài ngày ngắn ngủi thôi, nhưng tâm trạng tồi tệ kéo chúng ra dài đến

ngõ ngang. Mẹ gõ cửa phòng, bảo Minh mang cho tôi mấy quả quýt nhỏ. Chúng xinh xẻo màu vàng cam trên tay tôi, tỏa ra một thứ mùi tinh khiết mát lành dễ chịu. Tôi mỉm cười, rồi lại thấy mình buồn. Nỗi trống trải, hụt hẫng ở đâu đó cứ mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Chẳng hiểu sao tôi lại thấy mắt mình ướt. Chẳng hiểu sao tôi thấy tim mình buồn. Chẳng hiểu sao tôi thấy đầu óc mình ngốc nghếch. Và tôi khóc thốn thức.

* * *

Kỳ thi Đại học trôi qua nhanh như một cơn gió giao mùa. Chưa kịp ngấm kỹ mùa này thì mùa khác đã đến. Minh thu xếp hành lí ra Hà Nội. Hôm cả nhà cậu ấy dọn đồ và chất lên xe tải, khu phố náo động ồn ào. Chiếc xe đi rồi, căn nhà sơn xanh quen thuộc đột nhiên trống trải, vô hồn. Nó cứ đứng thế, im lìm, buồn bã.

Chẳng buồn xem hàng xóm mới là người như thế nào, tôi cũng bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị cho hành trình xa nhà của mình.

* * *

Ngay khi nhận giấy báo nhập học, tôi và Duy hẹn gặp nhau. Cả hai đứa đều quyết định chia tay nhau. Vì chuyện vốn dĩ là phải thế. Trong suốt khoảng thời gian không gặp, hai đứa nhận ra những mảnh ghép vừa khít ban đầu không phải là yếu tố để tin rằng cuối cùng chúng ta sẽ hoàn thành một bức tranh. Giữa chúng tôi tồn tại những điều chẳng thể tự mình giải đáp và hiểu được, chỉ biết là hai đứa không phải thuộc về nhau. Khi đi học Đại học rồi, thi thoảng gặp, vẫn mỉm cười gật đầu chào nhau. Thế là tốt rồi.

Minh vẫn email về cho tôi, kể về những ngày ở Hà Nội. Tôi đọc, tưởng tượng ra nơi ấy qua những gì Minh kể. Thậm chí tôi còn có cảm giác mình chạm được cả vào hành đào thắm đầu xuân hay một chiếc lá khô cong cuối thu qua những bức ảnh cậu ấy chụp. Minh bảo Minh nhớ biển lắm, đôi lúc

rất muốn đi xem mặt trời mọc trên biển. Tôi bảo tôi cũng đâu được gần biển nữa, thế nên đừng có ghen tị với tôi. Ngược lại, tôi cũng kể cho Minh nghe về Sài Gòn có những hàng me tây trút lá, Nhà thờ Đức Bà đẹp xinh và nhiều nhà cao tầng.

Chúng tôi hẹn nhau hè về sẽ cùng nhau đi xem mặt trời lặn. Tôi cứ đợi ngày ấy đến, cẩn thận đánh dấu vào tờ lịch bàn.

Khi ngày ấy đến, tôi nhất định sẽ nói cho cậu ấy biết điều mà tôi đã nhận ra trong những ngày cuối cùng của tuổi mười tám, mà trước đây còn quá đỗi ngây ngô nên không thể nào nhận ra. Rằng chẳng biết từ lúc nào, tôi đã dành tình cảm mến yêu cho người bạn đã ở bên cạnh mình từ thuở ấu thơ.

Tôi sẽ nói hết cho cậu ấy biết. Nhưng để đến khi chúng tôi gặp lại nhau đã.

* * *

* * *

Chúng tôi hẹn nhau hè về sẽ cùng nhau đi xem mặt trời lặn. Tôi cứ đợi ngày ấy đến, cẩn thận đánh dấu vào tờ lịch bàn.

Khi ngày ấy đến, tôi nhất định sẽ nói cho cậu ấy biết điều mà tôi đã không dũng cảm thừa nhận trong những ngày cuối cùng của tuổi mười tám, của nỗi buồn vô cớ, và một phần lí do tôi đến nơi xa thật xa một người. Rằng chẳng biết từ lúc nào, tôi đã dành tình cảm mến yêu cho người bạn đã ở bên cạnh mình từ thuở ấu thơ.

Tôi sẽ nói hết cho cậu ấy biết.

Nhưng để đến khi chúng tôi gặp lại nhau đã.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Trú Chân Ở Thiên Đường

Năm đó tôi mười sáu tuổi, mới lên lớp mười. Và hôm đó trời đang mưa. Những giọt nước to, nặng. Tôi đứng trú mưa trước một cánh cửa nhỏ hẹp, đợi mưa ngừng thì sẽ lập tức rời đi.

Quán cà phê nằm cạnh một con hẻm khá rộng, với cánh cửa dẫn vào nhỏ hẹp màu sôcôla im lìm. Điều đó khiến người ta không nghĩ đến việc nó là một quán cà phê. Ngay cả cái bảng hiệu Paradise cũng không trưng to lên, mà chỉ là một mảnh gỗ khắc chữ treo bên phải, gần như khuất sau một giỏ hoa treo màu đỏ. Nếu không vì cơn mưa và vì sự xuất hiện của một chàng trai thì tôi đã không để ý đến nó.

Chàng trai đấy có vẻ lớn tuổi hơn tôi nhiều, đang chạy lại từ phía đối diện. Trông anh ta như một nghệ sĩ với mái tóc nhuộm hoe vàng, lối ăn mặc hơi lạ lùng, xỏ một khuyên tai. Dù vậy, ở anh ta gợi lên cảm giác gần gũi, không "nguy hiểm" lắm. Một tay ôm túi thực phẩm, một tay đẩy cửa, anh ta nhìn tôi và hỏi: "Không vào à, cô nhóc?". Cứ như một lời mời. Thế là tự dưng tôi bước vào theo, để rồi ngỡ ngàng nhận ra đằng sau cánh cửa nhỏ ấy là một không gian khác, rộng lớn hơn, ấm áp hơn thế giới bên ngoài kia. Cứ như đó là một thế giới khác. Một mùi hương ngọt ngào lạ lùng tràn đầy mỗi góc phòng. Tường được sơn màu xanh lơ, có vẽ những đám mây. Trong quán có một cây piano và dãy dài những kệ sách.

Thế rồi từ đó tôi đã trở thành quán quen của Paradise, tính đến nay đã được gần hai năm. Tôi gắn bó với nơi này không phải vì một thức uống đặc biệt nào đó mà chỉ là vì thích cảm giác ngồi trong quán, có cảm giác như

mình đang trôi bồng bềnh, đầu óc trở nên trống rỗng, nhẹ thênh thang. Và chẳng có điều gì đáng để phiền muộn nữa.

Sau này nghĩ lại, tôi có cảm giác Thiên đường đã ở đó chỉ để đợi tôi đến.

* * *

Anh chàng nhuộm tóc hoe vàng xỏ khuyên chính là chủ quán. Theo như những gì tôi biết thì anh tên Nguyên, 26 tuổi, thích nhạc Schubert, văn hóa Nhật Bản và ăn chocolate. Còn lại thì mù tịt. Tôi không thấy anh Nguyên làm gì ngoài việc ở quán cà phê ngó nghiêng, xem xét sổ sách, đọc những quyển sách mình yêu thích. Có lần tôi thắc mắc về "sự rảnh rỗi" đó thì anh tròn mắt bảo.

- Ô, em không thấy còn trẻ như anh mà đã sở hữu một quán cà phê là quá ngon lành à?

Tôi cũng không biết phải đối đáp sao trước lời lẽ tự tin đó. Mà điều anh nói có lẽ cũng không phải là không có lý.

Rồi anh chàng chủ quán kỳ lạ đó trở thành bạn tôi. Người dường như có rất nhiều thời gian rảnh rỗi để lắng nghe những chuyện có vẻ quan trọng trong cuộc sống của một con nhóc mười tám tuổi. Lâu lâu là người cho phép tôi có thể uống cà phê và ăn bánh ngọt miễn phí. Thỉnh thoảng lại được cho một thỏi chocolate để nhâm nhi. Anh cũng là người sẵn lòng giúp đỡ tôi làm một vài bài tập ở trường. Tôi yêu những tháng ngày ở đó, có cảm giác bình yên trôi dưới chân mình.

Rồi tôi nghĩ mình đã thích anh Nguyên. Tôi nghĩ nhiều một chút về dáng vẻ hay hay của anh ấy, đôi ba lần nhắc vu vơ về anh trên Facebook. Tôi thử nghe những bản nhạc của Schubert. Và những vụn vặt kiểu như thế.

- Có một cậu bạn mời em đi chơi, anh nghĩ em có nên đi không?

- Nên chứ sao không? chỉ đi chơi thôi mà. Nếu lần đầu ổn, em có thể thêm vài lần hẹn hò để hiểu đối phương hơn. Còn nếu không, thì thôi.

Trông anh có vẻ thú vị với điều mà tôi vừa nói. Tôi hơi thất vọng, vì tôi mong anh sẽ buồn hoặc cáu.

- Em định mặc gì cho buổi hẹn hò đầu tiên?

- Sao anh biết là đầu tiên? - Tôi hơi tự ái.

- Thế là lần thứ mấy ?

- Lần đầu tiên.

Anh Nguyễn phá ra cười ha hả.

- Thế em định mặc gì cho buổi hẹn hò đó ?

- Như thế này.

- Thế này ? Quần jeans và áo thun? Em không có bộ váy nào sao ?

- Không ạ.

- Oh, bất ngờ thật. Sao em không mua?

- Em không thích. Em nghĩ mình không hợp.

- Em mặc váy đẹp mà. Con gái thì nên có ít nhất một chiếc váy chứ.

- Tại sao em lại phải tốn tiền mua một cái váy chỉ mặc một lần?

- Mặc một lần?

Tôi ngáp ngừng một chút.

- Vì em nghĩ là sẽ không có lần thứ hai. Em không thích bạn đó. Em có người khác để thích rồi.

- Không thích tại sao em còn nhận lời đi chơi ? Và tại sao em lại không đi chơi với người mà em thích?

Tôi không trả lời. Tôi nhận lời đi chơi của cậu bạn kia vì muốn xem xét phản ứng của anh. Nhưng rốt cuộc nhận được chỉ là những phản ứng thờ ơ. Đối với anh, tôi chỉ là cô em gái, một con nhóc con thôi.

Hôm hai đứa hẹn hò, tôi cố tình cùng cậu ấy đi ngang qua Paradise và bắt gặp anh đang trên đường về quán. Nhưng anh chẳng hề nhìn tôi lấy một cái. Điều đó khiến tôi có chút hụt hẫng, dù tôi đã ít nhiều biết trước.

* * *

Cậu bạn dành cả ngày chủ nhật để đi chơi với tôi là Tuấn, học chung lớp với tôi. Cậu ấy nói đã thích tôi từ những ngày đầu học cấp ba bằng cái vẻ bối rối rất ngộ, và rủ tôi đi xem phim cuối tuần. Tuấn là một anh chàng dễ thương, tôi nghĩ vậy. Cậu ấy cũng tốt tính và thông minh. Thông minh đến nỗi tôi đôi lần ghen tị, sao có những kẻ không học ngày học đêm mà điểm trên lớp vẫn cao chót vót như thế. Cậu ta có thời gian để đi chơi với đá banh với bọn con trai khác cơ mà. Điểm số của tôi không phải quá tệ nhưng đó là kết quả của việc học bù đầu bù cổ. Tôi thừa nhận mình không thông minh nhanh nhạy lắm, nhất là với những con số.

Tôi không ghét Tuấn. Những khi ở bên cậu ấy tôi thấy dễ chịu. Nhưng tôi lại nghĩ về anh Nguyên nhiều hơn. Điều đó khiến tôi cảm thấy mình thật là một kẻ xấu xa.

* * *

Khi tôi đến Paradise lần tiếp theo, tôi nhận ra quán có nhiều đổi thay. Những chậu hoa mười giờ đủ màu sắc được đặt và treo khắp nơi.

- Đẹp quá.

Anh Nguyên gật gù có vẻ tự hào. Anh hỏi tôi có thích không rồi cho tôi một chậu.

- Em không thích trồng hoa đâu.

Tôi chau mày. Nhưng lại chăm sóc chậu hoa mười giờ đó rất cẩn thận. Mỗi ngày cho nó ở bệ cửa sổ để hứng nắng. Đến khi tưới lại đem ra bồn rửa chén, cho nó ít nước rồi lại mang lên. Dù vậy, sự chăm chỉ đó được hơn một tuần thì chậu hoa bắt đầu héo rũ vì tôi lười, quên tưới nước. Có lẽ chúng đã chết khô nếu mẹ tôi không chăm sóc giùm. Cuối cùng thì tình yêu cũng không thắng được bản tính lơ đãng cố hữu.

Tuấn mang tặng tôi một chậu xương rồng. Cậu ấy bối rối bảo mình chỉ vô tình nhìn thấy nên mua tặng thôi. Hành động tử tế ấy khiến tôi càng cảm thấy mình là một kẻ xấu xa.

Tôi run run nói với Tuấn rằng tôi chỉ xem cậu ấy là bạn thôi. Khi nói ra điều đó tôi không dám nhìn thẳng vào mắt bạn ấy.

- Tớ xin lỗi.

Tôi đưa lại cho Tuấn chậu xương rồng. Nhưng cậu ấy lắc đầu.

- Chúng mình sẽ vẫn là bạn chứ?

- Ừ. - Tuấn đùa - Nhưng tớ vẫn đặc biệt hơn những bạn nam khác một chút, phải không?

- Dĩ nhiên rồi.

- Đối với tớ, chắc như thế là đủ rồi.

Tuấn cười, nhưng ánh mắt của cậu ấy lại buồn.

Và lạ lùng là tôi cũng thấy mình buồn.

* * *

Kỳ thi Đại học sắp đến. Việc học cũng vì thế mà căng thẳng hơn. Tôi có cảm giác thời gian của mình chẳng dùng làm việc gì khác ngoài việc học. Trên lớp, học. ở nhà, học. Thầy cô nhắc nhở phải học. Bố mẹ dặn dò phải học. Trên xe bus đầu óc tôi cũng nghĩ đến những đề cân giải tối nay. Trước khi trèm chần ngủ tôi cũng nghĩ đến những kì thi sắp tới. Tôi phát chán với những công thức lúc nào cũng có đầy trên bảng và trong vở. Đến nỗi tôi căm ghét việc phải thức dậy mỗi sáng, tan trường mỗi chiều và mài quần ở lớp luyện thi. Tôi chỉ yêu thích cảm giác ở Paradise. Trước đây tôi chỉ đến Paradise vào cuối tuần, nhưng giờ thì có vẻ như thường xuyên hơn.

Một hôm, tôi trốn giờ học thêm tiếng Anh để đến Paradise đọc truyện. Tôi và mẹ đã có một cuộc cãi nhau vỡ nhà bếp khi mẹ tra hỏi tôi về những điểm số bị sụt giảm. Anh Nguyên tỏ ra ngạc nhiên.

- Hôm nay không phải em có giờ học sao?

- Em bùng.

- Sĩ tử sắp ra chiến trận rồi mà sao trông có vẻ rảnh rỗi nhỉ ?

Tôi nhún vai bất cần. Anh không nói gì nữa, chỉ cười. Nhưng đó lại như không phải nụ cười.

Hôm sau đến trường, Tuấn cho tôi mượn để chép lại những gì đã bỏ lỡ hôm qua. Tôi mang đến Paradise để chép, ăn trưa rồi bùng luôn giờ học ở trung tâm hôm đó, quên cả mang trả vở cho Tuấn. Cậu ấy không trách, tỏ vẻ hơi lo lắng. Hôm khác tôi lại bùng, đến Paradise ngồi, mang theo cả hồ sơ Đại học để làm. Quán vắng khách, anh Nguyên mân mê lại gần, ăn một thỏi chocolate.

- Anh, em nên chọn trường nào đây nhỉ ? Trường nào thì chắc chắn đậu?
- Sao em lại hỏi anh? Mà tại sao em lại hỏi thế?
- Thì để làm hồ sơ thi Đại học.
- Với một suy xét sơ sài như thế cho một quyết định khá lớn?
- Có gì quan trọng ạ? chỉ là đậu Đại học thôi mà. Mẹ em chỉ cần thế thôi.
- Vậy điều em cần là gì ? Và sau khi đã đỗ Đại học thì sẽ ra sao ?

Tôi không trả lời. Anh Nguyễn nhếch môi cười.

- Em định để người khác quyết định cuộc sống của mình để không phải chịu trách nhiệm về nó hả ? Khi cuộc sống đấy không được như em mong đợi em sẽ trách cứ người khác và cho rằng đó không phải là lỗi của mình? Em định rũ bỏ mọi trách nhiệm của bản thân ngay cả với chính cuộc đời của em?

Có cảm giác như vừa bị tát một cái thật rát và đau. Tôi bỏ về.

Nhưng tôi biết anh nói đúng. Tôi chưa bao giờ quyết định điều gì cho cuộc đời mình hay ít ra suy nghĩ về nó một cách nghiêm túc. Tôi học chỉ vì bố mẹ và thầy cô mong muốn vậy. Tôi gọi điện cho Tuấn và bật khóc, để nói về nỗi hoang mang của mình. Cậu ấy im lặng, rồi nói khẽ: "Chúng mình sẽ từ từ tìm ra đáp án. Cậu không chỉ có một mình mà."

* * *

Tôi không đến Paradise thêm một lần nào sau đó nữa. Tôi và Tuấn vẫn giữ mối quan hệ bạn bè, nhưng khá thân thiết. Cậu ấy và tôi cùng ôn bài, cùng nghĩ về những lựa chọn của mình. Những hôm ở lại học muộn, tôi mua hộ cậu ấy hộp xôi hay ổ bánh mì nóng. Hai đứa chia sẻ cho nhau vài câu chuyện vụn vặt vui vẻ. Cậu ấy không hề nhắc đến chuyện tôi khóc một

lần nào, xem như vụ yếu đuối đó chưa từng tồn tại. Nhưng những khi thấy tôi tỏ vẻ mệt mỏi hay stress vì một điều gì đó, sau buổi học cậu ấy chở tôi đi lòng vòng phố xá. Và trùng hợp thay, cậu ấy cũng nghe nhạc Schubert.

Tôi chia sẻ những suy nghĩ của mình cho cậu ấy, và cảm nhận được một cảm giác tin cậy. Nhưng tôi chưa bao giờ dẫn cậu ấy đến Paradise hay nói về nó. Nơi đó giống như một nơi chốn chỉ thuộc về riêng tôi mà tôi không sẵn lòng để chia sẻ nó với bất kỳ ai khác.

* * *

Tôi chỉ quay lại Paradise khi nhận thấy bản thân mình đã thay đổi. Tôi đến quán để khoe với anh Nguyễn điểm của kỳ thi thử Đại học. Điểm không tồi. Và để chứng tỏ cho anh thấy, ít ra, tôi không cảm thấy hoang mang nhiều nữa. Anh nói đơn giản "giỏi" rồi cho tôi uống miễn phí ba cốc sinh tố xoài. Rồi tôi về. Trước khi đi, tôi bảo.

- Anh này, em nghĩ là em thích anh.

Anh Nguyễn cười.

- Cô nhóc sẽ hối hận với lời nói hôm nay thôi.

- Em không còn là trẻ con. Em sẽ trưởng thành. Vậy nên nhớ đợi em nhé.

Anh lại cười.

Nhưng anh đã không đợi. Anh Nguyễn đi đâu đó, chẳng rõ, vì gần như tôi mù tịt về cuộc sống của anh ngoài Paradise. Nhưng chắc chắn là anh đi để làm điều mình thích, đuổi theo ước mơ của chính mình. Trông coi quán cà phê này chỉ là một nốt lặng để trong khoảng thời gian đó anh tập trung cho một ước mơ lớn hơn. Và bây giờ, khi cơ hội đến thì anh đi. Anh để lại cho tôi một bộ váy màu xanh tươi sáng, tựa một mảnh trời. Tôi đã treo nó lên, chưa biết khi nào mình sẽ dùng đến nó.

"Tặng em một mảnh Thiên đường. Bộ váy này có, lẽ em sẽ không mặc nó, hoặc mặc không vừa. Nhưng cứ giữ nó nhé. Như một kỷ niệm. À, rồi một ngày nào đó em sẽ nhận ra em không thích anh như những gì em nghĩ,nhóc con ạ."

Quán cà phê để lại cho người khác, người ta cũng thay đổi phong cách. Những mảng trời biến mất. Những giỏ hoa được trưng dụng theo một cách khác. Rất lâu, khi cầm tấm giấy báo đỗ Đại học trên tay, tôi đến và thấy Thiên đường của mình đã hoàn toàn mất dấu. Dấu cánh cửa màu sôcôla im lìm vẫn y nguyên như vậy. Từ đó, tôi không còn ghé đến Paradise thêm một lần nào khác nữa, mà tìm một nơi khác, để giữ mãi Thiên đường xinh đẹp ấy trong hồi ức. Mỗi khi nghĩ lại,tôi vẫn còn nguyên cảm giác Thiên đường đã ở đó để đợi tôi đến. Để tôi có thể trú chân ở đó vào những tháng ngày hoang mang nhất của tuổi trẻ. Để ít ra không lạc lối ở những ngày sắp tới.

* * *

Tôi không mất nhiều thời gian để nhận ra tình cảm ngày đó chỉ là những gì bông bột nhất. Tình cảm đó gần giống như một thứ tình cảm ngưỡng mộ. Còn tình cảm chân thật lại đến từ từ, chậm rãi nhưng lại bất ngờ. Như chậu xương rồng sáng nay đã nở một nụ hoa nhỏ màu hồng xinh.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Bí Mật Trên Kệ Sách

Điện thoại đang nằm trong balo rung liên tục nhưng tôi vờ như không biết. Về nhà kiểm tra mới thấy tám cuộc gọi nhỡ và bốn tin nhắn từ bạn gái. Tôi không buồn để ý đến cái điện thoại ấy khi đang ở trong nhà sách với Phương và làm một việc vô cùng con nít là tô tượng. Đây là trò giết thời gian mà cô bạn thân của tôi rất khoái, sau nghe nhạc và đọc manga. Hai đứa ở đó chăm chú tô cho xong hai cái tượng cũng khá to. Phương không hài lòng với những màu sẵn có mà pha trộn nhiều màu với nhau để tạo ra những màu mới nên việc tô vẽ này còn mất thời gian hơn bình thường. Cả hai chui vào nhà sách lúc năm giờ chiều, lúc xong thì đã tám giờ tối. Vậy mà vẫn đi uống trà sữa rồi mới về. Phương tặng cho tôi bức tượng mà cậu ấy đã tô và tôi để nó trên kệ sách, ở đó cũng có khá nhiều những món đồ khác của cô bạn tặng.

Tôi gọi lại cho bạn gái, nhận được chất vấn tại sao lại lỡ hẹn,...tại sao không nghe máy, tại sao không trả lời tin nhắn. Tôi không nghĩ ra được lí do gì để bào chữa nên im lặng.

Và chúng tôi chia tay như thế đấy. Một cách chẳng hay ho gì lắm. Ngạc nhiên thay tôi chẳng thấy buồn bã gì, chỉ cảm thấy một niềm tội lỗi nhưng đồng thời tôi cũng biết cảm giác đó sẽ trôi đi nhanh chóng như bao lần khác.

Đó là kết quả tất nhiên mà tôi biết nó sẽ đến và chẳng gì có thể thay đổi được.

Phương đón nhận tin tôi chia tay bạn gái bằng một cái nhăn trán.

- Lại chia tay?

- Ừ

- Đây là người thứ ba rồi đấy.

Tôi không biết điều đó. Vì có cảm giác những buổi hẹn hò đã có đều trôi qua một cách nhàn nhạt, hết như một món ăn chẳng có mùi vị gì. Có lẽ vì thế mà tôi để nó trôi tuột đi trong trí nhớ của chính mình, không một kỷ niệm nào được ghi lại. Không phải tôi không thích họ, chỉ là tình cảm ấy nhanh chóng bốc hơi khi tôi nhận ra người mà họ thích không phải là chính tôi. Họ thích một hotboy cao ngạo, ít nói, lạnh lùng ở bên ngoài, và (có lẽ họ nghĩ) ấm áp ở bên trong. Dường như chẳng có ai có ý định tìm hiểu sâu thêm đằng sau ấy tôi có những gì.

Cứ thế, hẹn hò rồi chia tay, đến tận ba cô bạn gái trong một năm thì nghiễm nhiên tôi được mọi người xung quanh khoác cho mình cái mác chẳng tốt đẹp tẹo nào. Mà chính tôi cũng thấy mình tệ. Tôi không muốn tranh cãi về vấn đề đó, lại càng không có ý định thay đổi. Tôi vẫn hẹn hò, vẫn chia tay và Phương đếm số giùm tôi.

Tôi là kiểu người sợ cô đơn. Tôi luôn cảm thấy mình cần có ai đó ở bên cạnh. Dù thật sự có ai đó ở bên, nỗi cô đơn của mình có vơi bớt đi hay bị đào xới lên, tôi cũng không rõ nữa. Nhưng cảm giác đó biến mất hoàn toàn khi tôi ở bên cạnh Phương.

* * *

Tôi gọi Phương là cô bạn gái "con trai" của riêng tôi. Từ khi Phương xuất hiện, ào vào cuộc đời tôi đến tận bây giờ, đã bốn năm, cô bạn chẳng thay đổi gì mấy. Vẫn là cô bạn nhỏ có nụ cười sáng và tươi tắn, tiếng cười trong như tiếng chuông, và khi ở cạnh tôi cảm thấy dễ chịu. Phương không giống những cô bạn tôi đã hẹn hò, nên việc chúng tôi hay đi với nhau cũng không trở thành đề tài bàn tán cho mọi người. Tôi hay hẹn hò với những cô bạn có

mái tóc dài nữ tính, dù là nhuộm hay không nhuộm. Còn tóc Phương lại còn cắt cụt ngắn, chỉ cần lấy những ngón tay vuốt vài cái là vào nếp. Dáng cô bạn nhỏ, gần như thẳng đuột, đôi chân gầy trong những chiếc quần skinny jeans, luôn thích sơ-mi, áo oversize và những đôi giày bata. Phương không hẳn là tomboy, vì cô bạn nữ tính hơn thế. Những chiều Chủ nhật, nếu có cảm hứng, nhất định cô sẽ nấu một món ngọt nào đó và rủ tôi ăn chung, như món bánh tart trứng vào tuần trước. Dù thế nào, tôi luôn thích những khoảnh khắc được ở bên cạnh Phương. Đó là cảm giác tôi không tìm được thấy ở bất kỳ ai khác.

* * *

Người bạn gái thứ tư của tôi tên Sa. Chúng tôi quen nhau tại một buổi họp mặt bạn bè. Tôi bị ấn tượng bởi cô bạn có cách nói chuyện rất thông minh, chúng tôi đi cà phê riêng vài lần, sau đó là những buổi hẹn hò nghiêm túc. Rồi chính thức quen nhau.

Trái với những đồn thổi từ những người rối rã xung quanh, rằng lại một tháng rồi tan, tôi và Sa đã quen nhau được hơn ba tháng. Mỗi quan hệ trôi đi bình lặng và thoải mái. Tuy đôi lúc tôi cảm thấy thiếu một điều gì đó nhưng về cơ bản là ổn. Phương thì hiếm khi lại gần tôi hơn, dù tôi vẫn thường chở cô bạn đi học về mỗi khi xe cô hỏng. Tôi vẫn giữ cả thói quen điện thoại gọi Phương dậy đi học vào buổi sáng và mua cho cô những ổ bánh mì trứng. Xen kẽ những buổi hẹn hò, tôi vẫn ngồi ở nhà sách và chơi trò tô tượng với Phương.

Một hôm, tôi bất ngờ nhận ra Phương có chút thay đổi.

- Tóc cậu dài hơn thì phải ?

Tóc của Phương không còn là mái tóc chỉ cần đưa tay vuốt vài cái là gọn gàng, thẳng nếp. Bây giờ thì mái tóc ấy đã dài quá vai.

Mọi hôm cậu ấy toàn búi nó lại, hoặc giấu nó trong chiếc mũ lưỡi trai nên tôi không để ý. Hôm nay Phương để xõa tóc.

Phương nhăn trán giả vờ dỗi.

- Tóc nuôi tóc dài lâu rồi mà giờ cậu mới biết à ?

- Tóc không để ý.

- Xinh không? - Phương nheo nheo mắt.

- À...ừ...hợp với cậu lắm.

Phương cười, khẽ khịt mũi một cái. Hành động đó cho thấy cô bạn đang rất vui, và hơi ngượng nhưng không muốn người khác biết.

Có điều gì đó đã đổi thay. Điều gì đó mà chính tôi cũng không biết rõ. Hoặc đã biết mà tôi vờ như không biết. Dù thế nào đi nữa thì nó cũng làm tôi bối rối.

Tôi nói với Sa về mái tóc dài của Phương. Trái với vẻ bản khoăn của tôi, Sa bình thản.

- Chắc là cậu ấy đang thích ai đó.

- Thích ai đó ư?

- Con gái thường muốn mình xinh hơn trong mắt người mà họ thích mà. Ai cũng vậy.

Chẳng hiểu sao khi nghe điều đó tôi lại cảm thấy hơi khó chịu. Rốt cuộc là Phương muốn mình xinh hơn trong mắt ai ?

Chiều ấy, tôi chờ Phương về vì xe cậu ấy bị hỏng. Đạp đến hơn nửa quãng đường về nhà, tôi mới dè dặt hỏi.

- Cậu đang thích ai à ?
- Nếu đúng thế thì sao ?
- Cẩn thận đấy, bọn con trai không tốt đẹp gì đâu.

Phương cười khúc khích.

- Kể cả cậu à ?
- Tớ có tốt đẹp gì đâu. - Tôi khẽ thở dài, thành thật.
- Vì mọi người không hiểu cậu thôi.

Khi nói câu đó, Phương chạm nhẹ những ngón tay lên lưng tôi, như một kiểu an ủi rất đặc trưng của cô bạn. Tôi im lặng, thấy một niềm vui nho nhỏ len lỏi, như được thấy bình minh trên biển sau một quãng chờ đợi và ẩn mình trong bóng đêm. Bất giác tôi mỉm cười. Phương ngập ngừng.

- Tớ có buổi hẹn hò vào... tối thứ bảy này.

Nụ cười của tôi tắt ngấm. Nhưng tôi không nói gì cả. Chỉ có buổi chiều rơi nhẹ trên đường và vỡ tan dưới những vòng bánh xe.

Sa đến nhà tôi mượn vài cuốn sách mà có lần tôi đã kể cho cô bạn nghe. Cô bạn tỏ ra ấn tượng với phòng con trai mà ngăn nắp hơn trong tưởng tượng. Sa dừng lại khá lâu trước kệ đựng những bức tượng được tô màu. Cô bạn thích bức tượng quả bí đỏ với những chiếc lá uốn xung quanh, được tô bằng màu cam đậm, gần giống màu đỏ, và lấp lánh kim tuyến.

- Nó giống như quả bí đỏ sẽ vụt biến thành một cỗ xe của nàng Cinderella vậy. Cho tớ nhé.

Tôi lắc đầu.

- Cái đó không được. Phương tặng nó cho tớ. Lần đó tớ thi trượt vào đội tuyển Hóa của trường. Khi biết kết quả, Phương đã lôi tớ đi tô tượng. Chẳng biết Hóa học và bí đỏ thì có liên quan gì đến nhau nữa.

- Tất cả những bức tượng này đều là Phương tặng cậu?

- Ừ. Tất cả. Cậu ấy thích tô vẽ cho chúng nhưng không thích giữ thì phải.

Sa không nói gì nữa. Cô bạn đặt nhẹ quả bí đỏ trở lại vị trí của nó, với một vẻ trầm tư.

Buổi hẹn sau, khi tôi và Sa rời khỏi trung tâm thương mại, Sa đã nói tôi chỉ là một chàng trai nhút nhát. Nhưng khi tôi hỏi lại cho rõ ràng hơn thì Sa chỉ im lặng.

Thứ bảy, tôi có hẹn đi xem phim với Sa. Chúng tôi hẹn nhau trước rạp chiếu. Hôm nay Sa mặc một chiếc váy hoa nhẹ nhàng màu vàng. Tôi khen cô bạn xinh.

- Hôm nay Phương có hẹn. Tớ dám cá cậu ấy sẽ không mặc một chiếc váy nữ tính như cậu đâu. Vẫn là skinny jeans thôi. Tớ đang thắc mắc gã nào có sở thích kì quái đi thích một cô nàng như thế

- Như cậu à?

Tôi quay đầu lại, cô bạn đang cười, nhưng đôi mắt lại thật buồn.

- Khang này, chúng ta chia tay đi. Vì tớ thích cậu, hơn cả những gì tớ nghĩ, hơn cả thời điểm mà chúng ta bắt đầu. Nhưng người cậu thích không phải là tớ. Tiếp tục giữ mối quan hệ này cậu không thấy là bất công cho cả tớ và cậu à? Nhắm mắt lại và nghĩ xem khi cậu vui hay buồn, cậu nghĩ đến ai đầu tiên? Không phải là tớ, phải không?

Tôi không biết nói gì vì hình ảnh hiện lên trong đầu tôi lúc này là một hình ảnh khác. Sa lại mỉm cười. Cô bạn cầm lấy túi bóng ngô và vé xem phim.

- Tớ sẽ vẫn vào xem bộ phim này. Còn cậu, hãy về đi, vì cậu còn có việc phải làm!

- Tớ... xin lỗi.

- Tớ giận cậu, tất nhiên là vậy. Nhưng biết làm sao được. Nhớ này, nếu cậu để một khoảnh khắc nào đó vụt mất, có thể nó sẽ chẳng bao giờ quay trở lại. Và lúc đó cậu sẽ ân hận.

Tôi ngồi trước rạp chiếu phim khá lâu, và gần như là chờ đợi một điều gì đó. Tôi cầm điện thoại lên và gọi cho Phương.

- Cậu sắp đi à ?

- Ừ.

Tôi nói đơn giản "Đi vui nhé", và cô bạn đáp lại bằng một từ "ừ" cũng đơn giản không kém. Tôi thấy cổ họng mình khô khốc. Và tôi cúp máy.

Ngay lúc này, tôi mới hiểu rõ những lời mà Sa đã nói. Tôi là một chàng trai nhút nhát, trái ngược vẻ bất cần cao ngạo bên ngoài của mình. Thứ tình cảm tôi dành cho Phương quá rõ ràng, nhưng tôi đã vờ như không nhìn thấy. Vì tôi quá trân trọng nó, sợ làm vỡ nó đến nỗi không có đủ can đảm để chạm vào, hay thậm chí là nghĩ đến nó. Tôi không muốn mất Phương nên chấp nhận để cô bạn ở một ranh giới khác. Nếu chúng tôi hẹn hò, và rồi chia tay, chúng tôi liệu có còn được là những người bạn?

Nhưng bằng cách này hay cách khác, Phương cũng sẽ đi mất khỏi tầm mắt của tôi, như bây giờ vậy.

* * *

"Cậu ấy không giữ mình lại. Mình, đã biết vậy mà vẫn buồn. Thật kỳ cục". Phương cố gắng giữ cho đôi chân mình bước thật nhẹ tênh khi xuống cầu thang. Thật ra cô chẳng có buổi hẹn hò nào cả, chỉ là đột nhiên muốn đi xem phim một mình thôi. Chẳng hiểu sao Phương lại nói dối Khang như vậy. Có lẽ là chờ đợi một câu nói, nhưng mãi chẳng nghe được. Mà Phương cũng đã biết trước là vậy rồi.

Mình sẽ buồn hôm nay thôi, Phương tự nhủ, để ngày mai lại là cô bạn gái thân thiết luôn mỉm cười và ở bên cạnh cậu ấy những lúc cậu ấy cảm thấy cần có ai đó để tâm sự.

Nhưng trước hiên nhà, một dáng người quen thuộc đang đứng chờ.

"Phương ơi. Đừng đi."

SAU LƯNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Đã Đến Lúc Nói Lời Tạm Biệt

Tôi và Minh học chung trường cấp ba. Tôi ngồi sau cậu ấy hai bàn.

Tình cảm thường bắt đầu từ một khoảnh khắc giản đơn mà nếu đem kể cho ai nghe về khoảnh khắc đó họ sẽ không thể hiểu được tại sao bạn lại có thể thích một người từ một điều như thế. Chỉ có bạn nhận ra là nó đặc biệt như thế nào mà thôi.

Tôi còn nhớ hôm đó là tiết học Anh văn của cô Tư. Cô nổi tiếng khó tính nên cả lớp im phăng phắc. Hôm đó cũng là một ngày nhiều gió vì tán phượng ngoài cửa sổ cứ lung lay suốt, vô tình làm những đốm nắng trên mặt bàn tôi ngồi dao động theo. Sau khi cắm cúi ghi chép bài giảng vào vở, tôi bắt gặp Minh quay xuống, cố ra hiệu điều gì đó cho Tuấn - cậu bạn ngồi sau lưng tôi.

Nhưng Tuấn đã cúi xuống rồi, chắc mãi đọc truyện tranh trong hộc bàn nên không thể nào biết được. Cô giáo nghe có tiếng rì rầm, ngừng giảng, Minh đành quay lên. Tôi lại cúi mũi chép bài nhưng một lần nữa khi ngẩng lên, tôi lại nhìn thấy gương mặt ấy. Minh quay xuống, cố gọi cho bằng được Tuấn. Vô tình mắt cậu ấy chạm mắt tôi. Lần này, Minh đã cười, rất tươi vì tình huống ngộ nghĩnh mà cả hai gặp. Bất giác tôi cúi mặt xuống trang giấy, cũng mỉm cười.

Và từ đó, tôi có thói quen ngắm nhìn cậu ấy. Rồi thích cậu ấy. Minh thân với Tuấn. Tuấn là cậu bạn thân của tôi từ thuở bé. Vậy nên số phận - tôi bắt đầu tin vào nó từ khoảnh khắc đó - đã sắp đặt cho chúng tôi ở cạnh nhau.

Ba chúng tôi rất thân thiết, chia sẻ cho nhau những truyện hàng ngày ở trường, những lo âu, nỗi buồn và không thiếu những niềm vui.

Thời gian trôi, tình cảm tôi dành cho Minh ngày càng dày lên thêm. Tôi thích tất cả mọi thứ ở cậu ấy. Mái tóc xoăn xoăn hơi xù, mùi dầu gội thơm nhẹ nhẹ, cái cách cậu ấy tháo kính và lau lau, cái cách cậu ấy cười...

Bộ ba chúng tôi bớt đi chung với nhau hơn khi Tuấn có bạn gái. Vậy là vào những ngày ăn uống của bộ ba, thường chỉ còn lại tôi và Minh. Nói ra có vẻ hơi phũ phàng với Tuấn nhưng tôi thích những ngày như thế. Cứ như là chúng tôi đang đi hẹn hò vậy. Nhưng dù chúng tôi có ở bên cạnh nhau theo cách này hay cách khác thì sự thật vẫn là cậu ấy chưa bao giờ thích tôi theo cái cách mà tôi thích cậu ấy.

* * *

Tuấn biết tôi thích Minh. Cậu ấy từ nhỏ đã bộc trực, thẳng thắn và chẳng biết ý tứ gì cả. Không tìm cách an ủi hay nói sao cho khéo léo, Tuấn cứ thẳng thừng bảo tôi bỏ cuộc: "Minh nó thích người khác rồi, không biết à?"

Tôi biết cô gái mà Minh thích. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy chị ấy là trong một chiều mưa tan trường. Minh đã sang lớp bên và đưa cho chị ấy một chiếc áo mưa. Khi đó cậu ấy nở nụ cười dịu dàng mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Tên chị ấy là Mai Linh, trên bọn tôi một lớp, xinh xắn theo kiểu một cô gái của thế kỉ mười tám. Đôi vai gầy. Mái tóc dài, mảnh và mượt. Mai Linh thuộc kiểu những cô gái yếu đuối mà bọn con trai luôn muốn chở che. Chứ không phải là cô gái luôn cố gắng làm được tất cả mọi việc, có thể chơi bong rổ và những điều tương tự như vậy. Ý nghĩ đó làm tôi buồn khôn tả. Lần đầu tiên, tôi muốn mình khác đi, không còn là mình nữa. Ngay cả Minh cũng không che giấu chuyện cậu ấy thích Mai Linh. Chiều hôm chúng tôi đi ăn chè đậu ở trước cổng trường mừng Minh có một suất trong đội tuyển Lý của trường, tôi hỏi, nửa đùa nửa thật.

- Tổ nghe nói cậu thích một chị học lớp trên hả?
- Ừ.
- Thích một người hơn tuổi mình áp lực lắm đó nhé.
- Ừ, biết chứ. Nhưng lỡ thích rồi biết sao được. Tôi ngần ngại một lúc.
- Cố lên.
- Cảm ơn cậu.

Thế rồi tôi không nói gì nữa. chỉ biết tự trách mình ngốc nghếch, hết việc để làm lại đi khơi chuyện rồi tự làm đau mình. Thà cứ vờ như không biết cậu ấy thích một người khác chẳng phải là tốt hơn sao.

* * *

Trước cổng trường tôi có trồng cây ngọc lan. Vào những hôm tan trường sau buổi học thêm ngoại ngữ, tôi cứ đứng trước cổng trường ngẩn ngơ một lúc. Mùi thơm từ những bông hoa trắng muốt cứ dịu dàng, ngọt ngào lan tỏa. Càng đêm thì hương thơm càng đậm. Tôi đã yêu cái mùi hương ngọt ngào ấy từ những đêm cắm trại hàng năm tại trường. Chúng tôi mất cả nửa tháng để chuẩn bị cho hội trại. Con trai thì hì hụi làm một cổng trại thật bắt mắt cho đến tận trời tối. Con gái thì lo trà nước, bánh mì và những việc vặt vãnh. Tôi hay giành phần đem thức ăn qua cho bọn họ, chỉ để nhìn thấy Minh, chỉ vậy thôi. Và hương ngọc lan như người bạn bí mật chia sẻ ý nghĩ đó cùng tôi.

Khi chúng tôi lớp mười một thì Mai Linh học năm cuối. Đêm cắm trại đó, Minh đến tận trại của lớp chị ấy. Tôi đi theo. Và Tuấn, bất đắc dĩ cũng đi theo tôi. Mỗi lớp được mở một gian hàng buôn bán vặt vãnh. Lớp chị ấy bán món cá viên chiên. Trong lúc vớt cá viên chiên ra khỏi chảo, chị ấy bị dầu văng trúng. Minh đứng phắt dậy, lấy một chai nước và nhẹ nhàng đổ lên vết

bóng. Tôi nhìn cảnh tượng ấy không chớp mắt, cho đến khi Tuấn bảo cậu ấy muốn đi ăn chè ở quầy trái lớp tôi bán và lôi tôi đi. Cậu ấy đưa cho tôi khăn giấy. Tôi đã định không khóc nhưng lúc đó lại cứ thế mà nức lên.

Mai Linh luôn giữ khoảng cách với Minh, cho đến tận ngày chị ấy ra trường. Tại buổi lễ tốt nghiệp, tôi đọc được nỗi buồn trong mắt Minh. Nhưng đồng thời cũng thấy một niềm vui từ sâu thẳm bên trong mình, chị ấy đi rồi, có khi nào cậu ấy sẽ ngoái đầu nhìn lại và thấy tôi.

* * *

Chúng tôi vào Đại học. Tuấn đã chia tay cô bạn gái cấp ba nhưng rồi sau đó cũng bắt đầu một tình yêu mới. Chỉ có tôi là vẫn thích Minh. Và Minh thì vẫn không thích tôi theo cái cách tôi thích cậu ấy. Cậu ấy nhuộm tóc màu nâu sậm. Vô tình màu tóc ấy càng hợp với mái tóc xoăn xoăn của cậu ấy. Không hiểu sao tôi cứ nhớ mãi khoảnh khắc mình đi sau lưng cậu ấy, lặng ngẫm mái tóc màu nâu ánh lên dưới ánh mặt trời mùa đông, và cảm nhận tim mình đang rung lên. Minh bảo muốn thử trở thành một con người khác - mạnh mẽ và quyết đoán hơn.

Mãi sau này tôi mới biết nguyên nhân của lần nhuộm tóc đó. 'Minh liên lạc được với chị Mai Linh và đăng ký tham gia vào "Hội yêu điện ảnh" cùng chị ấy. Một tuần Minh đến họp mặt hội hai lần và tìm cách ở bên cạnh chị ấy nhiều hơn. Hôm Mai Linh chuyển phòng trọ, cậu ấy cũng qua phụ giúp dọn đồ đạc và vận chuyển đến chỗ mới.

Biết tôi định đăng ký tham gia "Hội yêu điện ảnh" của Minh, Tuấn bảo tôi đừng đi.

- Cậu định tự vùi dập chính mình hay sao? Cậu sẽ khóc đấy. Chắc chắn sẽ khóc đấy. Chỉ có những kẻ điên rồ mới đến để chứng kiến người ta bên cạnh nhau.

Tôi không nói gì, im lặng thay cho sự phản đối. Dù thế nào tớ cũng sẽ đi. Ngốc nghếch cũng được. Điên rồ cũng được. Tớ thích Minh, tớ muốn giữ cậu ấy lại. Tớ sẽ đi.

Tuấn đọc được những ý nghĩ đó của tôi.

- Nhưng nếu cậu thật sự muốn, thì cứ đi đi, rồi khóc, khóc cho đã. Đến lúc đó tớ sẽ mua khăn giấy cho.

Cuối cùng như Tuấn nói, tôi cũng khóc. Nhưng chẳng có chiếc khăn giấy nào cả vì tôi khóc một mình và sẽ không kể cho Tuấn. Tôi không muốn nghe cậu ấy nói: "Tớ đã bảo với cậu rồi mà".

Hôm đó, sau khi cùng Mai Linh tổng kết ngân sách của Hội và xem lại kịch bản phim ngắn mà mọi người định thực hiện, chúng tôi đi ăn hủ tiếu. Mai Linh mời. Cả hai cứ im lặng ăn mà chẳng nói gì nhiều. Mãi một lúc, chị ấy mới dịu dàng.

- Ngon không em ?

- Vâng, ngon.

- Minh phát hiện ra chỗ này đây. Chị cũng thích đi ăn chỗ này.

- Cậu ấy ghét ăn món gì quá khô nên thích ăn bún hoặc phở, hoặc những thứ tương tự như thế.

Tôi nói nhanh, như muốn cho chị ấy biết tôi hiểu Minh nhiều lắm. Chị ấy chỉ cười thôi, rất dịu dàng.

- Mỗi tội không ăn được cay, nhỉ ? Nên lần nào cũng cầm cùi vớt ớt ra.

Một thoáng sửng sốt. Tôi nhận ra Mai Linh không phải là không có tình cảm với Minh. Ngược lại thì đúng hơn. Nhưng chị ấy e ngại khoảng cách một tuổi kia. Và vì những lí do chết tiệt gì thì chỉ chị ấy mới biết. Biết cậu

ấy không ăn được cay và ghét trứng gà. Chị ấy cũng thường mỉm cười mỗi khi Minh đưa cho cốc nước và chưa bao giờ từ chối để cho Minh đèo về. Vì tất cả những điều đó mà tôi khóc. Có cảm giác mình đã thua cuộc. Có cảm giác bất lực. Tôi cứ khóc như một đứa trẻ và nhủ thầm sẽ không nói cho cậu ấy biết tất cả những điều đó. Tôi muốn cậu ấy phải trải qua cảm giác thất tình như tôi, phải khóc một mình. Tôi muốn bọn họ hiểu lầm nhau và chẳng bao giờ hiểu được tình cảm của nhau.

* * *

Minh mua tặng tôi một chiếc chuông gió Nhật Bản đơn giản, thủy tinh trong suốt, vẽ trang trí những bông hoa anh đào. Tôi treo lên cửa sổ, mỗi lần gió thổi đến lại được nghe những âm thanh tơ-rinh, tơ-rinh trong trẻo. Tôi ngắm nó suốt và mỉm cười vu vơ. Cậu ấy luôn nhớ tôi thích những chiếc chuông gió Nhật Bản.Ừ, cậu ấy cứ thế, bảo sao tôi không thích cho được ?

Tuấn đến, tôi khoe ngay. Tôi không để ý cậu bạn thân của mình khẽ thờ dài.

* * *

Sắp hết hè, Tuấn đột ngột gào lên: "Hè gì mà chẳng được đi đâu!", rồi cậu ấy rủ chúng tôi đi Đà Lạt. Chỉ ba đứa thôi, cậu ấy sẽ để bạn gái ở nhà. Dù chẳng muốn đi lắm nhưng vì Tuấn nhiệt tình quá nên chúng tôi đành phải đồng ý. Ngay ngày đầu tiên đến Đà Lạt, Tuấn đã lăn ra ốm rồi bảo tôi và Minh đi thăm thú trước. Đá đến tận đây mà chỉ nằm ngủ ở khách sạn thì đúng là phí tiền nên chúng tôi đi cáp treo đến Thiền Viện Trúc Lâm, sẵn thăm thú cảnh vật xung quanh. Nhưng sau một chuyến đi xe xuyên đêm, tôi mệt quá thiu thiu ngủ.

Minh tưởng tôi đã ngủ say, cậu ấy thì thầm, giống như nói cho chính mình nghe thì đúng hơn.

- Dương này, tớ luôn tự hỏi, sao cậu lại thích một người như tớ? Tớ đã nghĩ rất nhiều lần trong đầu, nếu một ngày nào đó cậu tỏ tình, tớ sẽ từ chối. Chắc chắn là tớ sẽ làm thế. Nhưng tớ đôi khi vẫn nghĩ rằng nếu cậu không nói ra thì tốt biết bao nhiêu, lúc ấy tớ và cậu vẫn cứ mãi là bạn. Như bây giờ vậy. Lời không nói ra thì chúng ta sẽ mãi vui vẻ bên nhau.

Cậu ấy im lặng một chút, rồi lại thì thầm.

- Hôm trước Tuấn mắng tớ, cũng gần như thế. Sau cái hôm tớ mua tặng cậu cái chuông gió Nhật Bản ấy. Cậu ấy nói tớ định xem cậu là người dự bị à, khi nào không có ai thì lại lôi cậu ra làm vật thay thế hay sao mà cứ giữ cậu lại bên cạnh. Cậu ấy hỏi tớ muốn gì mà không để cho cậu tự do. Tớ thật tình không hề có ý định giam giữ cậu, nhưng bắt tớ đối xử một cách lạnh nhạt với cậu thì tớ không làm được. Tớ không nỡ rời xa cậu. Tớ muốn vẫn có cậu bên cạnh như một người bạn từ trước đến giờ. Có phải tớ hành động như vậy là khó cho cậu không ? Có phải tớ là một kẻ ích kỷ đáng ghét không ?

Tôi giả vờ cựa mình để quay đầu sang hướng khác. Để cậu ấy không thấy một giọt nước mắt vừa không kìm được đã rơi ra. Minh không nói nữa.

Biết bao nhiêu thời gian qua, tôi cứ nghĩ rằng Minh luôn dừng đứng trước tình cảm của mình. Nhưng hóa ra cậu ấy đã luôn trốn trở như thế, day dứt như thế. Tình cảm của tôi, theo một cách nào đó, đã khiến cậu ấy khó xử như thế. Người ích kỷ nhất chính là tôi chứ còn là ai nữa.

Sáng hôm sau nữa, Tuấn khỏe như chưa bao giờ bị ốm. Chúng tôi đi quanh phố núi nốt hôm đó rồi tối về thành phố.

Trên chuyến xe trở về, tôi bảo Minh đừng bỏ cuộc, thật ra chị Mai Linh cũng có tình cảm với cậu ấy, chỉ là chị ấy đang sợ hãi điều gì đó mà thôi. Minh cười. "Cố lên" - tôi nói. Đó là lần đầu tiên tôi nói "cố lên" một cách thành thật nhất.

* * *

Sau hôm đi Đà Lạt đó, tôi không còn đến Hội yêu điện ảnh nữa. Nhưng qua vài lần tôi nghe thấy Minh nói chuyện điện thoại với Mai Linh, tôi biết cậu ấy đã tìm thấy hạnh phúc bên người đó. Còn làm thế nào để được thế, thì tôi nghĩ là mình cũng không cần phải biết.

Hôm nay, trời mưa. Tôi vẫn ra ngoài đến cửa hàng tiện lợi mua omusubi về ăn tối. Những giọt mưa gột rửa bụi bặm nên đường như cái gì cũng có vẻ sáng lên. Tôi nhìn thấy Minh trên phố. Nhưng cậu ấy không nhìn thấy tôi. Ừ, bao giờ cũng thế, lúc nào cũng là tôi nhìn thấy cậu ấy trước. Trước khi cả bản thân kịp suy nghĩ, và cũng không biết vì sao, tôi xoay người vờ ngắm nhìn một cửa hàng hoa tươi gần đó để tránh mặt. Cậu ấy cứ lướt qua.

Và giờ Minh ở sau lưng tôi, tiếp tục sải bước. Cộng với việc tôi cũng sải bước theo hướng ngược lại, khoảng cách giữa hai chúng tôi sẽ càng dài thêm. Nhưng tôi sẽ không dừng lại, cũng không đuổi theo cậu ấy, thậm chí là chỉ ngoái nhìn một chút thôi. Đã đến lúc nói lời tạm biệt rồi. Tôi biết rằng đã đến lúc tôi phải buông tay khỏi mối tình đầu của mình. Đó là lựa chọn tốt nhất cho cả hai chúng tôi. Lời không nói ra thì sẽ mãi vui vẻ bên nhau như những người bạn.

Tự nhủ không được khóc, vì tay đang cầm ô, không thể dùng nước mưa che giấu đi nước mắt, nên tôi mạnh mẽ bước xuyên qua cơn mưa ướt đẫm mùi mưa. Cũng dễ chịu đấy chứ. Và chỉ một chút xíu nữa thôi, nắng sẽ lên.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Rồi Bụi Hồng Sẽ Nở Hoa

Trường rất thích bầu trời đêm.

Cậu ấy thích những đêm trăng tròn vành vạnh tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng hay cả những khi mặt trăng chỉ còn lại một mảnh lưỡi liềm sáng leo lét. Nhưng Trường vẫn thích nhất là khi màu trời đen tuyền, thăm thẳm xa xôi, điểm những vì sao lấp lánh. Cậu ấy thường ra biển ban đêm, ngửa mặt lên trời để có cảm giác như mình chạm được tới dải ngân hà, để ngắm bầu trời không bị cắt xẻ bởi những khối xi măng khô cứng, chúng trải rộng dường như bất tận. Vì vậy, khi chân ướt chân ráo vào cấp ba, Trường ghi danh ngay vào câu lạc bộ thiên văn. Thậm chí, có lần, cậu ấy bảo sau này nhất định sẽ làm công việc gì đó có liên quan đến bầu trời đêm.

Tôi ở bên cạnh cậu ấy rất lâu, quan tâm cậu ấy rất nhiều rồi không rõ từ lúc nào cũng thích ngắm bầu trời đêm. Tôi vào câu lạc bộ thiên văn chung với cậu ấy và đọc những cuốn sách về các hành tinh, chúng thú vị nhưng lại quá xa xôi.

Chúng tôi đã ở bên cạnh nhau từ những ngày đầu cấp hai cho đến tận cấp ba. Tôi - một cô gái bướng bỉnh, và Trường - một cậu trai ôn hòa, đã từng bị mọi người hiểu nhầm là một đôi. Trường xua tay chẳng quan tâm. Còn tôi chẳng buồn thanh minh, vì từ thâm tâm tôi muốn điều đó là sự thật. Mãi đến khi Vy xuất hiện và Trường công khai theo đuổi cô bạn ấy thì những lời đồn đại biến mất.

Thật ra, tôi thích cây cối hơn. Thích màu xanh mát của chúng, những bông hoa xinh đẹp, tiếng gió thổi lao xao qua vòm lá. Tôi chỉ trở về với

niềm yêu thích thật sự của mình khi Trường rủ Vy vào cùng câu lạc bộ. Tôi rời khỏi câu lạc bộ thiên văn, gia nhập câu lạc bộ cây cối.

* * *

Tôi gia nhập câu lạc bộ muện, khi vào thì nhóm đã hoạt động được khá lâu rồi. Hôm đầu tiên đến, trưởng nhóm đang phân công công việc mới. Nhóm chỉ tầm mười mấy người. Thấy tôi lấp ló, chị Phương trưởng nhóm chỉ tôi ngồi cạnh Duy - gã con trai đang đọc truyện tranh ở một góc.

- Duy, có gì em giúp đỡ bạn mới nhé.

Cậu ta ngẩng đầu khỏi cuốn truyện, mỉm cười.

- Hôm bữa em không nhớ hết mấy bụi sao nhái sắp chết khô phải không?

Cậu ta lại mỉm cười. Rồi lại cúi xuống tiếp tục đọc truyện tranh. Thật là một con người kỳ lạ, tôi nghĩ vậy. Nhưng tôi có thiện cảm với con người đó, có lẽ vì nụ cười quá dễ dàng và thơ trẻ kia.

* * *

Trường không lãng quên tôi trong cuộc sống của cậu ấy. Tôi chẳng biết mình nên vui hay nên buồn vì chuyện đó nữa. Cậu ấy mua cho Vy một gói xôi thì cũng có phần tôi. Cậu ấy mua cho Vy một chú gấu bông làm quà, sau đó ý muốn mua một bó hoa thì chú gấu ấy tôi được nhận. Cậu ấy mua quà cho Vy cũng tin tưởng tôi chọn giùm. Nhưng mãi mãi mối quan hệ của chúng tôi sẽ chẳng về như vị trí ban đầu nữa. Trước đây, nhìn ở một góc độ nào đó, Trường thuộc về riêng tôi, dù chỉ một phần bé nhỏ. Còn bây giờ thì không.

Tôi thích Trường. Và trong suốt những năm qua, tôi luôn cố gắng để mình trở nên xinh đẹp, thông minh hơn trong mắt cậu ấy. Tình cảm trong lòng như bài thơ đã viết xong, nhưng tôi cứ lòi ra rồi lại cất đi, chẳng biết

phải nói khi nào. Cho đến khi đã không còn kịp nữa. Khi Trường chính thức quen Vy, tôi lại tự cho rằng mình chấp nhận vị trí ở bên cạnh cậu ấy, thế là đủ.

Nhưng rồi chính tôi lại cảm thấy chông chênh với chính quyết định đó của mình.

Tôi không thể che giấu được sự ghen tị khi thấy Trường và Vy đi bên nhau. Ghen tị với cách mà cậu ấy quan tâm Vy, đến cả những cơn mưa sẽ đến đột ngột mà cô bạn ấy chẳng mang ô. Tôi không thích bản thân mình như vậy. Vì vậy, tôi chọn cách rời xa họ.

* * *

Có tiếng đàn ghi-ta vang lên từ khoảnh sân sau dãy nhà B. Ngày xưa, khi trường mới thành lập thì đó là một dãy phòng bao gồm thư viện cũ, văn phòng Đoàn. Nhưng sau này, trường xây rộng thêm thì dãy nhà đó được sử dụng như nhà kho. Ở đó cỏ mọc nhiều, khá xa dãy học chính nên ít ai đến. Chỗ này đang được câu lạc bộ dọn cỏ, định trồng hoa quanh đó. Mọi người đã trồng được cả một khoảnh sân sao nhái vàng rực rỡ. Có một bụi hồng cạnh thư viện cũ rất đẹp do chính tay chị Phương trồng. Hôm nay tôi định ra xem bụi hồng đã nở những nụ hoa đầu tiên chưa thì nghe thấy âm thanh đó. Tôi tò mò hé đầu nhìn thì thấy Duy đang đàn.

Tiếng bước chân giẫm lên lá không hề lạo xạo, Duy ngừng đàn và nhìn thấy tôi. Trái ngược với những gì đã lo sợ, Duy cười, vẫy tay ý bảo lại gần, trông chẳng có vẻ gì bức mình vì bị quấy rầy không gian riêng. Tôi nhẹ nhàng lại gần, ngồi cạnh cậu ấy.

Duy đàn và hát thêm một bài hát nữa, tôi không biết tên, nhưng nghe nhẹ nhàng. Rồi cậu ta thở dài.

- Tổ chưa nhổ mấy cây sao nhái nữa. Chắc chuẩn bị nghe chị Phương mắng.

- Thế giờ mình nhớ đi ?

- Không. Hôm khác. Tôi vẫn chưa kịp thu nhặt hết mấy hạt sao nhái để trồng chỗ khác.

Duy cười. Tôi châm chọc.

- Cậu nghĩ mình cười đẹp nên cứ cười hoài hả ?

Nhìn mặt cậu ta nghếch ra, tôi không nhịn nổi phải phì cười.

- Thật là giống trẻ con. Cậu ấy nhìn tôi một lúc, rồi buông một câu nhẹ tênh.

- Giang cười cũng đẹp.

Tôi ngạc nhiên thấy mình hơi đỏ mặt. Nhưng chưa kịp bình tĩnh, thì Duy lại bồi thêm một câu.

- Cậu nên cười nhiều hơn.

Lần này tôi đỏ mặt toàn phần.

* * *

Lớp học ngoại ngữ buổi chiều được nghỉ, nên Trường rủ tôi đi ăn gì đó trên đường về. Hiếm hoi lắm tôi và Trường mới có dịp ở bên nhau riêng như thế này. Hai đứa đi dạo, khi trời chiều loang lổ xám xịt. Trường nói suốt về Vy. Đột ngột, cậu ấy hỏi tôi, như chợt nhớ ra chuyện đó.

- A, dạo gần đây có tin đồn cậu đang quen với Duy lớp 11 A3 hả ?

- Không. - Tôi lắc đầu.

- Bọn khối mình đồn suốt đấy. Nghe đâu bạn gái cậu ta đã chia tay cậu ta rồi. Khóc một trận dữ lắm.

- Vì tớ á ?

- Có lẽ. Nhưng mà nghe nói cậu ta kỳ quặc lắm hả?

- Không. - Chẳng hiểu sao tôi lại nói thêm sau một chút im lặng.

- Cậu ấy là một chàng trai dễ thương.

Trường neho mắt nhìn tôi, rồi cười phá lên.

- Thế mà cậu còn nói dối là hai người không có gì.

Tôi ngược nhìn cậu ấy, cảm thấy chạnh lòng. "Đối với cậu, mình có ý nghĩa như thế nào?"

Câu hỏi ấy, tôi chỉ dám nghĩ, không dám bật ra.

Chiều thôi loang lổ, dần dần đông đặc lại rồi tối mịt.

* * *

Tôi và Duy cầm bình tưới cây phun nước nhẹ vào mấy chậu cúc dại. Vừa làm, tôi vừa miên man nghĩ đến hôm qua - lần đầu tiên Trường hủy hẹn với tôi vì Vy rủ cậu ấy đi xem phim. Trước đây cậu ấy đã từng hứa dù có bạn gái cũng sẽ không thiên vị, cũng sẽ không vì bạn gái mà bỏ rơi những người khác. Dù biết lời hứa ấy chỉ thuộc về thời điểm đó, chuyện xảy ra hôm qua là điều hiển nhiên, thế mà vẫn buồn. Đột ngột, Duy hỏi.

- Cậu ngủ đấy à?

- Đâu.

- Thế mà cứ im lặng suốt. Qua đây tớ cho xem cái này.

Duy đang trồng mấy chậu dâu tây. Chúng phát triển rất xanh tốt. Cậu ấy chỉ cho tôi xem một chậu đang ra những đợt hoa dâu tiên.

- Rồi cậu xem, nó sẽ thụ phấn, kết thành quả và chúng sẽ chín đỏ.

Tôi gật gù. Rồi đột ngột chuyển đề tài.

- Tổ nghe nói cậu chia tay bạn gái.

- Ừ

- Tại... tớ à?

- Không phải tại cậu.

Nhìn sâu vào mắt cậu ấy, tôi biết Duy đang buồn. Cậu ấy bảo chỉ là những hoang mang mơ hồ đã khiến hai người xa dần nhau. Vì cậu ấy không hiểu cô bạn kia, cũng như cô ấy không hiểu cậu. Tôi nghĩ mình hiểu cảm giác của Duy. Thật buồn khi ở bên cạnh người ta thích, ta vẫn chỉ có thể là chính ta, chứ không phải là một ai khác. Ta không thể cố gắng trở thành hình ảnh mà người đó mong muốn. Vì thế mà cứ mãi không hiểu được nhau.

Chúng tôi xếp lại những chậu cúc đại, phủ lên chúng một tấm ni-lông. Lòng hơi lo lắng cơn mùa sắp đổ xuống có thể làm cho chúng bị úng. Thời tiết dạo này thật kỳ cục.

* * *

Vy hẹn gặp tôi ở khoảng sân cạnh dãy nhà kho. Cậu ấy hỏi tôi có tình cảm gì với Trường không và yêu cầu tôi hãy giữ khoảng cách. Tôi chẳng biết phải nói gì, chỉ cảm thấy một nỗi bức mình vô cớ. Đúng là tôi thích Trường, nhưng ngay cả việc ở bên cạnh cậu ấy như một người bạn cũng trở thành một việc quá khó khăn hay sao.

- Cậu không có quyền bảo tôi được và không được làm gì.

Khi Vy đã đi rồi, tôi nghe thấy tiếng lá khô lạo xạo sau lưng. Quay lại, Duy xuất hiện, trên tay là vài cành hồng vừa mới cắt. Những bông hồng đỏ và trắng xinh đẹp từ bụi hồng trước thư viện cũ.

- Cậu định đem chúng đi đâu à?

- Tổ cắm ở bàn cô chủ nhiệm. Hôm nay là sinh nhật cô mà.

- Chúng đẹp quá.

- Cậu có muốn vài cành cho cô giáo lớp cậu không?

- Không. Chủ nhiệm lớp tớ là thầy giáo, hôm nay cũng không phải sinh nhật thầy. Vội lại cắt hết thì bụi hồng còn gì nữa ?

- Lâu lâu cậu cắt tỉa thì nó sẽ phát triển tươi tốt hơn, nở những bông hoa đẹp hơn. Đừng sợ điều đó sẽ làm đau nó. Nhiều người e ngại việc cắt bỏ một nhánh cây sẽ làm chúng chết, mà không biết rằng chỉ cần cắt vừa đủ là sẽ ổn. Quan trọng là cậu có đủ can đảm cắt hay không.

Duy chẳng nói gì đến những điều đã nghe thấy. Và những điều cậu ấy vừa nói giống như một lời khuyên nhẹ nhàng. Chỉ thế thôi mà tôi cảm thấy mình được an ủi.

- Cảm ơn cậu.

Tôi biết Duy hiểu lời cảm ơn ấy chẳng liên quan gì đến sự tử tế muốn cho tôi vài cành hồng, hay lời khuyên về việc cắt tỉa. Không rõ tại sao, nhưng tôi cảm thấy hai chúng tôi có một mối liên kết mơ hồ nào đó. Chúng tôi hiểu nhau.

Chẳng nói lời nào, cậu ấy đưa cho tôi một bông hồng trắng. Nụ hoa còn chứa nở hết, những cánh hoa chồng lên nhau mềm mại, thơm ngát.

* * *

Tôi hẹn gặp Trường ở công viên, cạnh cái quán kem hai đứa hay ăn. Bầu trời đêm lấp lánh trải dài. Một lần can đảm đối diện. Không phải là tình bạn, mà là những gốc rễ sâu hơn không nên tồn tại nữa. Vì chúng sẽ không nở thành hoa, và ngăn chặn sự trưởng thành của một điều gì đó.

Tôi nhìn sâu vào mắt cậu ấy, nói ra điều mà mình đã giữ thật lâu.

- Mình thích cậu.

Trường mở to mắt. Cậu ấy có vẻ bối rối. Mãi một lúc sau cậu ấy mới trả lời.

- Mình xin lỗi, mình có người để thích rồi.

Dù đã biết câu trả lời từ trước, biết rõ lắm, thế mà tôi vẫn không tránh khỏi cảm giác hụt chân. Nhưng tôi mỉm cười.

- Cậu có ghét mình không ?

- Không.

- Cậu có vui một chút khi mình nói thích cậu chứ?

- Có. Thật đấy.

Tôi mỉm cười. Ngửa mặt nhìn bầu trời đêm chi chít những ánh sao và hít thật căng không khí của đêm. Mát lạnh, tinh sạch. Gió thổi luồn vào mái tóc mát rượi.

- Sau này cậu đừng hối hận đấy nhé! Một cô gái dễ thương như tớ sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu.

Nói rồi tôi quay lưng bước đi, đã kịp nhìn thấy nụ cười của Trường. Vậy là như thế tôi biết mối quan hệ hai đứa có thể sẽ chẳng như cũ, nhưng vẫn là bạn.

Trên đường về, tôi có cảm giác mình muốn bật khóc. Thậm chí khi chỉ còn lại một mình trong phòng nghe Adele hát "Someone like you", tôi cũng vẫn còn nguyên cảm giác đó. Cô gái trong bài hát như đang cố kìm nén nỗi buồn của mình, giọng hát nghèn nghẹn. Cô gái ấy không khóc khi hát, nhưng biết đâu, khi bài hát kết thúc, cô ấy sẽ bật khóc. Một mình.

Nhưng khi Adele đã ngừng hát rồi, tôi vẫn không khóc.

Mặc dù tình cảm tôi dành cho Trường cứ tích tụ mỗi ngày, đến bây giờ có cảm giác như đã thành một khối đè nặng lồng ngực.

Nó khiến tôi cảm thấy hơi khó thở và nhoi nhoi. Nhưng tôi tin thời gian cứ trôi đi, rồi một ngày nào đó nó sẽ bị mài mòn. "Never mind, I'll find someone like you"

Tôi sẽ không tìm ai đó giống Trường, như cô gái ấy. Vậy nên tôi phải đi thôi, để đợi ai đó tìm thấy mình. Hoặc chính tôi sẽ tìm thấy người đó.

Cắt những nhánh hồng đi, để bụi hồng lớn dần lên và chúng nhất định sẽ nở hoa.

* * *

Cuối cùng thì những chậu dâu tây của Duy đã chín đỏ.

Bỗng chốc chúng trở thành tâm điểm của cả trường. Các lớp ngỏ ý nhờ câu lạc bộ trồng thêm và đem bán mấy chậu dâu tây giống như vậy. Thế là bỗng dưng câu lạc bộ nổi tiếng, bận rộn hơn.

Tôi vẫn làm việc chung với Duy, vì hai đứa có lịch học gần như giống nhau, chúng tôi chăm sóc những mầm cây nhỏ, cắt tỉa những chậu cây lớn, thu hạt của khoảnh sân trồng hoa sao nhái khi chúng đã qua một mùa rực rỡ và gieo ở một nơi khác.

Một hôm, khi chăm sóc những chậu dâu tây, hai đứa bị mắc kẹt lại ở mái hiên dãy nhà kho cũ vì một cơn mưa rào. Thời tiết thật khó hiểu. Mưa cứ rơi mãi cứ như là chẳng bao giờ tạnh. Chúng tôi ngồi đó, nói chuyện, rồi ngủ gật. Hé mắt tỉnh dậy, tôi thấy mình đã dựa đầu vào vai Duy. Nhìn sang, cậu ấy cũng đang ngủ, đầu dựa vào bức tường đằng sau. Lông mi cậu ấy cong và dài, đẹp đến ghen tị. Những ngón tay của chúng tôi khẽ chạm vào nhau. Khoảnh khắc ấy khiến tôi nhận ra mối liên kết giữa hai đứa đã trở nên rõ ràng hơn. Và cậu ấy là một điều gì đó rất đặc biệt với tôi.

Đột nhiên, tôi nghĩ: "Chỉ cần có cậu ấy bên cạnh, thế là đủ rồi."

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Sau Lưng Một Vật Nặng

Tôi ngồi vắt vẻo trên lan can, dưới mái hiên của thư viện cũ, ngửa tay đón những hạt mưa đầu tiên của mùa. Cũng là mưa, nhưng mưa hè không ồ ạt, không sâu muện như mưa thu. Mưa cứ lóng lánh, mát rượi, đầy sức sống trên những ngón tay. Duy ngồi nép hẳn vào sâu trong mái hiên, tránh những hạt nước hắt vào. Cậu dựa lưng vào tường, chăm chú vẽ. Cái dáng vèchăm chú của cậu ấy bao giờ trông cũng đặc biệt. Tôi băng quơ.

- Hôm qua Quân gửi email về cho tớ đây. Lâu rồi mới thấy.

Duy không trả lời, cũng không ngẩng lên, tay cậu ấy vẫn di những nét chì. Một khoảng im lặng ngán ngùi xen ngang, chỉ tiếng mưa vẫn đều đều rả rích. Lúc này Duy mới ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt hơi ngạc nhiên, như muốn hỏi câu chuyện chỉ đến thế là hết rồi sao. Nhưng tôi đã quay trở lại với cơn mưa đầu tiên của mùa. Tôi chỉ muốn thông báo cho Duy biết vậy thôi.

Những điều còn lại, tôi muốn giữ nó cho riêng mình, ít nhất là vào lúc này.

Email Quân gửi ngán ngùi. Ngán đến nỗi tôi chỉ cần đọc vài lần đã thuộc lòng.

"Hôm nay hiên nhà tớ nhiều gió. Lồng lộng lắm. Bất chợt tờnghĩ chúng là những cơn gió đã rời xa một vùng đất thân thương và giờ thì không thể tìm được đường quay về nữa".

Không hiểu sao tôi có cảm giác có điều gì rất trong trẻo, đáng phải gìn giữ đã trôi tuột đi như những hạt mưa cũng đang rời khỏi qua những kẽ tay tôi ngay lúc này.

Duy không hỏi han điều gì cả, như trước giờ vẫn vậy. Nếu cậu ấy thấy cần thiết nhất định sẽ tra hỏi tôi cho đến cùng, còn không sẽ để tôi tự nói ra. Duy vẫn tiếp tục bức vẽ của mình, nhưng không im lặng nữa. Cậu ấy hát, chất giọng ngang ngang buồn cười. Bài Lucky của Jason Mraz. Tôi biết cậu ấy đang an ủi mình, nên khẽ mỉm cười. Đột ngột, Duy không hát nữa.

- Xong rồi. Này, cậu đến đây xem đi.

Tôi trèo khỏi lan can. Bức vẽ mà nãy giờ Duy tập trung đã hoàn thành. Một bức tranh chì đơn giản. Cậu ấy vẽ cụm hoa tú cầu ở mé cửa trước, đang ướm sừng, một lớp nước mờ bao phủ viền những cánh hoa tạo cảm giác nó đang tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh.

- Đẹp quá.

- Cậu cầm về lồng khung kính treo lên đi nhé.

Duy có cái tật nói đùa mặt vẫn tỉnh như không, chỉ có tôi là phá ra cười.

- Ừ, cảm ơn cậu.

Duy đèo tôi về. Tôi dựa đầu vào vai cậu ấy lơ mơ ngủ một lúc, ngửi thấy mùi trà bám vào lớp vải. Nhà cậu ấy kinh doanh trà và thảo mộc các loại nên thứ mùi mộc mạc dễ chịu ấy cứ bao quanh cậu ấy như một kiểu đặc trưng rất dễ nhận biết.

- Quân bảo với tớ là có một cơn gió đã rời xa vùng đất và nó không tìm thấy đường về nữa rồi. Nghe buồn quá Duy nhỉ?

Cậu ấy "ừ" - nhẹ tênh.

* * *

Tôi, Duy và Quân là một bộ ba thân thiết. Từ những ngày đầu cấp ba, chúng tôi đã tự dưng sáp lại với nhau như một lẽ tự nhiên nhất. Và gần như lúc nào chúng tôi cũng đi với nhau. Quân sôi nổi, nhiệt thành nhưng lãng đãng như gió. Cái cách cậu ấy suy nghĩ, hành động rất khó nắm bắt và có gì đó gần giống nổi loạn. Duy ít nói, đôi lúc khiến người ta có cảm giác cậu ấy lơ đãng hoặc lơ đãng với mọi thứ, nhưng ở một mặt nào đó lại đầy quan tâm. Cậu ấy cho tôi có cảm giác như mình đang ở cạnh một vật nặng. Còn tôi lơ lửng ở giữa. Khi ở bên Quân, tôi sẽ nói ít để lắng nghe cậu ấy nhiều hơn, thấy mình rụt rè và nhỏ bé. Khi ở bên Duy, tôi sẽ như một con chim sẽ lú lo nhiều thứ, thấy mình hiền lành và vững tâm hơn.

Dần dần tôi nhận ra có điều gì đó ở Quân khiến cậu ấy trở nên đặc biệt. Tôi dễ trở nên bối rối nếu Quân đến quá gần, hoặc chỉ đơn giản là ném cho tôi một chiếc kẹo mềm. Tôi hay nghĩ đến cậu ấy nhiều hơn một chút. Tôi luôn ngồi sau lưng Duy đèo về, lặng lẽ nhìn Quân và nụ cười của cậu ấy.

Mùa hè năm mười một, Quân bí mật rủ tôi đi công viên chơi mà không có Duy. Rồi chúng tôi hẹn hò nhau - cũng bí mật. Chúng tôi đã thỏa thuận là sẽ đợi một thời gian hợp lý để thông báo cho Duy biết, tránh làm điều gì ảnh hưởng đến tam giác tình bạn hiện có. Quân thường viết các mẫu giấy hẹn tôi và nhét vào những cuốn sách. Cậu ấy sẽ đưa nó cho tôi, bảo đọc ở trang bao nhiêu đấy và tôi sẽ lén lén giở ra khi chỉ có một mình trong thư viện cũ. Tôi giữ những mảnh giấy ấy lại. Bây giờ, những mảnh giấy ấy đã đầy một cái hũ nhỏ.

Tôi đã tưởng Duy không biết gì. Nhưng hóa ra cậu ấy biết hết. Khi tôi trốn sau thư viện cũ khóc vì biết Quân sẽ theo gia đình sang Mỹ định cư, Duy đã tìm thấy tôi. Cậu ấy ngồi xuống, kéo đầu tôi tựa vào vai cậu ấy. Duy nói đơn giản: "Cứ khóc cho vơi đi". Và tôi khóc thật, khóc nước mắt.

Tôi đã nói Quân hãy đi đi. Mà thật ra có muốn giữ cũng không có cách nào giữ được. Nhưng khi gục đầu vào vai Duy và khóc, tôi lại thành thật thối thức: "Tớ thật sự không muốn cậu ấy đi chút nào". Duy chỉ lặng lẽ vỗ nhẹ vai tôi.

Quân đi. Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chẳng mấy chốc mà chúng tôi đã lên lớp mười hai. Thời gian đầu tôi còn đếm ngày bằng cách gạch những dấu chéo vào day runner. Nhưng rồi tôi cũng mỏi mệt với việc đó. Thời gian giờ chỉ được tính một cách chung chung, chỉ nhớ đã lâu lắm rồi không nghe thấy tiếng cậu ấy cười giòn tan, hay cảm nhận được những ngón tay ram ráp của Quân vuốt tóc mình. Biết là vậy mà chẳng hiểu sao có cảm giác chuyện xảy ra vừa mới hôm qua đây thôi.

Quân vẫn thi thoảng email về, kể vụn vặt vài chuyện. Nhưng rồi thưa thớt dần. Tôi cũng không tiện hỏi lý do, một phần chẳng biết phải hỏi như thế nào, một phần vì e sợ câu trả lời mình sẽ nhận. Đôi lúc tôi biết chắc hộp thư đến sẽ chẳng có email của Quân, nhưng hôm nào cũng đăng nhập kiểm tra như một thói quen khó bỏ. Hai đứa cứ thế mà dần xa nhau. Bẵng đi một thời gian rất lâu chẳng liên lạc gì, Quân gửi email đó cho tôi, về một cơn gió đã quá rồi xamột mảnh đất và giờ không tìm được đường về. Có thể đó là email cuối cùng mà cậu ấy gửi cho tôi. Chỉ còn lại tôi và Duy trong hành trình ngẩn ngui còn lại của tuổi học trò. Tôi vẫn ngồi sau lưng cậu ấy sau mỗi ngày tan học, đi qua hàng bằng lăng lúc tím hồng rạng rỡ, lúc xanh rì yên ả. Cả những mùa mưa ướt nhẹp gấu quần hay nắng chói chang trên đỉnh đầu. Chúng tôi lao đầu vào học khi mùa thi đến, đôi lúc lơ đãng ngáp ngáp dài lơ mơ ngủ ở thư viện cũ. Những ngày cuối cùng, Duy tự dưng trở thành họa sĩ của lớp, khắc họa lại chân dung những gương mặt quen làm kỷ niệm. Nhưng cậu ấy chẳng đưa nó cho ai cả mà giữ cho riêng mình, bảo để làm kỷ niệm, ai muốn có thì đem đi photocopy.

Trước hôm thi tốt nghiệp một ngày, Duy đến tìm tôi. Cậu ấy đứng đợi trước cửa nhà.

- Gì đấy?

- Đi đến chỗ này đi.

Duy đèo tôi đến nhà thờ, có vạt đất đằng sau giờ đây nở đầy những bông hoa ti-gôn màu hồng nhạt. Thấy mình như bị rơi vào một bộ phim cổ điển nào đó. Duy bảo cậu ấy đã vẽ hết cả lớp rồi, chỉ còn thiếu tôi thôi.

- Eh ? Thế giờ đưa tớ đến đây để vẽ á ? Ép buộc à ?

- Thôi lờ đến đây rồi. Cậu chịu khó tí đi. Hai cốc kem nhé ?

- Này, giá đấy quá là bèo.

Nhưng tôi cũng ngoan ngoãn ngồi im cho cậu ấy vẽ. Không hiểu sao mỗi lần cậu ấy ngẩng đầu nhìn chăm chăm tôi, dù biết là để vẽ, tôi lại thấy mặt mình nóng bừng lên. Bức chân dung đó Duy ghi thêm bên dưới vài dòng về ngày tháng địa điểm và không đưa nó cho tôi. Duy bảo cậu ấy sẽ giữ bức tranh này lại. Rồi Duy chở tôi đi ăn kem như đã hứa, nhưng cho tôi ăn tận năm cốc lạnh suốt cả răng.

Khi để tôi xuống trước cửa nhà, Duy hỏi.

- Quân giống như gió à?

- Ừ. Lãng đãng, phiêu du, khó nắm bắt. Nghĩ đi nghĩ lại thì tớ chưa bao giờ hiểu hết cậu ấy. Cậu ấy cứ cuốn tớ đi trước khi tớ kịp suy nghĩ điều gì trọn vẹn.

Ngẫm nghĩ một lúc, tôi nói thêm.

- Cậu cũng khó nắm bắt như những cơn gió. Tớ nhiều khi cũng không hiểu cậu đang nghĩ gì. Nhưng cậu gần gũi hơn, có cảm giác như một vạt nắng.

Duy cười. Và tôi cũng thấy mình cười.

Mùa hè cuối cùng của tuổi mười tám trôi đi. Tôi và Duy, hai đứa vào Đại học.

* * *

Tôi học chuyên ngành Tiếng Anh nhưng thiên về dịch thuật, Duy thì học hẳn về sư phạm Anh. Lựa chọn của cậu ấy khiến đám bạn ai cũng bất ngờ. Ai cũng nghĩ Duy sẽ thi vào Mỹ thuật hay Kiến trúc. Nhưng tôi thì không, vì tôi biết, với cậu ấy, vẽ giống như một thú vui mà khi nào thích cậu ấy sẽ giết chết cái thú vẽ vời đó của cậu ấy. Và khi đó, những bức tranh của cậu ấy sẽ lòi nó ra để đùa nghịch. Duy bảo nhíp công việc bận rộn sẽ giết chết cái thú vẽ vời đó của cậu. Và khi đó, những bức tranh của cậu ấy sẽ chết dần chết mòn. Vậy nên chỉ có mình tôi là có được vinh hạnh lâu lâu lại được xem cậu ấy chăm chú vẽ và hí hửng mang thành phẩm ấy về nhà.

Hai đứa lâu lâu mới gặp nhau chứ không được thường xuyên như hồi cấp ba. Lâu lâu tôi mới được ngồi sau lưng cho Duy đeo đi ngắm phố xá. Xa nhà, áo cậu ấy cũng không còn phảng phất mùi trà hay thảo mộc nữa. Nhưng cảm giác thân thuộc gần gũi thì không rơi đi đâu được. Những hôm bài vở ít, cuối tuần, hai đứa lên quán Trà sữa quen ngồi nguyên ngày, hết uống trà sữa rồi chuyển qua ăn uống đủ kiểu. Tôi nói rất nhiều về cuộc sống mới. Duy nói ít hơn, thường nghe, đôi lúc sẽ phẩy tay đùa bảo tôi nói nhiều quá. Hai đứa chẳng nhắc đến Quân, như một giao ước ngầm.

Tôi cũng đã thôi nghĩ nhiều về Quân. Nhưng hôm nào chỉ có một mình và gió lồng lộng thổi, tôi thường ngẩn ngơ một lúc. Khi ấy, tôi tự hỏi, cậu ấy đang làm gì nhỉ?

Nhưng hỏi cũng chỉ hỏi vậy thôi.

* * *

Tôi tìm đến phòng trọ của Duy không báo trước. Tôi làm cộng tác viên ở một tờ báo, mới lãnh nhuận bút nên định rủ cậu ấy đi ăn cái gì đó. Cậu ấy mới lơ mơ ngủ dậy, bảo chờ cậu ấy rửa mặt cho tỉnh, một tí thôi nên tôi vớ đại một cuốn sách gần đó rồi ngồi đọc. Tôi nhìn thấy một tập tranh nằm lẫn giữa đồng ngôn ngang giấy tờ khác của Duy. Nghĩ là tập tranh vẽ chân dung cả lớp những ngày học cuối cùng nên tôi nhẹ nhàng mở ra. Nhưng tập tranh chỉ toàn vẽ tôi. Tất cả đều ở những góc nghiêng bên phải, hoặc bên trái, không có tấm nào tôi nhìn thẳng vào bức tranh. Ánh mắt của tôi chưa bao giờ đọng lại trong bức tranh. Chúng lang thang ở đâu đó, không nhận ra có một người đang lặng lẽ ngắm mình và vẽ lại. Chỉ có tấm ảnh ở vật hoa ti-gôn ngày nào là tôi nhìn thẳng và mắt tôi có năng lấp lánh.

Tôi nhận ra rằng mặc dù tôi là người luôn ngồi sau lưng cậu ấy, nhưng chính cậu ấy mới là người luôn lặng lẽ đứng sau tôi.

Dù khi tôi buồn, tôi vui, hay đang chơi vui. Dù là khi tôi cười hay khi tôi khóc.

Duy đẩy cửa. Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi, rồi rơi xuống tập tranh. Trong một thoáng, mặt cậu ấy đỏ lên. Cậu ấy giật lại tập tranh, nói nhanh.

- Cậu định rủ tớ đi ăn cái gì nào ?

* * *

Tôi ngồi sau lưng Duy, lặng lẽ để cậu ấy chở đi trên phố đang chật choạng lên đèn. Vẫn như mọi lần. Mà cũng có gì đó không như mọi lần.

- Tớ đã thấy tập tranh đó rồi.

Im lặng.

- Tớ nghĩ là mình hiểu được ý nghĩa của tập tranh đó. Nếu cậu không muốn tớ hiểu lắm thì nói cái gì đi, thanh minh cái gì đi, hoặc phản bác cái gì

đi.

Tôi lấy ngón tay chọc chọc vào lưng cậu ấy, giục cậu ấy nói. Duy khẽ cự, phản kháng một cách yếu ớt. Mãi một lúc cậu ấy mới nói.

- Chẳng có gì hiểu lầm cả. Tớ không định nói cho cậu biết khi thấy cậu vẫn chưa sẵn sàng. Giờ thì cậu biết rồi, có lẽ chưa phải là lúc, nhưng nếu đã biết thì tớ muốn cậu biết chính xác những gì tớ muốn nói. chứ chẳng có gì để thanh minh hay phản bác cả.

Im lặng một lúc, Duy nói tiếp.

- Tớ muốn là vật nặng không bao giờ quên mất đường quay trở về của riêng cậu.

Gió và nắng đều không thể nắm bắt được. Nhưng gió thì khó nhìn thấy, chỉ khi nào lá cây lay động, cỏ rung rinh và tóc bay bay, ta mới biết gió đang ở gần mình. Còn nắng lặng lẽ hơn, nhưng hầu như lúc nào cũng ở nơi mà ta dễ dàng nhìn thấy. Và nắng thì chẳng bay đi đâu cả.

Tôi nhẹ nhàng lấy ngón tay vẽ lên lưng cậu ấy một trái tim. Chắc là cậu ấy sẽ hiểu thôi.

SAU LŨNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Là Một Chuyện Tình

1.

Đúng năm giờ chiều, Trang đột ngột gõ cửa phòng trọ của tôi, mang theo mấy lon nước ngọt, xoài và một số thức ăn... chưa nấu. Lúc đó, tôi mới ngủ trưa dậy, chỉ có thể đón cô bằng một cái đầu bê bối chưa chải và sự ngạc nhiên.

Chẳng cần tôi hỏi, Trang bảo gọn:

- Nấu cái gì ăn đi rồi chúng mình nói chuyện.

Nói rồi Trang cho nước ngọt vào tủ lạnh, leo lên ghế sofa xem tivi. Tôi kiểm cái áo mặc cho tử tế, chải lại đầu tóc, rồi chui vào bếp nấu nướng. Từ khi còn nhỏ tôi đã phải trọ học xa nhà, tự chăm lo cuộc sống cho mình nên việc nấu nướng cũng không hẳn là một cơn ác mộng, nếu không muốn nói là nấu khá ngon. Còn Trang nấu cũng không tệ, chỉ là cô lười và chẳng chuyên tâm vào việc mình đang làm nên có lần cô suýt làm cháy bếp. Vì vậy, thường thì tôi phụ trách việc nấu nướng.

Một bữa tối khá đơn giản với thịt bò xào, trứng cuộn và canh bí đỏ, tráng miệng thêm một trái xoài, khi đã ăn no thì chúng tôi ra ban công. Ở đó gió hầu như lúc nào cũng thổi lồng lộng. Chúng tôi ngồi cạnh mấy chậu xương rồng, dưới vòm hoa giấy rụng rơi. Khi uống hết một lon nước ngọt, cô chẳng nói câu nào, đến lon thứ hai, được bốn ngụm thì lấm bầm.

- Rõ ràng là rất dài...

- Cái gì rất dài ?

- Nỗi nhớ của tớ. Rõ ràng là tớ nhớ người đó kinh khủng. Nếu lấy ra đo được ắt hẳn nó phải dài lắm.

Trang không hề nhìn tôi. Cô nhìn chăm chăm xuống đường, nơi đầy những vệt sáng xẹt qua xẹt lại của những chiếc xe.

- Chết tiệt không cơ chứ? Tớ đã bảo mình là : "này này, đừng có nhớ đấy". Hoặc "này này, tên đấy chẳng có chút tình cảm gì với mày hết, đừng có hy vọng nữa". Hoặc là tớ tự nói với mình cả hai câu đấy. Thế mà cuối cùng tớ nhận ra tớ nhớ hẳn kinh khủng, đến mức tớ phải đến đây để nói với cậu. Nếu mà không làm thế tớ sẽ cầm điện thoại lên và gọi cho hẳn.

- Cái điện thoại của cậu...?

- Tớ bỏ vào hộp tủ, khóa lại và đến đây đưa cậu cái chìa khóa.

Nói xong, Trang lục ngay túi áo khoác ngoài đưa cho tôi một cái chìa khóa be bé.

- Đấy, cậu giữ hộ tớ đi. May sao trí nhớ tớ kém cỏi không thể nhớ nổi một số điện thoại di động nào cả, nếu không cũng công cốc.

- ừm.

- Tại sao tớ lại thích hẳn đến mức đó nhỉ ?

- Sao tớ biết được ?

Trang thở hắt ra, mệt mỏi, chán chường. Tôi có cảm giác cô bạn giống như đang đứng trước một cái mê cung, thật sự không muốn đi vào, nhưng vẫn bị ai đó đẩy vào và buộc phải mò mẫm.

2.

Tôi quen Trang trong một dịp tình cờ làm việc part-time cùng nhau. Nói thật, tôi bị cô cuốn hút ngay từ cái nhìn đầu tiên, ấn tượng mạnh với tính cách của cô, đến khi nhận ra mình thích cô thì đã hết đường lui. Trang không xinh đẹp, nhưng gương mặt cô có những nét cuốn hút người khác. Tôi ấn tượng nhất đôi mắt to, đen láy nhưng lại không ẩn dưới một hàng lông mi cong rậm, khiến nó dường như không được hoàn thiện. Nhiều người tiếc rẻ, nhưng tôi thì lại thích như vậy, nhìn đôi mắt cô không đượm vẻ u buồn mà ương bướng. Khi cô cười gương mặt cô như sáng bừng lên, mang nét trẻ con đáng yêu. Tóc cô cắt ngắn, để chớm qua tai một chút, nếu phải cột tóc lại thì nó chỉ có một nhúm như cái chồi xể nhỏ nhỏ. Cô thường mặc quần jeans và áo sơ mi kiểu rộng.

Thật tình là trông cô hay hay.

Tính tình cô cũng thú vị, mặc dù có vẻ không được bình thường lắm. Cô có thể gõ cửa phòng trọ của tôi bất cứ lúc nào cô thích, gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào cô muốn và chẳng biết cái gì gọi là xã giao, một khi cô đã không thích ai đó thì đừng hòng mà cô nói chuyện.

Trang đang là sinh viên một trường đại học Mỹ thuật. Cô mê vẽ bằng chì, bằng bất cứ thứ gì có thể đem những điều đang diễn ra trong đầu cô ra ngoài.

Áo quần của cô luôn sót lại những vệt màu - đã khô hoặc còn mới. Ước mơ của Trang là sẽ làm được một bộ phim hoạt hình hoàn toàn do bàn tay cô vẽ ra. Cô thường hay nói với tôi về những ý tưởng của mình một cách say sưa. Thần tượng của cô là nhà làm phim hoạt hình đại tài của Nhật Bản - Hayao Mizayaki. Riêng bộ phim "spirited away", cô đã xem nhiều đến nỗi thuộc từng chi tiết nhỏ nhất và chuyển động của nhân vật trong chi tiết đó.

Trang vẫn thường nói với tôi, bọn con trai quanh cô toàn là một lũ rỗng tuếch, đàn độn không thuốc nào chữa được. Trừ tôi. Vì vậy, tôi khá ngạc nhiên về chuyện cô thích một anh chàng nào đó. Theo quan điểm cá nhân,

tôi nhận thấy anh chàng mà Trang thích chỉ là một gã bình thường. Tức là anh ta học hành bình thường, có ngoại hình cũng khá ổn, thích những cô gái xinh đẹp, duyên dáng và chẳng biết ai là Hayao Mizayaki. Theo tôi, có cả trăm gã bình thường theo kiểu đó, dĩ nhiên gã chẳng hợp với Trang chút nào.

Qua những gì Trang kể, tôi nhận thấy anh chàng đó nửa thích cô, nửa lại không. Có thể do anh ta vẫn còn chưa chắc chắn về tình cảm của mình. Hoặc là do anh ta có quá nhiều sự lựa chọn nên vẫn còn đang phân vân sẽ chọn ai. Mỗi lần nhìn gương mặt bừng bừng cố tỏ ra bình thản nhưng không giấu được nỗi buồn trong đôi mắt chao nghiêng của cô, tôi chỉ muốn nói rằng chẳng sao cả đâu, có tớ thích cậu đây này. Và tớ sẽ ở cạnh cậu, chăm sóc cho cậu, lắng nghe tí thứ cậu nói hay những điều tương tự như thế. Nhưng tôi chẳng nói ra, vì tôi biết, Trang chỉ xem tôi là một người bạn thân đặc biệt mà thôi.

3.

Chủ nhật, một ngày trời nắng đẹp, sau khi ngủ dậy, tôi đột nhiên có ý định nấu nướng một bữa ăn đặc biệt và gọi điện thoại đến mời Trang. Đầu dây bên kia trả lời với giọng khàn đặc.

- Bị ốm đấy à?

- Cậu không còn câu nào... bớt ngu hơn thế à?

Thế là tôi dẹp luôn kế hoạch nấu nướng. Thay vào đó, tôi đến thẳng căn phòng đang thuê của Trang. Nhà cô thuộc loại khá giả nên những tiện nghi mà cô sử dụng bất cứ sinh viên nào cũng ngưỡng mộ. Nhưng nhìn vẻ ngoài của cô, ít ai biết việc đó. Trang ra mở cửa cho tôi. Tôi đưa tay sờ thử lên trán. Trán cô nóng bừng. Trên sàn nhà vương vãi một số những phác thảo. Hiện tại thì cô đang làm công việc part-time là minh họa cho một số tờ báo teen. Một bức họa vẽ một cô gái, có đôi mắt thật sắc với cái nhìn xoáy sâu,

màu chủ đạo là đen và tím, chúng trộn lẫn với nhau và nhấn chìm cô gái đang đứng giữa một cánh đồng lau. Tôi đoán là hình minh họa cho một truyện kỳ bí.

Trang leo lên giường lơ mơ ngủ tiếp. Tôi lấy khăn ướt để trên trán cô, rồi vào bếp nấu một nồi cháo. Mở tủ lạnh, chẳng có gì ngoài một chai nước suối uống gần hết và một trái lê đã héo. Tôi cho cả hai thứ đó vào thùng rác và đến siêu thị gần đó mua một số thứ để vào. Táo, nước, sữa chua và bánh ngọt. Rồi ngồi xem tivi cho đến lúc Trang ngủ dậy. Tôi cho cô bạn ăn cháo và uống thuốc.

- Cậu là con trai mà chu đáo thấy sợ.

- Tớ sẽ xem đó là lời khen. Cảm ơn. Biết làm thế nào được, cậu cũng sẽ giống tớ nếu phải sống tự lập một mình.

- Ai mà làm người yêu cậu sướng phải biết.

- Tớ nghĩ là cậu lại vừa khentớ. Cảm ơn.

Trang mỉm cười, uống một ngụm nước.

Tôi tạm biệt cô bạn, dọn đồ cháo vẫn còn trong nồi, khi nào đói có thể hâm nóng lại rồi ăn. Trong tủ lạnh có một vài thứ có thể ăn được.

Vài hôm sau, khi khởi ốm, Trang gửi lời cảm ơn tôi bằng một đĩa DVD phim "Spirited away". Tôi phì cười khi mở lớp giấy gói quà.

Phim này tôi đã chẳng bị cô bắt ép xem cùng đến cả chục lần rồi đấy thôi. Nhưng tôi biết, cô tặng một thứ mà cô yêu thích kinh khủng như "Spirited away" thì giống như cô đã đem cả tấm lòng vào quà tặng vậy.

Khi tôi đang ngáp ngán ngáp dài ở giảng đường đại học thì điện thoại rung lên. Trang gọi đến. Tôi chui tọt xuống gầm bàn, nghe điện thoại. Giọng cô gần như hét lên, chứa đựng một sự tức giận đã được kìm nén xuống.

- Kết thúc rồi!

- Cái gì kết thúc ? - Tôi thì ào.

- Tình cảm của tớ chứ cái gì.

Cậu tin nổi không? Tớ tình cờ biết được hần đang thích một cô gái khác và cũng có những hành động như với tớ. Nhắn tin, gọi điện, tặng quà, quan tâm một tí.

Tớ không thể chấp nhận một chuyện mơ hồ như vậy được, thế là tớ gặp hần nói chuyện. Hần nói với tớ là hần thấy tớ cũng thú vị nhưng hần vẫn đang phân vân không biết chọn ai. Thế là tớ quyết định thay cho hần, để hần chẳng phải phân vân gì nữa. Tớ bỏ. Một thằng tồi.

Tôi gật gù.

- Và hần còn bị điên nữa. Này, tớ đang ở trong lớp học. Tạm biệt.

- Okie. Bye bye.

- Khóc ít thôi đấy.

Tôi nghe bên kia bật lên một tiếng cười. Chui ra khỏi gầm bàn, trở về ngồi đường hoàng trên ghế, tôi cảm thấy những cảm xúc của mình đang hỗn loạn. Vui vì cô đã cắt đứt với cái anh chàng kia và lo lắng không biết rằng cô có thật sự khóc không?

5.

Tôi đã thử nghĩ đến trường hợp là quên Trang đi để thích một người khác. Nhưng cuộc đời đâu có đơn giản như vậy. Mặc dù cũng đã thử hẹn hò một vài lần nhưng tôi chỉ nghĩ đến Trang. Tôi cảm thấy có lỗi khi ở cạnh người này lại nhớ đến một người khác nên thành ra cũng chẳng đi tới đâu cả. Thậm chí khichuyện của cô với anh chàng kia kết thúc, tôi cũng chẳng biết mình nên làm gì. Tôi sợ đủ thứ. Nhưng sợ nhất là nếu Trang không có cùng cảm xúc như tôi, cô bạn sẽ bỏ đi mất. Chắc chắn cô sẽ như một làn gió, rời bỏ tôi mà không quay trở lại. Mà tôi thì không muốn thế một chút nào.

Chúng tôi vẫn duy trì mối quan hệ kì cục của mình. Thi thoảng đi xem phim cùng nhau, ngồi ở công viên vẽ tranh - thường thì tôi ngắm cô vẽ. Trang vẫn cứ hứng lên là gõ cửa phòng nhà tôi để tôi nấu cho cô một bữa ăn. Tôi yêu những ngày như thế, khi cả hai đã ăn xong và thong thả nhìn ngắm phố phường trên cái ban công có vòm hoa giấy rụng tươi tắn những cánh hoa màu trắng và hồng. Những lúc như vậy, tôi có ý nghĩ rằng, mối quan hệ này thế là được rồi, chẳng cần phải nói ra làm gì nữa.

Cuối mùa, khi cái nóng bắt đầu rõ rệt, một buổi chiều, Trang lại gõ cửa phòng nhà trọ của tôi nhưng để thông báo rằng cô sẽ đi du học, tại Pháp. Cô đi học về cách làm phim hoạt hình. Sau khi cô đã quyết định, làm thủ tục xong mới nói cho tôi biết, khi cả hai ngồi trên ban công ăn bánh quy.

- Cậu vừa nói gì ?

- Tôi sẽ đi du học, và rồi sẽ trở về làm một bộ phim hoạt hình vĩ đại, như Hayao Mizayaki.

Trang mỉm cười.

Tôi biết chắc rằng mình không thể níu giữ cô ở lại bằng một cách sến diên đảo như nắm tay cô thật chặt, bảo rằng: "Đừng đi, hãy ở lại bên cạnh

anh". Mà tôi cũng không hề muốn như vậy. Tôi muốn cô cất cánh bay đến mục tiêu cuộc đời mình.

6.

Càng gần đến ngày Trang lên máy bay, tôi lại càng bị những suy nghĩ nói hay không nói dày vò. Tôi yêu cô, chắc chắn rồi. Nhưng tình cảm của cô dành cho tôi thì sao? Và liệu mọi chuyện sẽ đi đến đâu nếu tôi nói ra?

Cuối cùng, tôi thức trắng ba hôm liền để vẽ nguệch ngoạc một tập truyện tranh xấu tệ. Nhân vật nam trong tác phẩm mà tôi vẽ đã nói lời yêu với cô gái trong truyện. Tôi cho nó vào một phong bì lớn và dán lại, hi vọng cô sẽ hiểu điều mà tôi muốn nói chứa trong đó, còn nếu không, thì cô cứ xem nó như một món quà chia tay buồn cười.

Ngày chia tay ở phi trường, trước khi vào phòng cách ly, Trang ôm chầm tôi thay cho lời tạm biệt. Và cô thì thào vào tai tôi một câu làm tôi chết sững, chỉ biết ngạc nhiên nhìn cô.

Trang mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt tôi một cách nhiệt tình, rồi mất hút. Tôi đứng nguyên chỗ cũ, lẩm bẩm: "Chết tiệt, mình có nghe nhầm không?"

7.

Hiện tại tôi đang ở Paris. Thời tiết khô và lạnh đến nỗi tường chừng như chỉ cần đưa tay ra bóp thì không khí sẽ vỡ vụn, giòn tan. Tôi quyết định bay sang đây bằng số tiền dành dụm được, dù chỉ có hơn một tuần được nghỉ. Để gặp tình yêu của mình, để nấu một bữa ăn cho cô nàng ngớ ngẩn đó. Ai mà biết được trong lúc tự mình nấu nướng, cô chỉ nghĩ đến một tình tiết nào đó trong bộ phim hoạt hình mà mình sẽ làm và khiến thức ăn cháy khét? Tôi còn phải hỏi cô có hiểu ý nghĩa của tập truyện tranh xấu tệ tôi vẽ hay không mà chỉ thấy mỗi một dòng vồn vện trong email: "Cậu ngộ thật!".

Quan trọng nhất, tôi phải gặp Trang và hỏi lại thật rõ ràng, lời mà cô nói hôm chia tay nhau có phải là thật không. Hôm ấy cô ấy có uống say đâu, tâm trạng cũng hoàn toàn bình thường, cứ sao lại nói: "Tớ thích cậu đấy, tớ nghĩ vậy."?

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Thềm Nhà Có Bồ Công Anh

Có ai đó đã đặt trước thềm cửa nhà tôi một chậu cây nhỏ, kèm theo một tấm thiệp. Trong đó nói rằng đây là một món quà được gửi đến tôi. Không có tên người gửi hay bất kỳ một dấu hiệu nào thay thế. Cố lờ đi vẻ mặt tò mò và nụ cười tủm tỉm rất ỉn ỷ của mẹ, tôi bê chậu cây lên phòng, đặt nó ở bậc cửa sổ, nơi có nhiều ánh nắng rọi vào nhất. Tôi ngắm nhìn nó một lúc. Có lẽ đây là một loại cỏ nào đó, hoặc một giống cây thuộc họ sống đời. Tôi không rành về cây cỏ lắm, lại chưa từng nhìn thấy giống cây này bao giờ. Những cái lá bên dưới của nó khá dài, hơi thô với những cái răng cửa to, lá bên trên ngắn hơn một chút và mép lá có răng cửa nhỏ. Những cái lá này dường như mọc thẳng từ đất, xoay tròn. Tôi có cảm giác nếu nắm cái mớ lá ấy nhổ lên thật mạnh và dứt khoát sẽ thấy một củ cà rốt hoặc một củ cải bám đầy đất. A, biết đâu nó thật sự là một cây củ gì gì đấy.

Dù người tặng không để lại tên nhưng tôi biết chắc chắn đó là Nhật. Cũng không rõ tại sao nữa.

Chỉ là một chút giác quan thứ sáu và một chút suy luận đơn giản từ nét chữ trong tấm thiệp của một người không thềm cố gắng viết cho khác đi nét chữ thường ngày. Thế mà cũng bày đặt giấu tên cơ đấy.

"Một món quà tặng Khánh Linh. Hãy chăm sóc nó cẩn thận nhé. Rồi nó sẽ làm cậu ngạc nhiên, biết đâu là mang lại cả niềm vui!"

Chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên cách đây hai năm trước, vào năm lớp mười một. Hôm đó tôi bị cảm nhưng lại đại dột uống thuốc trước khi đi học. Vừa hết tiết đầu, cơn buồn ngủ mò đến kéo mi mắt tôi trĩu xuống, có

cố gắng thế nào cũng không mở ra tỉnh táo hoàn toàn được. Cuối cùng, tôi đầu hàng. Giả vờ đau bụng, tôi xin cô giáo xuống phòng y tế nghỉ một lát, nhưng trên đường đi lại rẽ vào thư viện, ở đó mát mẻ và yên tĩnh, không có mùi thuốc và yên tâm chẳng bị phát hiện. Thư viện ít người ra vào, không như phòng y tế đầy những đứa bùng học hoặc xuống xin thuốc đau đầu. Ngủ ở đây thích hơn nhiều.

Trường tôi chia khối mười một ra làm hai ca học. Một nửa học chính vào buổi sáng và hai tiết tăng ca vào buổi chiều, tôi là một trong số đó. Nửa còn lại học chính vào buổi chiều và hai tiết tăng ca vào buổi sáng, Nhật ở trong số đó. Tôi cứ việc giả vờ là học sinh đi học tăng tiết của khối chiều nhưng chưa đến giờ vào lớp, xin vào thư viện trốn nắng là qua mặt được cô thủ thư ngay. Tôi chọn góc khuất nhất của bàn đọc rồi tì mặt lên bàn ngủ. Gió thổi qua cửa sổ mát rượi. Tiếng lá cây xào xạc như một dàn nhạc. Đã nói là ngủ ở đây thích hơn nhiều mà.

Chỉ định ngủ một chút, hết tiết đó rồi lên lớp, nhưng cuối cùng tôi đã ngủ luôn sang cả tiết sau. Cô thủ thư lay tôi dậy, tỏ ra nghi ngờ.

- Em học lớp nào ?

Tôi chưa kịp trả lời thì một cậu bạn lạ hoắc nào đó thò đầu vào cửa sổ, nhanh nhẩu.

- Nhi, hóa ra cậu ở đây này giờ hả ? Làm tớ đi tìm gần chết. Đến giờ vào lớp rồi kìa.

Nhi chắc chắn không phải là tên tôi. Và dù vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, đầu óc vẫn còn lơ mơ, tôi vẫn biết điều không phản đối câu nào. Cậu ấy quay sang cô thủ thư cười toe.

- Cô giáo tui em kẹt việc nhà nên lên muộn một tiết cô ạ. Cô mới vừa lên tức thì.

Quay sang tôi, cậu ta làm giọng sốt ruột.

- Nhanh lên. Muộn bây giờ.

Tôi vội vàng đi ra cửa, vội vàng nói "Chào cô ạ". Sau đó tôi mới biết hóa ra Nhật đang đi giặt giẻ lau bảng cho cô giáo của mình, tình cờ bắt gặp một đứa con gái sắp gặp rắc rối vì bùng tiết. Tôi cảm ơn cậu ấy rồi trở về lớp. May mắn nhờ gương mặt hơi xanh và mệt mỏi của tôi mà chẳng ai truy cứu tôi đã đi đâu.

Từ đó, chúng tôi trở thành bạn, dù kẻ học sáng, đứa học chiều. Nhất là khi thư viện là chỗ trốn ưa thích của cả hai. Chúng tôi hay đụng mặt nhau ở đó, rồi dần dần nó trở thành địa điểm yêu thích để nói chuyện. Tôi không thích giao tiếp, thích để những ý nghĩ và cảm xúc nhảy múa trong đầu mình, nên yêu thích nơi này là điều dễ hiểu. Nhưng Nhật là kiểu người vui vẻ, láu lỉnh, tưởng như gió phải chạy nhảy ngoài kia cũng yêu thích chốn này là một điều lạ lùng. Có cảm giác như nó hơi chật chội và buồn tẻ so với Nhật. Tôi tò mò hỏi thì cậu chỉ nhún vai.

- Đôi lúc tớ cần yên tĩnh để nghĩ ngợi.

Tôi hỏi cậu nghĩ ngợi cái gì thì Nhật đưa dấu tay lên miệng.

- Suyt. Bí mật.

* * *

Sau này, khi nhắc lại kỷ niệm hôm đầu tiên, cái lần tôi ngủ gật, Nhật bảo tôi giống nàng công chúa Aurora bị mắc lời nguyền phải ngủ cả trăm năm.

- Và tớ là hoàng tử đã cứu cậu.

Tôi phẩy tay.

- Vớ vẩn. Cậu đâu có đánh thức tớ dậy.

- Nhưng tớ đã cứu cậu khỏi con rồng hung dữ.

Tôi phì cười khi tưởng tượng ra trong đầu hình ảnh cô thủ thư bị mắc kẹt trong bộ đồ rồng xù xì, đầy vảy với đôi cánh to khổng lồ đang khắc ra lửa.

- Câu chuyện cổ tích kể khác, nó bảo hoàng tử phải là người đánh thức công chúa dậy.

- Câu chuyện nào mà chẳng có dị bản.

Đó không phải là lần đầu tiên Nhật nói vu vơ rằng cậu ấy thích tôi. Nhưng cũng như những lần trước, tôi cứ vờ như không hiểu.

Một là tôi lảng sang chuyện khác. Hai là tôi im lặng, đọc sách hoặc lôi iPod ra nghe vài bản nhạc. Nhật cũng im lặng theo. Cậu chỉ cười mơ hồ, hơi buồn. Câu chuyện trước đó bỗng nhiên hóa nhẹ bỗng, lửng lơ đâu đó. Nhưng nó chẳng tan biến hoàn toàn, để rồi chốc chốc lại hiện ra.

* * *

Không phải tôi không có cảm giác gì với Nhật. Ngược lại, hơn ai hết, tôi là người hiểu rõ những cảm xúc đang ngày một lớn dần lên của chính mình. Hiểu rất rõ những lần tim đập nhanh hơn bình thường một chút. Niềm vui mỗi khi thấy cậu xuất hiện trước cửa lớp và vẫy tay. Cảm giác tin cậy mỗi khi cậu im lặng nghe tôi nói, dù là bất kỳ chuyện gì. Một chút nhớ và thất vọng khi không thấy Nhật ở thư viện, dù hôm sau tỏ vẻ không quan tâm khi cậu ấy bảo hôm qua lớp được nghỉ. Một chút xiu bất an khi thấy cậu nói chuyện với một cô bạn nào đó cùng lớp và nở nụ cười, như mỗi khi cậu cười với tôi.

Chỉ là tôi không thắng được nỗi sợ của mình. Tôi sợ mình sẽ buồn, hụt hẫng nếu như có một ngày nào đó Nhật rời đi. Khi mọi thứ không còn được giống bây giờ nữa. Tôi không tin vào những gì được gọi là "mãi mãi". Như ba và mẹ tôi đã từng tin và rồi thất vọng khi chia tay nhau. Ba tôi giờ đã có

mái ấm mới. Vì thế tôi giấu nhem nó đi, thật kĩ, như sợ người ta tìm thấy. Chẳng phải người ta luôn bị tổn thương vì đã để người khác thấy được cảm xúc thật nhất của mình hay sao ? Khi chân thành nhất cũng là lúc không phòng bị nhất.

* * *

Dù chẳng biết mục đích Nhật tặng tôi chậu cây là gì, hay chỉ đơn giản là cậu ấy thích thì tặng thôi, tôi vẫn chăm sóc nó cẩn thận. Tôi mua một bình tưới cây nhỏ và một loại bình phun nước.

Mỗi ngày tôi tưới hai lần, mỗi lần một ít, cẩn thận cho nó sươi nắng. Cái cây cứ xanh tốt, và lâu lâu lại mọc thêm một chiếc lá mới. Cảm giác chăm sóc một thứ gì đó và nó phát triển tốt đẹp thật dễ chịu. Nhưng tôi vẫn chưa biết đây là cây gì. Có hôm mẹ hỏi, tôi đáp bừa là cà rốt. Mẹ tôi lắc đầu: "không phải cà-rốt đâu, mẹ biết củ cà rốt mà". Tôi lắc đầu chịu thua. Chỉ có người tặng biết rõ đây là cây gì.

Nhật chẳng tỏ vẻ hay úp mở gì đến việc đã tặng tôi chậu cây đó.

Thậm chí, cậu ấy không nhắc đến nó. Nhật vẫn như bình thường. Vẫn láu lỉnh, hài hước, khó nắm bắt nhưng đầy tin cậy. Tôi cũng vì thế mà không nhắc gì đến nó trước mặt cậu. Hai đứa hiểu ngầm rằng đang thi gan nhau xem ai sẽ phải thừa nhận sự tồn tại của nó trước. Mà tôi thì hiểu thẳng lăm.

Cho đến một ngày tôi phát hiện thấy chậu cây có sự thay đổi lớn.

Một nhánh dài đã mọc ra giữa đám lá, nhưng không phải là một chiếc lá mới. Là một nụ hoa. À, thì ra nó không phải là cà rốt hay củ cải, hoặc một cây củ gì gì đó. Vài hôm sau nữa, nụ hoa nhỏ màu xanh hơi tím dần dần bung ra những cánh nhỏ màu vàng tươi. Một bông hoa. Nhỏ xinh, tươi tắn màu nắng mới. Mới nhìn hơi giống một bông hoa cúc.

Tôi ngẩn ra một lúc. Một cây hoa bồ công anh. Tôi đã thấy trên tivi và qua những tấm ảnh. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy một bông hoa bồ công anh ngoài đời thật. Tôi ôm chậu cây xuống bếp khoe với mẹ. Một cây hoa bồ công anh!

Hôm ấy, tôi đợi Nhật mãi, đến sốt cả ruột. Vừa nhìn thấy dáng cậu, tôi đã chạy vội tới khoe ngay.

- Chậu hoa nở rồi. Chỉ có một bông thôi, nhưng mà xinh lắm. Một bông hoa bồ công anh đấy. Lần đầu tiên tớ thấy một bông hoa bồ công anh thật.

Nhật nhìn tôi, im lặng một lúc rồi mới chậm rãi nói.

Cậu cười rất đặc chí. Nụ cười của kẻ chiến thắng, theo kiểu "Cuối cùng cậu đã thừa nhận nó rồi nhé".

- Tớ đã nói là nó sẽ làm cho cậu ngạc nhiên mà. Và cả niềm vui nữa.

Tôi nhận ra mình đang khác hẳn ngày thường. Tôi đã để cảm xúc hiện ra rõ ràng trên mặt. Tôi của thường ngày không cười và riu rít như một đứa trẻ chỉ vì một bông hoa như vậy. Lập tức tôi mím môi lại, cố trở về vẻ mặt bình thường, nhưng vẫn không giấu được hai gò má ửng hồng lên.

Đang giữa tiết tư thì trời đổ mưa to. Tôi nhìn ra cửa sổ, đoán cơn mưa này sẽ chẳng dễ dàng tạnh. Đến hết tiết năm, quả đúng vậy, trời vẫn còn mưa. Tôi hơi chán nản nghĩ đến khoảng thời gian phải đợi để được về nhà. Bụng tôi đói rồi. Sáng nay đi học muộn đã kịp ăn cái gì đâu. Tôi là sâu ngủ mà.

Nhật đứng trước cửa lớp, vừa thấy tôi cậu đã vẫy tay chào. Trên tay cậu là hai chiếc dù. Tôi ngạc nhiên quá, vì hai tiết buổi sáng của cậu đáng lẽ ra phải kết thúc từ lúc tôi học xong tiết ba rồi.

- Sao cậu vẫn còn ở đây ?

- À, thì thấy trời mưa, biết sẽ có người bị ướt nên mang dù cho chứ sao.

Cậu ấy đã chạy đi đâu để mua nó nhỉ? Tôi không biết. Nhưng tóc và áo cậu ấy hơi ướt.

- Thế còn giờ học chính khóa buổi chiều của cậu thì sao đây?

- Thì tớ đã về nhà ăn cơm rồi, và giờ chạy lên trường đưa dù cho cậu rồi ở lại học luôn.

Mọi người trong lớp nhìn thấy thì tò mò và xì xào. Như bình thường, tôi sẽ giục cậu ấy đi thật nhanh, tỏ ra không có chuyện gì xảy ra và nghĩ ra thật nhiều mẫu câu để trả lời bọn bạn vào ngày mai. Nhưng lần này thì không. Tôi nhận ra mình không thể bắt công với Nhật mãi. Tôi không thể bắt công với sự chân thành của cậu ấy, với cảm xúc thật sự của chính mình được nữa.

- Vẫn còn sớm mới tới giờ học của cậu. Đi cùng tớ ra trạm xe buýt nhé, "hoàng tử".

Nhật hơi bất ngờ. Nhưng rất nhanh, cậu ấy mỉm cười, và gật đầu.

Chúng tôi nắm tay nhau trên đường ra trạm xe buýt. Mỗi đứa dưới một chiếc dù. Và mưa làm ướt hai bàn tay nắm lấy nhau ấy.

Nhưng ai mà bận tâm cơ chứ.

- Nhật này, hình như bông hoa bồ công anh cậu tặng tớ không chỉ mang lại sự ngạc nhiên và niềm vui, mà còn mang đến cả can đảm nữa thì phải.

Bông hoa bồ công anh màu vàng giờ đã thành một cục bông trắng. Tôi đem nó ra ngoài bậc thềm, đợi gió. Mẹ tôi cũng thích thú nhìn ra cửa để xem. Mẹ đã để quá khứ và những đổ vỡ lại phía sau từ lâu lắm rồi và lúc nào cũng cố gắng sống vui vẻ. Chỉ có tôi là còn bị mắc kẹt lại ở đó. Nhưng chỉ hôm qua thôi. Hôm nay, tôi khác rồi.

"Linh biết không, bồ công anh có lẽ là loài hoa can đảm nhất. Vì chỉ cần gió đến, nó sẽ nương mình bay theo, không ngần ngại bất cứ điều gì. Có lẽ nó biết, dù bay xa đến đâu, nó cũng sẽ tìm thấy cho mình một mảnh đất lành để tiếp tục xanh tươi một mùa hoa mới".

Tôi nhớ lại những gì Nhật đã nói trong cái hôm mưa rơi ấy, khi cậu ấy nắm lấy tay tôi qua đường. Và tôi mỉm cười.

Vừa hay, có một cơn gió thổi nhẹ đến. Những hạt bồ công anh bé nhỏ lập tức nương theo đó mà bay lên.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Phía Bên Kia Con Đường

Khi nắng tắt

Hôm nay tôi đã lặng lẽ đi theo Nghi cả ngày. Đến lớp, nhìn cậu ấy nhăn nhó vì bài kiểm tra một tiết môn Hóa - môn mà cậu ấy ghét nhất. Đến thư viện, nhìn cậu ấy chăm chú luyện tiếng Anh hơn một tiếng đồng hồ. Đến lớp học thêm Hóa, nhìn cậu ấy chán ngán và hì hụi vẽ một hình chibi bên cạnh một phương trình phản ứng. Tan lớp, Nghi lên xe bus về nhà, gật gù buồn ngủ với một tai nghe ipod. Cậu ấy xuống trạm gần nhà, mua một cốc trà sữa vị đào và tiến về phía biển. Nghi chọn một chiếc ghế đá, thong thả uống cốc trà sữa và ngắm hoàng hôn. Mặc trời lúc này như một quả cà chua chín rữa đang từ từ rơi xuống mặt biển, để lại một màu cam và đỏ loang lổ trên nền mây xám ngắt. Được một lúc, Nghi đứng dậy, băng ngang đường, qua ngã tư để trở về nhà. Tôi không đi theo nữa, vẫn đứng yên ở đó, quay lưng về phía biển, nhìn theo cái ba lô của Nghi lưng lửng móc khóa hình con ếch tròn vo, y hệt cái ví tiền của Naruto.

Chẳng hiểu vì sao, Nghi quay đầu lại, nhìn biển thêm một lần nữa.

Và cũng không hiểu tại sao, cậu ấy nhìn thấy tôi. Mắt cậu ấy mở to, ngạc nhiên và bàng hoàng. Cậu ấy gọi tên tôi, lao vội qua đường.

Tôi đã muốn hét lên "Đừng!", nhưng không hiểu sao cổ họng cứ cứng lại, không thể thốt thành lời.

Máu loang trên mặt đường. Nghi không nhìn thấy đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh.

Ký ức

Chúng tôi học cùng nhau bốn năm cấp hai. Nhưng hai đứa thật sự gần nhau, theo nghĩa đen, do năm lớp tám cô giáo chủ nhiệm sắp xếp lại chỗ ngồi. Suốt cả năm đó, chúng tôi không nói gì nhiều với nhau ngoài những lúc cần mượn thứ gì đó. Không hiểu sao, tôi có cảm giác rằng Nghi không ưa mình. Ý nghĩ đó khiến tôi cảm thấy không thoải mái mỗi khi muốn nói chuyện với Nghi.

Một hôm, tình cờ tôi mang cuốn Naruto mới nhất đến lớp vì không muốn về nhà mới được đọc. Tôi đọc vào giờ giải lao. Trong khi hầu như tất cả mọi người đều đã ra ngoài sân chơi, chỉ có Nghi vẫn ở lại, nằm tì má xuống mặt bàn. Cậu ấy nhìn tôi, thì thầm.

- Naruto tập mới nhất à?

Tôi gật đầu.

- Tớ vẫn chưa xem.

- Tí nữa tớ cho cậu mượn về xem.

Không hiểu sao lúc đó, một cậu nhóc chưa từng hiểu rõ về khái niệm chia sẻ như tôi lại sẵn sàng cho một người bạn mượn cuốn truyện mình vẫn chưa đọc xong.

Nghi mỉm cười cảm ơn tôi. Lúc đó, tôi mới có dịp nhìn kỹ gương mặt cô bạn cùng bàn mà không sợ bị người ta phát hiện. Tôi nhận thấy trên trán cậu ấy lấm tấm mồ hôi.

- Cậu không khỏe à?

- Tớ bị đau bụng.

Vậy là tôi vội vàng thưa với cô giáo để xin cho Nghi về nhà. Sau hôm đó, chúng tôi bắt đầu nói chuyện và thân nhau hơn. Khi đó, Nghi cũng thú nhận rằng lúc đầu cậu ấy cũng nghĩ rằng tôi không ưa cậu ấy lắm. Và ý nghĩ đó khiến cậu ấy không thoải mái khi muốn bắt chuyện với tôi.

- Tớ đâu có thấy cậu khó ưa. Tớ thấy khi cậu cười trông cậu hay hay.

Nghi nghe thế thì cười.

- Tớ cũng không thấy cậu khó ưa. Tớ thỉnh thoảng ngửi thấy tóc cậu có mùi thơm, ừm, mùi đó "hay hay".

Tôi ngẩn người. Đó là lần đầu tiên có người khen tóc tôi có mùi thơm. Hôm đó về đến nhà tôi vội xem ngay mẹ đã mua loại dầu gội gì. Tôi cũng thầm cảm ơn sự nghiêm khắc của bà, luôn nhắc nhở tôi là con trai cũng không có nghĩa là được lười tắm.

Làm bạn với Nghi là một điều rất thú vị. Cậu ấy có nhiều điểm chung với tôi. Đó là một điểm mà tôi chưa từng tìm thấy ở một người bạn nào khác. Tuy nhiên, có những tính cách chúng tôi đụng nhau chan chát gây ra một số cuộc cãi vã. Nhưng chúng cũng nhanh chóng qua đi và khiến chúng tôi hiểu nhau hơn. Tôi hay đến nhà Nghi chơi, để học nhóm và nghe cậu ấy tập đàn violon. Nghi chơi đàn không được giỏi lắm nên cây đàn phát ra những âm sắc hơi khó nghe.

Lên cấp ba, chúng tôi không học chung lớp nữa, nhưng lớp hai đứa cạnh nhau nên mọi chuyện vẫn không khác xưa là mấy. Giờ giải lao nào tôi cũng mang cho cậu ấy một hộp sữa chua. Và chúng tôi đứng ở hành lang, nói về đủ thứ chuyện trên đời. Tôi vẫn đến nhà cậu ấy - chỉ là ít hơn trước - để học nhóm và nghe cậu ấy chơi đàn violon. Âm thanh giờ đã khá hơn.

Tôi và Nghi có cách nói chuyện rất kỳ lạ, bạn bè nhận xét như vậy. Tôi chỉ nhận thấy thực sự cách nói chuyện của chúng tôi kỳ lạ vào cái hôm cả hai ngồi chờ xe bus trong sắc chiều nhợt nhạt, nắng mỏng manh giòn tan.

Chẳng hiểu điều gì đã xui khiến tôi nói ra điều đó. Có thể là vì gương mặt nhìn nghiêng của Nghi lúc đó. Có thể là vì mái tóc Nghi trong nắng chiều có màu đồng thau rất đẹp. Tôi đã nói.

- Tớ nghĩ là tớ thích cậu.

Nghi quay đầu sang nhìn tôi. Cậu ấy im lặng một chút rồi cũng đáp.

- Tớ cũng nghĩ là tớ thích cậu.

Chúng tôi đã nói bằng một vẻ tự nhiên không thể tin được, cứ như thể chuyện chúng tôi vừa nói là thời tiết hôm nay thật mát mẻ.

Sau đó, tôi mới bối rối và quay đi chỗ khác. Nghi cũng vậy.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi nắm tay nhau, với tư cách hơn một người bạn. Thậm chí đến bây giờ, tôi vẫn cảm nhận được hơi ấm và sự dịu dàng của bàn tay Nghi.

Vào sinh nhật mười bảy tuổi của Nghi, chúng tôi đi uống trà sữa và đạp xe dọc đường Trần Phú ngắm biển.

- Sinh nhật cậu năm sau tớ sẽ dẫn cậu đi Vinpearl.

- Cậu có tiền à?

- Đến lúc đó sẽ có.

Nghi để hai bàn tay vào túi áo khoác của tôi, ghì nhẹ, giống như đang ôm tôi vậy. Tim tôi đập nhanh và len lên một cảm xúc rất lạ lùng.

Tôi luôn tự hỏi mình rất nhiều câu hỏi. Tại sao hôm ấy trời lại mưa to đến vậy? Tại sao hôm ấy tôi lại phóng xe nhanh đến vậy? Tại sao người ta say rượu mà vẫn điều khiển xe trên đường? Tại sao tai nạn đó lại xảy ra với tôi? Tại sao tôi phải dừng lại mãi mãi ở tuổi mười bảy?

Tôi thấy mẹ khóc nhiều. Nghi cũng khóc. Ba tháng trôi qua, không còn ai khóc nữa, tuy nỗi buồn vẫn ở đâu đó. Nhưng tất cả mọi người đều đã cố gắng để tiến về phía trước.

Một lời tạm biệt

Tôi đi thăm Nghi ở bệnh viện. Cậu ấy không sao, tuy gương mặt vẫn còn tái nhợt.

Tôi nghĩ về những câu hỏi mình đã tự đặt ra. Không có câu trả lời nào thỏa đáng. Nhưng ngay lúc này, tôi đã nhận ra một điều. Đó là nhìn lại quãng thời gian tuổi thiếu niên của mình, tôi thấy nó thật đẹp và không cảm thấy hối tiếc. Một phần điều đó là nhờ Nghi. Từ cái hôm cậu ấy khen tóc tôi có mùi hay hay và chia sẻ những điều nhỏ bé trong cuộc sống của tôi đã khiến tuổi thiếu niên của tôi trôi qua không nhiều biến động, không cô đơn. Được sẻ chia, được thấu hiểu.

Tôi thì thầm, nhưng tôi chắc rằng Nghi sẽ nghe thấy.

"Nghi à, mình thật lòng không muốn phải nói lời tạm biệt với cậu. Mình muốn cùng cậu đi học, đi Vinpearl vào sinh nhật mười tám tuổi. Nhưng mình không thể. Còn cậu thì có thể. Vì vậy, điều mà mình sắp nói ra có thể cậu sẽ thấy giống trong một bộ phim chúng mình rất thích, mình muốn cậu hãy làm thật nhiều điều hay ho để cuộc sống của cậu trở nên thật thú vị. Rồi một ngày nào đó thật xa ngày này, cậu sẽ kể lại cho mình. Mình cũng xin lỗi, vì đã không ngăn cậu băng qua đường. Lúc đó mình đã muốn cậu đi cùng mình. Nhưng mình nhận ra mình đã sai. Vì điều mà mình tha thiết nguyện cầu, là cậu luôn vui vẻ. Tuổi mười bảy của mình sẽ luôn ở cạnh cậu, mình hứa đấy"

Giấc mơ

Trong giấc mơ của tôi, có một người đã ra đi và không bao giờ trở lại. Những chặng đường tiếp theo của tôi sẽ không còn cậu ở bên.

Nhưng hình ảnh của cậu luôn vẹn nguyên trong ký ức tôi, nhắc tôi nhớ rằng có một người đã khiến tuổi thiếu niên của tôi không đơn độc. Được sẻ chia, được thấu hiểu.

Cậu và tôi tuổi Mười Bảy sẽ ở cạnh nhau, mãi mãi.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Tạm Biệt Peter Pan

1.

Có lẽ sự mệt mỏi vì thiếu ngủ hiện rõ trên mặt tôi, đặc biệt là đôi mắt, nên sáng nay vừa đến lớp Duy đã hỏi ngay.

- Trông như cậu đêm qua không ngủ ấy ?

- Có ngủ. Khoảng ba tiếng, trước khi bị chuông báo thức lôi cổ dậy. - Tôi đánh chính - Cho tớ mượn vở bài tập Hóa đi. Cậu biết rồi đấy, môn ấy và tớ ghét nhau cay đắng.

Duy ném vở cho tôi.

- Cậu ghét nó nên nó cũng ghét cậu, vậy là công bằng rồi. Nhưng cậu thức không phải để làm bài tập ?

- Có làm. Nhưng không phải môn Hóa - Tôi đánh chính lần hai. - chỉ là sau đấy tớ thức xem mấy DVD của Robert Downey: Iron man phần một và hai này, cả Sherlock Holmes nữa.

Vừa nghe đến "Sherlock Holmes", Duy khẽ nhăn mặt khó chịu. Tôi biết điều đó có nghĩa là gì. Đối với một người đọc truyện về chàng thám tử lừng danh này khi còn nhỏ, dành một niềm ngưỡng mộ gần như là vĩ đại cho anh ta thì có lẽ một bộ phim có về Sherlock Holmes hơi điên một chút, hơi quái một chút, kiêu ngạo một chút là không thể chấp nhận được. Lại còn bác sĩ Watson điển trai, đánh nhau ầm ầm nữa chứ.

- Nếu xem phim bằng một trái tim rộng mở, cậu sẽ thấy nó là một bộ phim rất thú vị. Lối diễn xuất của Robert vô cùng ấn tượng, đầy thu hút, JudeLaw cũng vậy. Tình bạn giữa Sherlock Holmes và Watson trong phim rất tuyệt vời.

Duy nhún vai, hất hàm bảo tôi chép bài cho nhanh lên. Thế nghĩa là cậu ấy không muốn tranh luận gì thêm nữa. Dù vẫn còn ấm ức, tôi mặc xác cậu ấy mà nhanh tay chép những công thức vào vở.

- À, cậu đã làm xong hồ sơ thi Đại học chưa?

Tôi im lặng. Không phải vì giận dữ.

- Sao thế ? Sao không trả lời?

- Vì không thích nói chuyện với "Quý ngài có thành kiến với Robert Downey".

Duy cốc đầu tôi. Đau.

2.

Hầu hết các bạn cùng lớp đã hoàn thành hồ sơ dự thi Đại học, hoặc ít nhất cũng đã biết mình sẽ chọn trường nào. Chỉ có tôi là vẫn chưa điền bất cứ thông tin nào cả. Bộ hồ sơ vẫn nằm trên bàn học như một dấu chấm hỏi lớn chờ đợi được giải đáp. Từng ngày cứ trôi đi, có vẻ như mỗi lúc một gấp gáp hơn, hạn nộp hồ sơ mỗi lúc một thu ngắn lại. Có cảm giác như mọi thứ đang chuyển động thật nhanh, mình vẫn bất động, muốn đuổi theo nhưng không thể khiến tôi vô cùng bất an. Quan trọng nhất, trong sâu thẳm, tôi biết mình không muốn di chuyển. Tôi chỉ muốn đứng đó mãi mãi thôi.

Làm thế nào để hoàn thành được bộ Hồ sơ dự thi khi chính bản thân tôi không chắc mình muốn trở thành ai hoặc trở thành cái gì? Và liệu khi tôi biết điều tôi muốn rồi thì tôi có đủ khả năng thực hiện điều đó?

Nói cho cùng, tôi vẫn chỉ là con nhóc mười tám tuổi mê ăn, mê ngủ, mê chơi, vẫn hồn nhiên mơ tưởng đến những anh chàng đẹp trai dễ thương trên tivi, vô tư cười, vô tư khóc. Làm thế nào tôi có đủ sức lực và trí thông minh để quyết định một việc quan trọng về tương lai của mình? Tôi muốn là một người giàu có hay quyền lực, hay là tất cả những thứ đó ?

Có cảm giác như mình chưa kịp chuẩn bị gì đã bị cuốn khỏi thế giới an toàn vốn có đến một nơi khác hoàn toàn lạ lẫm.

3.

Một buổi tối thứ bảy bố thành thoi, không bận bịu công việc như những ngày khác, tôi pha cho ông một ấm trà rồi mang đến ghế sofa. Ông đang xem tivi.

- Bố uống trà đi này.

- Cám ơn con gái.

- Bố này, bố có ý kiến gì về việc thi Đại học sắp tới của con không? Bố muốn con thi vào trường nào ạ?

Ông im lặng một chút như suy nghĩ.

- Con cứ thi trường nào con thích.

Tôi cố nén sự thất vọng. Vì không tìm được định hướng nào cho mình nên tôi đã nghĩ đến sự tư vấn của bố mẹ nhưng đó không phải là câu trả lời tôi mong đợi. Nó chẳng giải quyết được điều gì cả. Bố mẹ khắt khe quá khiến con ngạt thở, nhưng tự do quá lại khiến chúng mất phương hướng. Tôi hỏi mẹ câu hỏi ấy trong lúc phụ mẹ nấu bữa cơm chiều ngày Chủ nhật. Mẹ bảo hãy hỏi ý bố. Thế thì cũng như không.

Tôi quan sát bạn bè mình. Nhỏ lớp trưởng thi Ngoại thương theo ý của mẹ. Đứa thì chọn ngành nào "hot", khả năng có việc làm sau khi ra trường cao. Đứa thì lung sục điểm chuẩn năm ngoái rồi chọn một trường, một ngành có khả năng đậu, bỏ qua đam mê và khát vọng sang một bên. Đứa thì làm luôn hồ sơ Đại học, Cao đẳng, Trung cấp cho chắc ăn, không được cái này thì còn cái kia. Dù sao thế cũng là được đi học cấp bốn sau khi kết thúc cấp ba. Đứa thì ung dung học thi tốt nghiệp, không thi Đại học làm gì, vì ở nhà lấy vợ lấy chồng hoặc buôn bán cửa hàng tạp hóa gia truyền. Hoặc vì ước mơ là đầu bếp nên sẽ chuyên tâm học việc để nấu ra những hương vị tuyệt vời nhất.

Nói chung, tất cả những điều đó là sự lựa chọn. Chỉ có tôi vẫn thấy mình như lạc lối.

4.

Nhi đến tìm tôi đầu buổi học, khi chuông vào tiết còn năm phút nữa mới kêu. Chúng tôi nói chuyện ở đầu cầu thang, giờ này vắng người lại qua vì hầu như tất cả đều yên vị trong lớp mười lăm phút đầu giờ. Không vòng vo gì cả, cậu ấy đi thẳng luôn vào vấn đề. Điều ấy khiến tôi hơi choáng.

- Cậu có thể giữ khoảng cách với Duy không?

- Tại sao ? Chúng tớ là bạn thân mà. - Tôi khó chịu.

- Cậu thật sự chỉ xem Duy là bạn sao ?

Nhi hỏi nhưng sắc thái trong giọng nói lại không phải là hỏi. Cứ như thể đó đã là một câu trả lời rồi. Tôi không biết phải nói gì, đầu chỉ là một lời nói dối nên chỉ im lặng. Chuông vào tiết kêu. Nhi bỏ đi sau khi ném lại cho tôi một ánh mắt đong đầy những cảm xúc khác nhau không thể nói rõ, nhưng tôi nhận ra sự dối hờn và bất lực. Sự thật là tôi không chỉ xem Duy là bạn thân.

Có lẽ Duy chính là bí mật lớn nhất quăng đời niên thiếu của tôi. Là mối tình mà hầu như ai cũng trải qua trong đời. Mối tình đầu mong manh, ẩn hiện trong những trưa tan trường đi cạnh nhau, chầm chọc nhau, hờ hững nhau... Vì nó khế khàng quá nên thật khó để nhận biết. Mối tình đầu sẽ không được nói ra. Không phải vì tôi không có can đảm, mà vì chẳng có hy vọng gì cả. Duy đã có bạn gái rồi - là Nhi.

Tan học, mặc bạn bè về hết, từ chối cả lúc Duy rủ về cùng, tôi nán lại lan can tầng ba nhìn ngắm mọi thứ với ý nghĩ sẽ sớm chẳng bao giờ được gặp lại khung cảnh này nữa. Bầu trời xanh thăm bình yên như mỗi lúc một rộng mở ở trên đầu. Phía dưới là sân trường xanh mượt màu lá bàng. Rồi sẽ đến lúc chúng chuyển màu đỏ ối khi mùa sang thu. Tiếc là tôi không còn dịp chứng kiến điều đó. Thu tới tôi đã không còn ở đây nữa. Những băng ghế đá dưới tán lá ấy là nơi tôi ngồi đọc sách, mộng mơ vớ vẩn, hay nhặt những quả bàng ném Duy.

Tôi nhớ mãi buổi chiều ấy. Khi một cơn gió từ đâu thổi đến làm từng loạt hoa bàng trắng nhỏ xinh rơi rụng, chúng vương cả trên tóc Duy. Tôi phải chúng xuống, thật tự nhiên, nhưng lại nghe những cảm xúc kỳ lạ ươm mầm từ đầu đó. Tôi cũng đã cảm nhận được một cảm xúc khác ươm mầm ở Duy từ những lần cậu ấy giảng bài cho tôi, mua thức ăn cho tôi hay tặng tôi một chú gấu bông ngày Valentine. Nhưng trước khi tôi kịp lớn để nhận ra cảm xúc ấy là gì thì cậu ấy đã đến một nơi khác không thuộc về tôi nữa rồi. Tôi đã lớn chậm hơn mọi người một nhịp.

5.

Dù chẳng có lý do gì để phải nghe theo những gì Nhi nói, tôi vẫn tự động giữ khoảng cách với Duy. Nghĩa là tách ra khỏi những cuộc chuyện trò, ăn uống hay về cùng. Duy cứ tưởng tôi bị ốm hay bị làm sao ở đầu óc nhưng tôi bảo chẳng làm sao cả. Tôi ra về bận rộn với bài vở và vật lộn với hồ sơ dự thi Đại học.

Giờ học Thể dục, thầy đi vắng nên cho lớp tự quản. Bọn con trai được thả lôi quả bóng rổ ra chơi. Đột ngột, quả bóng màu cam từ đâu bay đến đập thẳng vào đầu tôi. Choáng váng.

- Ai bảo không chịu nhìn cơ?

Duy cười, chạy lại chỗ tôi, nhưng nụ cười nhanh chóng tắt ngấm khi thấy mắt tôi ướt.

- Khóc à? Đau lắm hay sao ?

Cậu ấy chia tay sờ lên đầu tôi, luồn tay vào tóc xem có sưng hay không. Tôi gạt ra, gần như gạt lên:

- Cậu thôi đi.

Duy ngạc nhiên. Tôi mặt lạnh tanh vào phòng y tế nằm nghỉ. Tôi chẳng bị làm sao cả, chỉ cảm thấy lòng buồn ghê gớm. Không biết cậu ấy có hiểu rằng "thôi đi" ở đây có nghĩa là đừng quan tâm đến tôi như thế trong khi đã có bạn gái rồi hay không. Ý nghĩ nhẽ ra đã có cậu ấy bên cạnh mình chứ không phải vì quá ngốc nghếch khiến cậu ấy đi mất đã làm tôi khổ sở lắm rồi. Đừng cho tôi hy vọng gì thêm nữa. Tối hôm ấy, tôi trốn buổi học thêm, nằm nhà ôm gối xem phim hoạt hình Peter Pan. Lâu rồi xem lại có cảm xúc khác. Không còn háo hức vui vẻ với những cuộc phiêu lưu đầy bùn đất, cướp biển, da đỏ, những kho báu... Chỉ thấy một nỗi buồn chẳng rõ lí do mà rất mong lung. Tôi nhìn Peter trên bìa đĩa DVD, thì thầm như chuyện trò với một người bạn.

- Này, tại sao cậu lại từ chối trở thành người lớn? Có phải vì thế giới ấy chẳng có gì hay ho ? Đúng không ?

6.

Gần hai tuần nữa đã đến hạn cuối nộp hồ sơ thi Đại học. Tôi vẫn chưa điền gì cả ngoài tên mình.

Buổi sáng, tôi đến trường, nhưng đến cổng lại quay xe bỏ đi. Bùng học một hôm cũng chẳng có hại gì. Cũng chẳng biết để làm gì nhưng đôi khi con người ta vậy đấy. Tôi đạp xe lòng vòng quanh thành phố, đến khi mệt ghé nhà sách xem hết một lượt rồi chọn mua một cuốn. Cuối cùng, tôi đến quán trà sữa quen, nơi có bàn ghế ngồi bệt xuống sàn kiểu Nhật và nhiều gối ôm, đọc sách và nhâm nhi nổi cô đơn một mình. Tôi đọc đến hơn nửa cuốn, uống hết hai cốc trà sữa và hai cái bánh pudding thì nhậnra có người đứng đối diện mình.

Ngẩng lên, tôi ngạc nhiên.

- Cậu làm gì ở đây vậy?Duy ngồi xuống.

- Ai đó bùng học nên tớ phải đi tìm.

Tôi gọi cho cậu ấy một trà sữa dâu tây, nhưng nhận được một cái nhăn mặt nên đổi thành khoai môn.

- Thế hóa ra cậu trốn năm tiết trên trường để đọc cái này hả?

Tôi liếc cái tựa sách, "Chuyên chú mèo dạy hải âu bay", nhưng không trả lời.

- Sao cậu tìm được tớ?

- Tớ phát hiện ra cậu không đến lớp từ tiết một. Vì cậu chưa bao giờ nghỉ học không có lý do nên tớ gọi về nhà cậu, biết cậu không ở đó. Tớ bùng học vào tiết hai. Tìm cậu cũng vất vả đấy, may mà cậu đến quán quen. Cậu có chuyện gì vậy? Sao không nói với tớ? Vì cậu học không vào môn Hóa à? Tớ có thể kèm.

Sự quan tâm và cả lo lắng trong giọng nói của Duy làm tôi không thể không nói thật.

- Tớ nghĩ là mình đang đi tìm Neverland. Tớ không muốn làm người lớn.

Như mạch nước được khai nguồn, mọi tâm sự đều ào cả ra. Từ nỗi sợ hãi mơ hồ về thế giới lạ lẫm phía trước đến nỗi bất an về bản thân, cả niềm tiếc nuối những tháng ngày này. Trừ chuyện tôi thích cậu ấy thì vẫn giữ lại cho riêng mình. Duy nghe xong, nhú mày nghĩ ngợi điều gì đó.

- Này, tớ xem Sherlock Holmes rồi đấy.

- Sao? - Tôi ngơ ngác - Sherlock Holmes thì có liên quan gì ở đây ?

- Như cậu nói, phim đấy cũng thú vị. Có nhiều thứ trong cuộc sống này cũng giống như vậy đấy, phải xem rồi mới biết. Hành trình phía trước của cậu và tớ cũng phải đi rồi mới biết có gì hay ho không.

Tôi nhìn cậu ấy, im lặng trong vài giây rồi cầm cốc trà sữa lên uống nốt. Chẳng biết phải nói gì.

Tự nhiên thấy mình thật vớ vẩn. Người ta sợ ma, sợ quỷ, sợ độ cao, mình lại đi sợ lớn lên. Chúng tôi ngồi thêm một lúc nữa cho đến khi Duy nhìn đồng hồ.

- Bây giờ là tiết năm rồi. Về thôi, xem như tan học.

Khi hai đứa đã thanh toán hóa đơn ở quầy, tôi mới sực nhớ đến Nhi.

- Hôm nay cậu không về với Nhi liệu cậu ấy có giận không ?

- Tại sao lại giận ? - lông mày Duy nhú lại.

- Thì... bạn gái.

- Bạn gái nào ? Chỉ đi chơi một lần với nhau thôi thì sao lại là bạn gái được?

Tôi sửng sốt.

- Ớ?

- "Ớ" cái gì?

- Thế cậu và Nhi không...? Cậu biết đấy.

- Không có cái gì hết. Tớ nghĩ người mà tớ thích không thích tớ nên tớ đã thử tìm hiểu người khác nhưng không hợp và vì tớ vẫn còn thích người đó nên chuyện chẳng đi đến đâu cả. Bạn thân kiểu gì lại không biết vậy?

- Cậu có thích ai đó à?

Duy im lặng theo kiểu biết mình nói hớ rồi. Mặt cậu ấy đỏ lên. Tôi được thể tiếp tục "dồn" cậu ấy.

- Ai thế ?

Duy chán nản cốc đầu tôi.

- Sao cậu lại không biết được nhỉ ?

Không biết ư? Có thể tôi biết đấy. Người đó là tôi? Phải không? Mọi thứ bắt đầu loạn xạ. Tôi chưa kịp hình dung cái gì ra cái gì thì Duy đã dắt xe ra khỏi bãi đỗ. Chẳng biết can đảm lời ra được ở đâu, tôi nắm ống tay áo cậu ấy lại, hỏi bằng đôi mắt tròn xoe.

- Có phải là tớ không?

Sau này nghĩ lại, tôi thấy câu đó không giống một câu hỏi mà gần như là một lời tỏ tình ngu ngốc. Duy phản ứng bằng cách cốc đầu tôi thật đau. Mặt

vẫn đỏ, cậu ấy cộc lốc.

- Giận cậu thật. Đi về.

7.

Tối hôm ấy, Duy gửi qua email cho tôi bài hát "A whole new world" kèm theo lời bài hát. Cậu ấy đặc biệt tô đậm câu hát "Let me share this whole new world with you" (Hãy để tớ chia sẻ thế giới mới mẻ diệu kỳ đó cùng cậu). Ngoài ra email chỉ có mỗi một dòng duy nhất: "Tớ vẫn giận cậu. Nhẽ ra cậu phải nhận ra điều đó sớm hơn chứ?". Tôi cười.

Bố đẩy cửa vào mang theo một cốc sữa nóng. Ông đặt cốc sữa lên bàn rồi ngồi xuống giường tôi, cố làm vẻ mặt một ông bố nghiêm túc đáng tin cậy.

- Con có chuyện gì muốn nói với bố không? Dạo này bố thấy con hơi mệt mỏi.

- Không ạ. - Tôi cố nén cười bởi vẻ mặt cố gắng nghiêm trọng của bố.

- Ừ, thế thì tốt. Về chuyện thi Đại học sắp tới con đừng quá căng thẳng, con nhé.

Tôi ngáp ngừng một lúc.

- Bố này, con vẫn chưa biết mình nên chọn trường nào ?

- Con không có nguyện vọng vào trường nào à?

- Không phải ạ. - Tôi thành thật - Con có thích một trường và mong muốn học ở đó. Nhưng con sợ. Nhỡ con không đủ sức đậu vào đó thì sao ?

- Thì thi lại, hoặc chọn một con đường khác. Nguyện vọng hai, nguyện vọng ba để làm gì ? Cứ cố hết sức mình thôi, bố biết là khó lắm nên con cũng đừng đặt áp lực lên mình.

Tôi mỉm cười, gật đầu. Sau khi chúc ngủ ngon, bố xoa đầu tôi rồi ra khỏi phòng. Lời bố nói tiếp thêm nhiều can đảm hơn tôi tưởng. Lôi bộ hồ sơ ra, tôi cẩn thận điền những thông tin về ngôi trường mà tôi muốn được học. Đến khi điền xong thì đôi mắt cũng đã díp lại. Trước khi đi ngủ, tôi nhìn bầu trời đêm đầy sao lấp lánh như được rải kim cương và thấy lòng nhẹ bẫng. Mọi rắc rối dường như biến mất hết cả như chùa từng tồn tại. Hoặc thể, chẳng có rắc rối nào hết. Chỉ là do một con bé còn trẻ con tự thối phồng lên mọi chuyện và gây rắc rối cho chính mình mà thôi. Chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa. Tôi nghĩ mình đã sẵn sàng để bước đến một thế giới mới rồi. Vì tôi biết mình sẽ không cô độc.

Nhìn vào hình Peter Pan trên bìa DVD, tôi thì thầm.

- Peter này, cậu có thể giữ lại được điều tốt đẹp này nhưng cũng đã bỏ lỡ nhiều điều thú vị khác ở nơi mà cậu đã chối từ được đến. Và cậu cũng đã để mất Wendy nữa. Mình không muốn là cậu, Peter à. Chúc ngủ ngon và tạm biệt nhé.

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Những Giai Điệu Norah

Đó là cái tên mà tôi sẽ đặt cho bộ phim điện ảnh mà mình là đạo diễn kiêm biên kịch. Vì trong suốt câu chuyện sẽ kể, tôi không dùng bất cứ bản nhạc nào khác ngoài những ca khúc của Norah Jones. Giai điệu chậm rãi, ca từ giản dị và giọng hát ngọt ngào của Norah sẽ theo chân hành trình cảm xúc của các nhân vật.

Bộ phim sẽ mở đầu bằng một góc máy từ trên cao soi xuống cái dáng mảnh mai của một cô gái. Trời chiều màu tai tái đang sẫm dần sang đêm rất nhanh. Đèn đường đã lên vàng vọt. Cô gái nhỏ đứng đó, tay nắm chặt quai chiếc túi vải đeo chéo hông, không có ý định nhúc nhích. Máy quay đi theo ánh nhìn của cô, bắt gặp một chàng trai đang ngồi trên những bậc thang của Nhà hát Lớn. Trông đáng vẻ đang chờ đợi một người.

Tôi gọi nhân vật nữ chính của mình là Tóc Xù. Vì hình ảnh đầu tiên mà mọi người nhớ đến cô luôn là một mái tóc xù bồng sinh được tết thành một bím dày vắt qua một bên vai. Tóc Xù là một cô bạn vui vẻ, thân thiện, hay nói hay cười. Nếu hôm nay trời đẹp, cô sẽ nghĩ thời tiết thật tuyệt cho việc giặt chăn nệm để chúng ấm sức và thơm mùi nắng. Nếu trời mưa, cô sẽ nhủ thầm chỉ một chốc nữa thôi, khi mưa tạnh, đám cây cảnh trên ban công sẽ óng ánh xanh mướt.

Mới nhìn người ta sẽ thấy Tóc Xù rất bình thường. Nhưng khi cô cười, người đối diện sẽ bị ấn tượng bởi nụ cười tươi rói, hồn nhiên, có má lúm đồng tiền. Và người ta thấy Tóc Xù xinh theo một cách rất riêng biệt.

Và tôi gọi nhân vật nam chính của mình là Mắt Nâu. Vì Tóc Xù gọi cậu ta như thế trong những dòng nhật kí của mình. Mắt Nâu là một anh chàng đẹp trai. Tôi không thích dùng từ này nhưng không còn từ nào có thể miêu tả ngắn gọn mà đầy đủ ý nghĩa hơn thế. Cậu ta dù cười hay không cười, dù nheo mắt nghịch ngợm hay trầm tư thì cũng đều nổi bật hơn hẳn những chàng trai khác. Không biết nên định nghĩa Mắt Nâu là một chàng trai tốt hay xấu vì khi suy nghĩ nghiêm túc về cậu ta, khái niệm tốt xấu trở nên rất mơ hồ. Muốn nghĩ cậu ta tốt hay xấu vì khi suy nghĩ nghiêm túc về cậu ta, khái niệm tốt xấu trở nên rất mơ hồ. Muốn nghĩ cậu ta tốt cũng không sai vì Mắt Nâu rất thân thiện, hòa đồng và tốt bụng với bạn bè. Nhưng nghĩ rằng cậu xấu cũng có cơ sở. Không giống Tóc Xù thân thiện với mọi người hoàn toàn thành thật thì Mắt Nâu, xét theo một phương diện nào đó, sự thân thiện của cậu chỉ là một cách ứng xử xã giao.

Quay trở lại bối cảnh cũ: Nhà hát lớn, màn đêm đã bắt đầu đen tuyền , Mắt Nâu vẫn ngồi đợi ở bậc thềm Nhà hát Lớn, liên tục nhìn đồng hồ, mỗi lúc lại càng tỏ ra sốt ruột hơn. Nhưng Tóc Xù vẫn không hề có ý định rời khỏi nơi mình đang đứng. Cô bạn nhỏ nhìn Mắt Nâu lần cuối, hay đúng hơn, cô ấy đã nghĩ đó là lần cuối, rồi quay gót bỏ đi. Hôm nay là ngày tốt nghiệp, ngày mai mỗi người mỗi ngả, Mắt Nâu và Tóc Xù lại không giữ bất kỳ phương thức nào để liên lạc với nhau.

Máy quay lúc này sẽ đặc tả đôi giày Converse tím của Tóc Xù. Những nhịp chân tưởng chừng thong thả nhưng thật ra vội vã như trốn chạy. Và khi lia máy lên gương mặt của Tóc Xù, cận cảnh, đôi mắt, người ta sẽ nhìn thấy một nỗi hoang mang. Hoang mang vì không biết mình đang làm đúng hay sai. Thêm một chút lo âu, áy náy. Anh mắt đó tố cáo Tóc Xù thật ra rất muốn xuất hiện trước mặt Mắt Nâu. Nhưng cô không làm vậy. Dư âm cuộc cãi nhau mấy hôm trước vẫn còn vị đắng.

Khi bông tuyết rơi rơi

Cậu sẽ sánh đôi bên người tình mới

Có khi nào cậu nghĩ về những lần cậu nói với tớ

Rằng cậu biết lý do tại sao mỗi người chúng ta đều có lúc phải cô đơn

Ừ, vì nó là một mùa trong đời mà.

Máy quay dừng lại, không đi theo bước chân của Tóc Xù nữa, bóng cô cứ đi xa dần, xa dần cho đến khi biến mất khỏi màn hình. Chỉ còn lại con đường với dòng người tấp nập qua lại dưới ánh đèn vàng. Bài hát này vang lên thêm một đoạn ngắn ngủi nữa rồi cũng tắt hẳn.

Tóc Xù đã gọi mùa hè ấy là mùa cô đơn, mùa mà ai cũng trải qua trong đời như Norah đã hát. Và đêm hè ấy, cái đêm Tóc Xù tròn mười tám tuổi, vẫn trở đi trở lại trong kí ức của cô. Dù rằng theo thời gian, mọi thứ không còn rõ nét nữa mà dần dần mờ đi. Như màu của đêm, màu áo Mắt Nâu đã mặc, đường viền bao quanh cái túi vải Tóc Xù đã mang... chỉ có cảm giác mình đã để vụt mất điều gì quan trọng lắm - thì vẫn ở đó - để thỉnh thoảng Tóc Xù mang nó ra ngắm nghía và nghĩ ngợi.

* * *

Tóc Xù và Mắt Nâu học chung một lớp. Rất tình cờ, sáng nào họ cũng đến trường vào một khung giờ, có xô lệch thì chỉ một chút thôi. Thế nên họ cùng dựng xe đạp cạnh nhau và cùng đi trên hành lang từ nhà để xe đến lớp. Và ngược lại, từ lớp ra nhà để xe. Họ lấp đầy quãng đường bằng những câu chuyện vụn vặt thường ngày, làm người này hiểu về người kia thêm một chút. Kiểu như biết rằng Tóc Xù thích ăn xoài, ghét gián và yêu những bộ phim hoạt hình của Ghibli. Còn Mắt Nâu thích ngủ, ghét bị đánh thức và yêu những ngày Chủ Nhật muốn ngủ bao nhiêu thì ngủ. Đôi lúc tan học, họ còn đạp xe cùng nhau đến một hiệu sách để mua vài thứ.

Tôi sẽ để cho hình ảnh đôi bạn nhỏ gặp nhau ở nhà để xe, đi trên hành lang, đạp xe cùng nhau... lặp đi lặp lại vài lần. Chỉ có cảnh sắc xung quanh thay đổi như màu của những tán lá bàng được trồng dọc đoạn đường ấy.

Chúng sẽ chuyển từ màu xanh mơn mơn lộc non đến xanh thẫm óng ánh rồi đỏ rực rỡ và cuối cùng là trơ trọi cằn nhô. Thời gian đã trôi đi khá lặng lẽ và kết nối dần dần hai nhân vật của chúng ta. Họ có thể kể cho nhau nghe vài chuyện riêng tư của mình, những rắc rối, những suy nghĩ mà chỉ có thể dễ dàng chia sẻ cho một ai đó bạn tin tưởng. Nhưng ở lớp, chẳng ai biết họ thân nhau như thế. Vì họ rất kiệm lời với nhau. Vì thế giới của riêng mỗi người trong lớp lại rất khác nhau.

Mắt Nâu là một anh chàng nổi tiếng của lớp nên bạn bè của cậu trên lớp cũng thuộc dạng những con người nổi bật. Còn Tóc Xù có những người bạn đơn giản bình thường.

Tóc Xù thích Mắt Nâu. Biết rằng chuyện này mà nói ra thì cũng như là biết ra trận sẽ thua mà vẫn cứ đâm đầu vào. Nhưng Tóc Xù không tìm cách giấu nhẹm nó đi, không ào ào tấn công nhưng quan tâm cậu một cách kín đáo. Nếu tình ý hắt Mắt Nâu đã biết. Nhưng cậu chẳng có vẻ gì là biết cả. Vậy nên Tóc Xù nghĩ rằng đối với cậu, mình không có ý nghĩa đặc biệt.

Nhưng cô không biết rằng thật ra Mắt Nâu cũng có những bản khoản riêng về cô bạn tóc xù ngộ nghĩnh. Cậu yêu quý cô bạn ấy. Rất nhiều. Nhưng cậu bản khoản không biết tình cảm đó chính xác là gì. Nó hơn hẳn tình bạn. Dù vậy nghĩ đến một thứ cảm xúc cao hơn mức độ đó thì cậu tự cho rằng không phải.

* * *

Ngày mai là sinh nhật mười tám tuổi của Mắt Nâu. Cả hai sinh cùng tháng nhưng cậu sinh trước Tóc Xù tám ngày. Cả hai đã nói về sinh nhật mười tám tuổi của mình với rất nhiều những dự định một cách háo hức và xen lẫn một chút bất an trên đường đạp xe về.

- Hồi sinh nhật mười bảy tuổi, tớ đã hy vọng mình sẽ cao lên được một chút. Nhưng kì thực chẳng có gì thay đổi cả. Tớ nghĩ mười tám tuổi thì

cũng vậy thôi.

Mắt Nâu nhún vai thay cho lời đồng ý. Cậu cố tỏ ra vẻ bí hiểm.

- Tớ nghĩ là bọn mình có sự thay đổi trong suy nghĩ thôi.

- Và nhận thức nữa. - Tóc Xù bổ sung. - Sau này bọn mình sẽ thế nào nhỉ ?

- Hai mươi năm nữa á?

- Không cần nhiều đến thế. Mười hoặc năm năm thôi cũng được. Tớ hơi tò mò.

Mắt Nâu im lặng một lúc, suy nghĩ kĩ cho câu hỏi này. Và cậu đáp rất thành thật

- Tớ không biết. Nhưng tớ biết chắc là chúng mình sẽ vẫn ở bên cạnh nhau như thế này.

Ý nghĩ đó làm cậu mỉm cười hài lòng. Tóc Xù cũng cười. Nhưng hẳn ý cậu ấy chỉ là hai người bạn tốt vẫn giữ liên lạc với nhau thôi - Tóc Xù nhắc nhở mình như vậy.

- Tối mai bọn mình đi xem phim nhé ? Tớ mời vì mai là sinh nhật cậu.

- Ừ

Cả Tóc Xù lẫn Mắt Nâu đều rất háo hức khi nghĩ đến việc đó. Họ nghĩ rằng đó là một buổi đi xem phim bình thường như hai người bạn. Nhưng một chút, chỉ một chút thôi, cảm xúc thật sự của họ len vào ý nghĩ và khiến cho họ có chút hồi hộp như sắp đi hẹn hò.

* * *

Tóc Xù đã ngồi đợi ở băng ghế trước rạp chiếu phim, trước cái quầy bán bỏng ngô thơm phức. Chẳng biết là bao lâu nữa, cho đến khi bộ phim kết thúc. Tóc Xù biết mình thật ngu ngốc khi ngồi đợi như vậy. Nhưng cái ý nghĩ rằng chỉ năm phút nữa thôi cậu ấy sẽ đến đã níu chân cô bạn nhỏ ở lại. Tóc Xù lại chưa mua điện thoại di động nên chẳng thể nào liên lạc được với Mắt Nâu.

Sáng hôm sau, Tóc Xù gặp Mắt Nâu ở nhà để xe. Cậu cười hồi lỗi.

- Tớ xin lỗi, bọn bạn tớ qua đột ngột quá và chúng nó lôi tớ đi chơi để chúc mừng sinh nhật. Tớ không từ chối được. Cậu không đợi tớ quá lâu đấy chứ?

Mắt Nâu đã tránh đề cập đến việc cậu ngại từ chối đám bạn bè của mình vì sợ việc phải nói ra lý do. Và cậu nghĩ rằng Tóc Xù đợi một lúc không thấy cậu đến sẽ tự về nhà thôi. Nhưng trái với suy nghĩ của cậu, cô bạn không hề cười và nói rằng không sao đâu. Mắt Tóc Xù tối sầm lại.

- Tớ đã nghĩ là cậu có thể bị tai nạn.

- Tớ xin lỗi.

- Tớ nghĩ tớ không thể ở bên cạnh cậu như thế này được nữa.

- Mọi người nói cậu là người hời hợt nhưng tớ không bận tâm vì bản thân tớ cảm thấy cậu đối xử với tớ rất chân thành. Nhưng bây giờ thì tớ không dám chắc điều mọi người nói là đúng hay sai.

Dừng lại một chút để bình tĩnh, Tóc Xù đã nói ra cái điều mà cô không nghĩ rằng phải nói trong tình cảnh này.

- Tớ thích cậu. Tớ không muốn một ngày nào đó phải ghét cậu. Vậy nên... thế nhé.

Mắt Nâu đã không nói được điều gì. Hành lang vẫn như những ngày khác, nhưng không còn bóng dáng hai nhân vật chính của chúng ta đi cùng nhau nữa. Dù họ vẫn đến trong cùng một khung giờ, vẫn để xe cạnh nhau nhưng giờ thì kẻ đi trước người đi sau. "Thế nhé" nghĩa là họ không còn ở bên cạnh nhau như trước giờ vẫn thế.

Tóc Xù đưa lưu bút cho Mắt Nâu và cậu ghi vào cuối trang một dòng nhắn: "Tớ đợi cậu sáu giờ chiều hôm bế giảng ở Nhà hát Lớn". Hôm đó cũng là sinh nhật mười tám tuổi của Tóc Xù. Nhưng cậu không thấy Tóc Xù đến. Khi ấy cậu mới biết cảm giác phải đợi một ai đó vô cùng khó chịu. Cậu chỉ không biết rằng Tóc Xù đã đến, nhưng không gặp. Cô nghĩ mình chẳng còn gì để nghe nữa.

Mắt Nâu đã luôn nghĩ rằng Tóc Xù sẽ luôn ở đó, bên cạnh cậu như một điểm tựa. Để mỗi khi cậu nghĩ về mái tóc xù ngộ nghĩnh, nụ cười tươi rói ấy lại thấy rất dễ chịu. Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có lúc Tóc Xù biến mất khỏi thế giới của cậu. Chính vì thế khi chuyện đó xảy ra cậu cảm thấy chới với.

* * *

Tóc Xù hiện sắp kết thúc năm học đầu tiên đời sinh viên. Tóc cô vẫn xù, nụ cười vẫn tươi, và không cao thêm được một chút nào cả. Ngoài giờ học, cô xin làm bán thời gian ở một tiệm bánh ngọt, từ ba giờ chiều đến tám giờ tối. Mỗi ngày cô đều đứng đợi chuyển xe buýt cuối cùng để về nhà. Hôm nay cũng vậy. Lúc lên xe, có một người lên cùng với cô. Nhưng Tóc Xù không nhìn người đó.

Chuyến xe buýt cuối cùng lúc nào cũng vắng người, nhiều ghế trống, không như những chuyến xe buýt vào những giờ cao điểm chật ních người. Tóc Xù luôn thích cảm giác ở trên chuyến xe buýt cuối cùng và được thả lỏng người xả hơi. Cô duỗi thẳng chân, xoa xoa thái dương một chút rồi tận hưởng giai điệu từ chương trình radio mà xe buýt đang mở. Norah Jones

đang hát, một trong những bài hát tuyệt vời nhất của cô ấy. "Come away with me" - một ca khúc mà Tóc Xù rất thích. Ca khúc này khiến Tóc Xù nhớ rưng mỗi khi nhớ đến Mắt Nâu, cô hay nghe đi nghe lại bài hát "Don't know why" - cũng của Norah. Bài hát ấy có đoạn như thế này "Em chẳng biết tại sao mình không đến, bỏ lại anh nơi ngôi nhà của hạnh phúc. Em chẳng biết tại sao mình không đến".

Đột ngột, người lên cùng trạm với Tóc Xù, hiện đang ngồi sau lưng cô nói với lên.

- Norah sắp ra một album mới, cậu có biết không?

Không cần quay đầu lại, Tóc Xù vẫn biết đó là Mắt Nâu. Giọng nói có chút đùa nghịch, giễu cợt nhưng phảng phất ấm áp đó quen thuộc lạ lùng.

Tóc Xù mỉm cười.

Cô đã nghĩ rằng mình quên cậu ấy rồi. Nhưng khi được nghe giọng nói quen thuộc, Tóc Xù nhận ra mình vẫn nhớ cậu ấy đến như thế nào. Nỗi giận hờn, thất vọng của một năm về trước đã bay biến từ đời nào. Thật ra đã vài lần Tóc Xù nghĩ đến việc liên lạc lại với Mắt Nâu. Nhưng cả hai đều là những kẻ ghét mạng xã hội nên không có Facebook lẫn Blog và bạn bè của cả hai lại khác nhau nên chẳng thể có nổi một số điện thoại.

- "Little broken heart", tớ đang nóng lòng được nghe nó.

- Đừng quay lại cho đến khi tớ nói xong nhé.

Tóc Xù im lặng.

Và Mắt Nâu cho rằng đó là lời đồng ý.

- Tớ xin lỗi vì đã làm tổn thương cậu. Tớ không cố ý nhưng cũng không bào chữa gì cả. Cậu sẽ cho tớ cơ hội để chứng minh tớ không phải là một kẻ

hời hợt nhé ?

Tóc Xù hơi nghiêng đầu. Norah đã hát được nửa bài hát rồi.

- Sao cậu tìm được tớ?

- Có một lần tớ ngồi trên xe buýt ngang qua tiệm bánh cậu đang làm và nhìn thấy mái tóc xù quen thuộc.

- Cậu sẽ không bao giờ để tớ phải đợi cậu nữa chứ?

- Ừ. Tớ hứa.

Tóc Xù vẫn không quay đầu nhìn lại. Thay vào đó, cô nói.

- Sao cậu không lên đây và ngồi với tớ nhỉ ?

Mắt Nâu mỉm cười, cậu di chuyển lên chiếc ghế phía trên. Và đó là cách mà bộ phim kết thúc. Với cảnh quay cuối cùng là băng ghế xe buýt nhìn từ phía sau, với hai con người gặp lại nhau sau một năm. Lần này gặp lại, họ đã trưởng thành thêm một chút và hẳn là sẽ không để lạc nhau nữa.

Norah Jones vẫn hát, từ radio của xe buýt.

Hãy cùng em đi thật xa

Và em sẽ không bao giờ ngừng yêu anh. . .

SAU LƯNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Rồi Một Ngày Nào Đó

1.

Tôi đang rửa bát, còn mẹ ngồi ở bàn bếp gọt mấy trái lê. Mẹ bật đĩa nhạc của một ca sĩ nào đó tôi không biết tên, đang cất giọng hát trong trẻo mộc mạc: "Em không quên luống rau càng cua mọc bờ thêm xưa...". Mẹ gọi tôi ngồi ăn. Tôi ráng rửa nốt cái đĩa còn lại, rồi hí hửng ngồi xuống, nhón lấy cho mình một miếng lê.

- Mẹ ơi, cái chú hồi chiều tới chơi nhà đẹp trai ghê đó mẹ.

- Cái con nhỏ này, mẹ với chú chỉ là bạn thôi.

- Nhưng mà con thấy chú đó không hẳn chỉ muốn là bạn với mẹ đâu. -
Tôi liếc nhìn về lọ hoa hồng trên bàn.

Mẹ không nói gì.

- Mẹ ơi, mẹ không định đi bước nữa hay sao ? Sau này nhỡ thằng nào xui xẻo nó lấy con thì làm sao con ở với mẹ hoài được. Ba cũng lấy vợ mới rồi đó thôi.

Mẹ nhìn tôi cười buồn, nhưng vẫn không nói gì.

2.

Ba mẹ tôi li dị cũng được hai năm rồi. Trong khoảng thời gian hai người còn chung sống với nhau, ba tôi đã yêu một người khác và khi mối quan hệ kia được hơn một năm thì ba nói thật với mẹ. Rồi thì gia đình tôi chẻ đôi.

Tôi tự mình quyết định mình sẽ về sống cùng với mẹ. Không hẳn là vì tôi ghét ba, mà vì tôi nghĩ mẹ cần mình hơn.

Những ngày đầu tiên, mẹ tôi gần như bơ vơ, như người chẳng biết cái gì đã quét qua nhà mình khiến mái ấm tan hoang. Hàng xóm, họ hàng an ủi thì mẹ cười, bảo là đã hết buồn rồi, nhưng tôi biết mẹ thỉnh thoảng vẫn ở trong phòng khóc một mình.

Tôi ngạc nhiên là mình đón nhận chuyện ba có vợ mới một cách gần như là bình thản. Tôi đem tất cả hình của ba ra khỏi album và cho vào một cái hộp, khóa lại, nhét nó xuống gầm giường của mình. Những cây xương rồng mà ba tôi trồng, tôi cũng lẳng lặng đem tặng lại cho bạn bè, rồi đi mua những chậu hoa mười giờ, hoa hoa pan-xê thay vào. Tôi xem xét cẩn thận tủ quần áo của mẹ, để nhờ có cái áo hay bất cứ thứ gì của ba vô tình để lại, tôi sẽ lấy chúng ra cho vào thùng các tông và lại nhét chúng dưới gầm giường ngủ. Tóm lại, tôi lục soát mọi ngóc ngách của căn nhà và cố gắng xóa hết hình ảnh của ba. Mới đầu mẹ tôi giận lắm, nhưng rồi mẹ cũng thờ dài. Mẹ nói người đã đi rồi thì tiếc nuối làm gì, thôi thì quên đi.

Nhưng ba vẫn hiện hữu trong căn nhà, không cách này thì cách khác. Mới đầu, mẹ cứ hay nấu cơm cho ba người ăn, dọn dư một cái chén và một đôi đũa. Những món mẹ nấu hầu như toàn là những món ba thích ăn. Những buổi chiều vẫn hay buột miệng tự hỏi mình chừng nào ba về. Mặc dù tôi đã cố gắng nhặt nhanh những đồ dùng của ba cất đi, nhưng vẫn sót. Mẹ dọn dẹp nhà cửa, thấy đôi vớ cũ của ba kẹt trong góc tủ, đôi tất mà có lần ba đã tưởng mất rồi. Những chậu hoa mà tôi đã mua, có hôm chúng héo hắt, thiếu sức sống vì mấy ngày trời mẹ tôi quên không tưới nước. Mẹ ngỡ nhà vẫn trồng những chậu xương rồng.

Đó là chưa kể những thứ tôi không thể đem cất đi. Từng viên gạch lát nhà, cái cống, hàng rào... tất cả những thứ đó đều vương hình ảnh ba ở lại. Tôi vẫn thường ôm gối qua ngủ với mẹ vì không chịu được ý nghĩ mẹ sẽ thao thức cả một đêm khi trước đây giường có hai người. Những kí ức

không thể xóa đi cứ gây đau cho mẹ. Những lúc đó, tôi thấy giận ba ghê gớm.

Tôi cũng hiểu, quên một người là chuyện không hề dễ dàng, như tôi và Khoa vậy.

Tôi và Khoa quen nhau. Mọi chuyện lúc đầu thật dễ thương, ngọt ngào nhưng rồi cuối cùng cũng kết thúc. Mà lí do chia tay là gì cả hai chúng tôi cũng không thể nói rõ ràng được. Thế mới biết chẳng có cái gì là tồn tại mãi mãi hết.

Tôi cũng như mẹ tôi vậy, thường nhớ một cách vô thức. Đạp xe trên đường, thi thoảng lại nhớ đến những lúc hai chúng tôi cùng nhau đi học. Vô tình gặp một cơn mưa rào, lại thấy giống cơn mưa hôm nào hai đứa gặp phải khi đi học thể dục về. Ghé một quán quen nào đó, lại nhớ lúc cả hai đứa cùng nhau ăn kem... Những nỗi nhớ cứ như thế, cứ từng chút từng chút nhưng lại gây đau cho người đối diện với nó. Nhưng với tôi đó chỉ là chuyện tình cảm ngây thơ và khờ dại. Còn mẹ, nỗi nhớ một người từng sống chung với mình hơn mười mấy năm trời lớn đến bao nhiêu?

Tôi cứ mong mẹ đi tìm một hạnh phúc mới. Vì vậy nếu có người nào đến chơi nhà, tôi đều thân thiện hết mức có thể. Nhưng mẹ thì cứ lạnh lùng và xa cách. Những người tôi đoán là thích mẹ cứ rơi rớt dần. Chú Lưu là người ở lại lâu nhất. Chú thi thoảng đến chơi nhà, mua hoa và trái cây. Chú đối xử với tôi cũng khá tốt. Hai chú cháu có nhiều điểm chung và thường hay rủ nhau ngồi chơi một ván cờ vua. Từ sau khi chú xuất hiện, nội dung của những buổi ăn tối vẫn thường xoay quanh về chú. Tôi hỏi mẹ thấy chú đẹp trai không, mẹ bảo cũng được. Tôi khen tính tình chú tốt và lịch sự, mẹ gật đầu. Tôi bảo vu vợ, hay mẹ với chú lấy nhau đi, mẹ lúc nào cũng trả lời bằng một cái cười buồn. Tôi biết, hình ảnh ba chẳng mất đi được đâu, nó vẫn tồn tại theo nhiều cách. Biết đâu, mẹ nhìn chú Lưu mà thấy có nét gì đó giống ba, như tôi nhìn thằng bạn cùng lớp ăn bánh mì mà thấy ăn sao giống

Khoa quá. Đến cái cách ăn bánh mì mà cũng nhớ thì chịu rồi. Nhưng tôi cũng tin chẳng có gì là không vượt qua được hết.

3.

Chú Lưu vẫn không bỏ cuộc, chú vẫn đến chơi nhà, vẫn tặng mẹ những bó hoa, vẫn chơi cờ vua với tôi. Nhờ có tôi mách nước, chú không tặng mẹ hoa hồng nữa mà tặng mẹ những bông hoa ly trắng dịu dàng. Đó là loài hoa mẹ thích nhất. Và qua một khoảng thời gian, tôi nhận thấy mẹ dịu dàng hơn, vui vẻ hơn mỗi khi chú tới chơi. Thi thoảng, trong những buổi cơm tối, mẹ kể say sưa cho tôi nghe hôm nay trên trường chú giúp mẹ chấm bài. Tôi chưa bao giờ thấy mẹ như thế, giọng nói sôi nổi và hạnh phúc. Trông mẹ cứ như thiếu nữ đang yêu.

4.

- Ngày mai...

Mẹ nói thế rồi ngập ngừng. Tôi ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách đang đọc.

- Ngày mai sao hả mẹ ?

- Ừ thì, ngày mai chú Lưu mời mẹ đi ăn tối.

Mẹ nói mà không nhìn tôi, bối rối cúi đầu xuống bồn rửa bát. Tự nhiên tôi thấy buồn cười. Tôi định trêu mẹ nhưng lại thôi. Thay vào đó, tôi hỏi:

- Mẹ định mặc gì ngày mai?

Sau khi hai mẹ con đã lục tung tủ quần áo của mẹ, tôi mới nhận ra là ngoài mấy bộ áo dài dùng để đi dạy, mẹ gần như không có một bộ váy tử tế cho một cuộc hẹn đi ăn tối. Tôi nhăm thật nhanh trong đầu số tiền nhuận bút mình dành dụm được và rủ mẹ đi shopping.

Chúng tôi đi ngắm những bộ váy áo ở siêu thị. Sau khi mua được một bộ váy màu đen với giá tiền vừa phải mà mẹ mặc rất đẹp-chúng tôi đi ăn kem. Tôi nhận ra từ trước tới nay, tôi chưa hiểu nhiều về mẹ lắm. Hóa ra mẹ cũng trẻ trung như tôi, thích đi nhìn ngắm những món đồ xinh đẹp trong siêu thị và cũng thích ăn kem, dù cách ăn kem của mẹ không trẻ con như tôi nữa.

Vô tình, tôi nhìn thấy Khoa, cậu ấy đang chơi trò gấp thú nhồi bông cho cô cháu năm tuổi. Cậu ấy không nhìn thấy tôi. Chẳng hiểu sao, tôi nói thầm với mẹ...

- Mẹ thấy cậu bạn đằng kia đẹp trai không? Mẹ nhìn theo ngón tay tôi chỉ.

- Trông cậu ta cũng được đấy? Bạn cùng lớp với con à?

- Đặc biệt hơn bạn một chút mẹ ạ. Nhưng chúng con chia tay rồi. Mới đầu con cũng buồn lắm. Nỗi nhớ không biến mất được nhưng mà rồi nó sẽ vơi đi thôi. Con cũng quên được cậu ấy rồi, mẹ cũng quên được ba phải không mẹ ?

5.

Tối hôm sau, tôi tiễn mẹ ra cửa với một tâm trạng lẫn lộn. Vừa vui vì mẹ đã tìm được hạnh phúc mới, vừa buồn và tiếc nuối cho một mái ấm đã xa - cảm xúc mà lẽ ra tôi phải có lúc ba mẹ chia tay nhưng không hiểu sao bây giờ nó mới rõ ràng đến thế. Có lẽ vì lúc đó tôi cần cứng rắn để giúp mẹ bước qua nỗi buồn. Lại vừa lo lắng cho mẹ, không biết mẹ có run không, mẹ sẽ nói gì hay làm gì vụng về không. Và tôi tự cười mình, tự hỏi, liệu sau này nếu tôi yêu thật sự rồi, tâm trạng mẹ tiễn tôi ra cửa có giống thế này?

Trong lúc chờ mẹ về, tôi ra ngồi trước sân nhà. Bầu trời chỉ có vài ngôi sao lấp lánh như ai đó đập vỡ một viên kim cương rồi trải mảnh vụn lên tấm thảm nhung đen. Gió thổi làm những tán lá cây rì rào. Tôi ngắm nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra với mình gần đây, thấy mình trưởng

thành lên nhiều và cũng hiểu mẹ hơn.Tôi ôm đàn guitar, nhẩm lời một bài hát mình mới vừa ngẫu hứng viết.

Những tia nắng vàng đã không còn cười nữa

Những tia nắng mang u buồn

Và lá rụng đầy con đường phía trước.

Mặc dù rất muốn

Nhưng em vẫn không thể ngăn được bước chuyển mùa Hè đã sang thu

Không sao cả đâu, rồi mọi chuyện sẽ về nơi bắt đầu.

Không sao cả đâu, dù cho bai ta đã mất đi tình yêu dịu ngọt

Rồi một ngày đẹp trời nào đó, hai ta sẽ quên được nhau

SAU LŨNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Ngỡ Là Đã Quên

Mùa đã sang thu. Tôi thích mùa thu với bầu không khí mơ màng rất dịu dàng, thậm chí có điều gì đó gần như là ngái ngủ. Thời tiết dễ chịu, con người như đáng yêu hơn và thậm chí là những món ăn cũng có vẻ ngon hơn.

Thuở còn học cấp ba, tôi rất thích mỗi chiều tan học nhặt vài lá bàng rụng cho riêng mình. Rồi ngắm cho đến khi chúng héo úa. Học Đại học ở Sài Gòn, tôi không nhìn thấy sắc lá yêu thích của mình nữa. Có thể ở Sài Gòn không có bàng. Hoặc có nhưng tôi không tìm thấy. Tôi chỉ thấy ở đây những hàng me tây trút lá, những cơn mưa ngắn vội đến vội đi và những ngày nắng tươi tắn. Vào mùa thu, Sài Gòn cũng tươi tắn, không tìm thấy chút ngái ngủ nào. Nhưng tôi vẫn thích. Và trong một buổi sáng đột nhiên được nghỉ, tôi rời giảng đường, mua một chiếc cupcake, ra ngoài công viên thưởng thức. Có vẻ hơi kì lạ một chút, nhưng những hành động bất thường ấy đôi khi lại rất thú vị và đầy cảm hứng. Đặc biệt là vào mùa thu.

Tôi nhận ra một dáng người quen thuộc, nhưng không dám khẳng định chắc chắn cho đến khi người đó cũng nhận ra tôi và cất tiếng gọi.

- Thảo Linh?

- Đăng, lâu quá không gặp.

Tôi nở một nụ cười tươi, hy vọng là nó đủ tự nhiên và cố không nhìn quá lâu cô bạn đi cùng Đăng, cũng như cố không biến đó thành một ánh nhìn dò hỏi. Đồng thời tôi cũng ước chiếc cupcake trên tay mình biến mất. Những

hành động mang tính cảm hứng khi chỉ có một mình thì trở nên thú vị. Nhưng nếu một mình ngồi ở công viên trong khi người ta có đôi có cặp lại không phải là một tình huống vui vẻ gì.

- Cậu đang làm gì ở đây vậy ?

- Mình đang đợi... một người.

- Bạn trai à?

- ừ - Tôi nở thêm một nụ cười nữa, giơ chiếc cupcake lên, mừng thầm là chưa ăn miếng nào - Cái này tớ mua cho người ta.

Cuộc gặp gỡ chỉ ngắn ngủi bấy nhiêu. Còn ngắn hơn cả một cơn mưa Sài Gòn. Đãng đi mất, còn tôi thì ở lại chậm rãi ăn hết chiếc bánh đã mua. Và tự hỏi mình nói dối đến hai lần không chớp mắt để làm gì.

Tôi nhận ra mùa thu Sài Gòn không hẳn lúc nào cũng tươi tắn. Lẩn khuất sâu trong nó là một điều gì đó gần như là một nỗi buồn như sương giăng khi mặt trời còn chưa thức dậy.

Tôi biết Đăng lần đầu tiên khi đang học lớp chín, trên một diễn đàn. Khi ấy, chúng tôi chỉ là hai đứa trẻ đang dần là người lớn nói chuyện hợp nhau, thường xuyên dành thời gian rồi tán gẫu và từ đó thiết lập nên một tình bạn đặc biệt, chúng tôi chẳng liên quan gì đến cuộc sống thường ngày của nhau. Không làm chung bài tập, tan học không đi ăn vặt và không trốn trong góc căn-tin than vãn về một thầy cô khó tính nào đó. Chúng tôi cũng không biết mặt nhau, chỉ biết tên, biết tuổi. Chỉ có vậy. Chúng tôi giống nhau ở điểm những gì thuộc về thế giới ảo và luôn giữ ở một chừng mực an toàn. Cậu ấy hài hước, hay bông đùa, luôn khiến tôi phải bật cười.

Đến bây giờ, thi thoảng, khi nhớ lại những câu chuyện cậu ấy đã kể, dù chẳng biết chuyện nào thật chuyện nào đùa nhưng tôi vẫn cười một mình.

Tình bạn chúng tôi kéo dài bất ngờ, mỗi ngày một thân nhau hơn. Cô bạn cùng lớp của tôi và cậu bạn thân của cậu ấy cũng tham gia diễn đàn. Bốn chúng tôi nhanh chóng tạo thành một bộ tứ thân thiết.

Năm lớp mười, khi đã thân thiết với nhau đến mức không còn e ngại đối phương là bọn-người-xấu-trên-mạng đầy rẫy trên báo, chúng tôi chia sẻ địa chỉ nhà và nhờ thế hai đứa biết được rằng chúng tôi ở cùng một tỉnh, chúng tôi chỉ cần lên một chuyến xe bus đường dài, đi hơn một tiếng đồng hồ là sẽ đến nhau. Sinh nhật tôi, Đăng gửi tặng một cuốn sách của một tác giả tôi không biết tên, nhưng cậu ấy chắc rằng tôi sẽ thích. Và quả thật, văn phong cuốn sách ấy hợp với tôi. Cảm giác cả hai ở gần nhau hơn khiến tình bạn chúng tôi trở nên đặc biệt hơn trước. Năm lớp mười một, khi trời giao mùa từ hạ sang thu, Đăng hào hứng, bảo sẽ ghé thăm tôi.

Cậu ấy đến thật. Đăng tìm đến nhà tôi theo địa chỉ, nhưng tôi không có nhà nên cậu ấy ngồi chờ ở phòng khách cùng mẹ tôi. Còn tôi trốn biệt ở nhà cô bạn thân nhất, cùng xem một DVD phim vui nhộn cho đến khi trời tối, khi biết rằng chuyến xe bus cuối cùng đã xuất phát. Cậu ấy không thể ở lại. Sau hôm đó, tôi gửi cho Đăng một email ngắn thông báo mình có việc bận ở trường, là chuyện tập thể nên không thể vô trách nhiệm mà vắng mặt. Lời xin lỗi gọn như những đứa bạn vẫn nói với nhau khi cho nhau leo cây. Tôi vờ như không hiểu đó là một buổi hẹn hò. Cậu ấy cũng bảo không sao đâu, bảo lần sau gặp tôi sẽ xử tội sau, cùng một icon cười toe. Như chẳng có chuyện gì nghiêm trọng cả. Cậu ấy cũng vờ như đó cũng không phải là một cuộc hẹn.

Dẫu vậy, có những điều đâu phải cứ vờ như không có thì có nghĩa là chúng sẽ không tồn tại. Một khoảng trống bắt đầu từ đó. Con gái tuổi mới lớn thích những anh chàng đẹp trai trên truyền hình, tạp chí. Tôi cũng không phải là ngoại lệ. Tôi thích những anh chàng Hàn Quốc đẹp trai và post ảnh của họ trên blog của mình. Cậu ấy comment phía dưới, bằng một

giọng bông đùa họ giống con gái. Tôi nổi giận, không xem chuyện đó là đùa. Cậu ấy bực mình cho rằng tôi đã quá nghiêm trọng vấn đề.

Cãi nhau to tiếng - lần đầu tiên. Giận nhau - lần đầu tiên.

Năm lớp mười hai, bận rộn học hành cuốn chúng tôi đi. Những thứ trước mắt luôn là bài vở, những kì thi, những sự lựa chọn tưởng nhiều nhưng suy đi tính lại cũng chẳng có bao nhiêu. Năm nhất Đại học, cậu ấy đậu, tôi không đủ điểm Nguyên vọng một. Chẳng thiết tha gì nguyên vọng hai, tâm trạng chán nản, tôi vác ba-lô đi du lịch một mình. Tôi ở Đà Lạt nửa tháng, gặm nhấm cái mơ màng dễ chịu của phố núi. Rồi tâm trí bình ổn lại trở về ôn luyện. Suốt một năm đó tôi không liên lạc với cậu ấy một dòng nào. Rồi hai đứa ít gặp nhau trên mạng hơn. Và cứ thế dần xa nhau. Tôi và Đăng có gặp nhau lần đầu tiên vào mùa xuân năm lớp mười hai. Hôm ấy, bốn đứa trong nhóm bọn tôi quyết định gặp nhau. Một lần khác khi tôi học năm nhất Đại học, cũng vào dịp mùa xuân. Lần nào cũng cười nói như một hội bạn thân lâu ngày gặp nhau.

Mọi thứ tưởng như vẫn vậy, nhưng thật ra đã khác đi nhiều lắm.

Khi cậu ấy năm hai, tôi năm nhất, cũng không nói chuyện với nhau nhiều trên mạng. Cuộc sống mới, môi trường học mới, mọi thứ tiếp tục quay cuồng. Đã có những lúc, tôi nghĩ mình đã quên cậu ấy thật rồi. Tôi chẳng còn viết về cậu ấy nhiều trong nhật ký như khi còn học cấp ba. Tôi chẳng còn ngồi trước máy tính vào những giờ cố định để chờ cậu ấy xuất hiện. Tôi không còn hay tò mò cậu ấy hiện đang làm gì, có điều gì hay ho trong cuộc sống của cậu ấy hay không. Chỉ khi thi thoảng lắm, cô bạn thân tôi bảo tao có tình cờ gặp Đăng, cậu ấy thế này thế nọ, tôi mới gật gù đáp "vậy à". Nhưng khi một cậu bạn học chung ở trường Đại học tặng tôi một bông hoa hồng ngày Valentine, tôi nhận ra trái tim mình không hề đập khác thường một nhịp nào. Và thật kỳ lạ, lúc ấy người tôi nghĩ đến lại là một người tưởng chừng mình đã quên.

Tôi vẫn còn thích cậu ấy hay vì mọi thứ cứ lửng lơ mãi như vậy nên nó cứ trở thành một câu hỏi đầy ám ảnh? Cậu ấy có còn nghĩ về tôi như lúc trước không? Đôi lúc, những câu hỏi đó muốn được trả lời. Đôi lúc, nó lại lắc đầu liên tục bảo "thôi đi, thôi đi". Đôi lúc, nó nhún vai hỏi lại tôi một câu "Thế biết câu trả lời rồi đằng ấy tính làm gì?". Liệu câu trả lời có ích gì cho cuộc sống hiện tại, thậm chí là những tháng ngày đã qua? Hay có câu trả lời chỉ để bản thân đủ mạnh mẽ mà bước qua?

Mấy hôm sau cái hôm tôi gặp Đăng ở công viên vào buổi sáng mùa thu ấy, nick Đăng sáng. Mười một giờ đêm, do dự một lúc, tôi cũng cho nick mình sáng. Tôi lướt đọc mấy tin tức, nhưng chẳng có gì thật sự còn lưu lại. Tôi đang đợi cậu ấy bắt chuyện trước. Kỳ lạ là tôi có cảm giác cậu ấy cũng đang chờ đợi một điều tương tự như vậy. Cuối cùng tôi thua.

- Cậu khỏe không ?

- Khỏe. Nãy giờ không để ý thấy cậu đang online. Còn cậu thì sao, khỏe không ?

- Không tốt lắm. Đang stress.

- Sao vậy?

Tôi kể cho cậu ấy nghe về những bài thuyết trình trên lớp, đến điên đầu với những người không có ý định làm bài tập nhóm nghiêm túc, công việc làm thêm đôi lúc vất vả, thi thoảng bị ốm nằm một chỗ lại nhớ nhà. Mọi thứ cứ quay cuồng. Và thêm một cái đuôi không ngừng làm phiền khi ở trên lớp. Lâu rồi chúng tôi không chia sẻ cuộc sống của nhau như thế. Cảm giác lại được thấu hiểu, sẻ chia khiến tôi thấy mình dễ chịu hẳn.

Cậu ấy đáp lại bằng những dòng quan tâm, hài hước hóa một chút, như trước đây. Nhưng vấn đề cuối cùng cậu ấy không đùa.

- Cậu đã nói thẳng với cậu ta những gì cậu nghĩ chưa?

- Chưa. Nhưng tớ đã im lặng, không trả lời tin nhắn, không trả lời điện thoại, không tỏ bất kỳ dấu hiệu nào. Không lẽ cậu ấy không đủ thông minh để hiểu ?

- Có thể cậu ta hiểu. Nhưng đôi khi không được nghe câu trả lời rõ ràng, người ta vẫn cố gắng tự cho mình một hy vọng. Cậu không muốn là kẻ nhẫn tâm nhưng thế này cũng nhẫn tâm theo một kiểu khác.

Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác Đăng nói về người khác mà cứ như đang bộc bạch cho mình. Tôi chợt thấy nhói lòng.

- Chuyện này làm cậu stress lắm à? Tội nghiệp, mỗi khi bị stress cậu hay mất tinh thần, chả muốn làm gì cả mà. Cuối tuần này tớ qua đón cậu đi xem phim nhé ? Cho đầu óc nhẹ bớt. Cậu ở chỗ nào ?

Tôi hơi mỉm cười.

- Thôi, không cần đâu. Cuối tuần mà, tớ không nỡ cướp đi thời gian của cậu dành cho bạn gái được. Cảm ơn cậu.

Màn hình im lặng một lúc. Rồi hiện lên một dòng nhắn gửi.

- Tớ chia tay rồi.

- Sao thế ?

- À, không có gì, chỉ không hợp thôi.

- Các cậu quen nhau cũng lâu mà, phải không? Chuyện gì nghiêm trọng đến mức không thể giải quyết được cùng nhau?

- Bọn tớ hẹn hò được hai tháng thôi. Có lẽ chẳng hiểu nhau đến thế.

Tôi đọc đi đọc lại những dòng đó trên màn hình sáng đến chói cả mắt. Tôi cứ nghĩ rằng cậu ấy có bạn gái lâu rồi. Nhưng nếu chỉ mới là hai tháng,

phải chẳng...?

Cuối tuần, Đăng qua đón tôi thật. Đây là lần đầu tiên chúng tôi đi chơi riêng với nhau, mọi hôm toàn đi cả một nhóm. Chúng tôi đi xem phim và ăn kem chocolate đắng.

- Đi xem phim với cậu thích thật.

- Sao?

- Cậu có sở thích xem phim giống tớ. Tớ không cần phải cố ép mình xem một bộ phim mình không thích. Cũng như không phải cảm thấy áy náy vì mình được xem phim mình thích còn người khác lại chán ngán. Tớ cảm thấy thoải mái.

- Ừ, tớ cũng cảm thấy vậy.- Cậu còn nhớ chuyện chúng ta cãi nhau ầm ĩ trên blog không ?

- Chuyện gì nhỉ ? Tớ chẳng nhớ nữa. - Tôi nói dối.

- Quên thật à? Hồi đó cậu giận tớ ghê lắm mà. Thực ra sau hôm cãi nhau, tớ có viết email cho cậu để xin lỗi và vài chuyện nữa,nhưng lại chẳng đủ can đảm gửi đi. Đến giờ vẫn còn giữ.

Tôi không tìm ra được điều gì để nói. Mọi ngôn ngữ đều rối loạn trốn biệt đâu mất hết. Vậy nên tôi chỉ mỉm cười.

Đăng đưa tôi về nhà trọ. Khi tôi gửi trả cậu ấy chiếc mũ bảo hiểm, Đăng nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Cám ơn cậu vì hôm nay. Hóa ra cậu cũng không ghét tớ lắm nhỉ?

Tôi giật mình, nói nhanh.

- Tớ không có ghét cậu.

- Ủ, cứ biết vậy.

Đặng cười rồi đi mất, dường như cậu ấy không tin lời tôi nói. Chỉ còn lại tôi với bóng đêm và mùi hương ngòn ngọt tỏa ra từ cây hoa sữa đầu phố.

Một tuần sau hôm đi chơi, tôi nằm nhà, nghe đi nghe lại bài hát "Tình nhớ" của Trịnh Công Sơn. Buổi chiều cũ kỹ và yên tĩnh.

Tình ngỡ đã quên đi, như lòng cổ lạnh lùng.

Người ngỡ đã xa xăm, bỗng về quá thên thang...

Người ngỡ đã xa xưa, nhưng người bỗng lại về.

Tình ngỡ sóng xa đưa, nhưng còn quá bao la...

Và tôi suy nghĩ, thật lâu, thật rõ ràng.

Tôi không gặp cậu ấy khi cậu ấy đến lần đầu tiên không phải vì không thích cậu ấy. Mà bởi vì thích đến nỗi không có đủ tự tin để đến cuộc hẹn. Nhớ đâu tôi không giống như cậu ấy tưởng tượng? Nhớ đâu tôi làm cậu ấy thất vọng?

Tôi không liên lạc gì suốt một năm ôn thi, vì mặc cảm.

Tôi vẫn thường online, nhưng ẩn nick, thấy nick cậu ấy sáng rồi lại thôi.

Tôi đã cảm thấy hơi khó thở và có một cái gì đó nghẹn ứ lại ở cổ khi thấy cậu ấy đi cùng một cô bạn khác tại công viên.

Tôi không hề ngờ rằng khi nghe tin Đặng chia tay bạn gái, tim mình đã nhảy lên một nhịp reo vui dù chẳng cố ý.

Thật kỳ lạ, tôi luôn tự tin khi đứng trước người khác. Và cảm thấy bản thân mình chẳng có gì để dẫn đo thay đổi. Chỉ duy nhất khi đứng trước cậu

ấy thì không. Ngoài Đăng ra, tôi không tìm thấy ở ai cảm giác thoải mái được là bản thân mình khi ở cạnh, có một chút e dè, một chút ngại ngùng nhưng hạnh phúc. Tôi không thể tìm thấy một người như thế. Cũng như không thể có được thứ gì giống những điều từng có trong năm tháng đã qua. Tôi đã luôn trốn tránh, để rồi khiến người đó tưởng rằng tôi ghét họ. Trốn tránh để rồi làm tổn thương người khác và cả chính mình.

Một giọt nước mắt nhẹ rơi nóng hổi. Tôi nhanh chóng lau đi. Những giọt khác lại rơi. Tôi khóc khi nhận ra sự ngốc nghếch đã để một người quan trọng rời khỏi cuộc đời mình.

Lại một ngày được nghỉ, tôi rời giảng đường, leo lên một chiếc xe bus bất kỳ và để mặc nó đưa mình đến nơi nào nó muốn. Tôi nhìn thấy hàng cây bàng trên đường chạy vụt qua cửa sổ, sắc lá mùa thu đỏ ối tươi tắn, ấm áp và xinh đẹp.

Sài Gòn cũng có những cây bàng. Vậy mà đến bây giờ tôi mới biết. Thích một người thật là nhiều. Vậy mà đến bây giờ tôi mới nhận ra.

Lần đầu tiên tôi quyết định mình không trốn tránh nữa. Tôi viết cho cậu ấy một email thật dài những gì tôi đã ngấm ra.

"Không để làm gì đâu. Mình chỉ muốn cậu biết vậy thôi. Đọc rồi thì quên đi nhé. Nếu được, mình cũng muốn đọc lại những gì cậu đã viết mà còn chưa gửi, được không?".

"Tớ đã chờ cậu, Linh ạ. Hình như là rất lâu".

SAU LƯNG MỘT VẬT NẶNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Chuyện Của Người Khác

Không rõ đã là mấy giờ, nhưng tôi đoán cũng khá khuya rồi, anh hai mở cửa phòng tôi, mượn một cuốn sách để đọc. Tôi cứ mặc anh đứng trước kệ sách của mình chọn lựa. Khoảng năm phút sau, có lẽ đã chọn xong, anh đi đến sau lưng tôi.

- Mượn rồi đi ngủ đi Út.

- Cho em xem cái này một xíu nữa thôi, sắp xong rồi. Với lại mai là chủ nhật em được phép ngủ nướng mà.

- Út xem gì thế ?

- "Proposal Daisakusen", một bộ phim Nhật, YamaPi và Masami đóng vai chính. Em đang xem tập kết thúc rồi, một xíu nữa thôi.

- Phim nói về cái gì vậy ?

- Có một chàng trai thích cô bạn từ thuở nhỏ của anh ta nhưng chưa bao giờ dám nói ra. Cho đến khi cô gái ấy lấy chồng thì anh ta vô cùng nuối tiếc. Nỗi nuối tiếc đó lớn đến nỗi đã làm động lòng một ông tiên nên ông ta đã cho chàng trai phép màu đi ngược về quá khứ để sửa những sai lầm cũ.

Anh trai tôi mỉm cười, nói băng quơ:

- Ai cũng sẽ có lần muốn quay ngược về quá khứ để sửa chữa một sai lầm nào đó. Út có muốn nghe một câu chuyện không?

Thật sự là tôi sắp xem hết bộ phim rồi, lúc này tôi chỉ muốn xem nốt rồi trèo lên giường để ngủ thôi. Tôi cũng đã qua cái tuổi đời nghe kể chuyện đêm khuya trước khi đi ngủ từ lâu. Nhưng trong giọng nói của anh có điều gì đó khiến tôi bấm nút Tạm dừng và bảo.

- Có ạ.

Và anh trai tôi bắt đầu kể chuyện. Về một cô gái tên Hà Trang, một anh chàng tên Minh Hiếu mà anh nói là bạn học cũ của mình. Câu chuyện xảy ra ba năm trước, khi anh tôi còn đang học cấp ba.

Hà Trang không phải là một cô gái quá xinh xắn, nhưng luôn nổi bật. Dù thời gian đã trôi qua lâu, nhưng mỗi lần nhớ về cô bạn này thì mọi thứ vẫn luôn rất sống động, rõ nét như người ta vừa mới gặp cô hôm qua thôi. Cô bạn khá trầm tĩnh, hay mỉm cười và cư xử chín chắn, lúc nào không có giờ học bạn bè cũng thấy Trang đeo ear-phone, dù nghe nhạc hay không nghe nhạc và thường thì Trang thích yên tĩnh một mình đọc sách. Cô hay đọc sách của Banana Yoshimoto, Haruki Murakami, Jack London, J.K Rowling, Mark Twain... Sở trường đặc biệt nhất của Trang là vừa hát vừa đệm ghi-ta. Cô bạn hát rất hay, nghe có cảm giác như ai đó đang nói chuyện, đang tâm tình nên rất gần gũi. Những khi đúng dịp có hứng, Trang thường vừa gảy ghi-ta vừa hát những bản nhạc của Carrie Underwood, Miranda Lambert... hay một số bài hát của Norah Jones. Bạn bè vẫn yêu thích nhất bản "Come away with me" Trang đã hát vào một đêm lửa trại vừa tàn. Hiếu cũng thích bài đó và nhớ nó nhất.

Nếu Trang giống như một nữ nghệ sĩ cá tính khó bị lẫn lộn thì Minh Hiếu lại giống một ngôi sao đại chúng mà ai cũng yêu thích. Cậu có vẻ ngoài thư sinh, dễ mến, nụ cười đẹp, tính cách hài hước và hòa đồng. Bạn bè cả nam lẫn nữ đều thích chơi với cậu.

Hiếu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thân thiết được với Trang nếu không có vụ sắp xếp lại chỗ ngồi vào năm mười một, cô giáo xếp cậu ngồi ngay sau

lưng Trang. Chính chính sự tình cờ đó đã cho họ có cơ hội tiếp xúc nhau, nói chuyện với nhau và hiểu nhau.

Hiếu luôn kém tập trung khi ở trên lớp. Cậu thích đến trường nhưng không thích học. Nếu không ngáp hay ngủ gật thì cậu sẽ nhìn băng quơ ra ngoài cửa sổ, đếm thời gian trôi đi từng tích tắc một cho đến khi tiếng chuông báo nghỉ giữa giờ vang khắp hành lang. Một lần buồn chán, cậu lấy tay nghịch nghịch đuôi tóc Trang. Cô bạn chuyền xuống bàn cậu một mảnh giấy: "Đừng có trêu tớ". Hiếu càng khoái chí giật giật tóc Trang. Ai dè cô bạn quay phắt lại cầm thước kẻ đập mạnh vào tay cậu. Bị đánh đau bất ngờ, Hiếu kêu lên một tiếng làm cô giáo quay xuống, Trang đã kịp quay lên ra về vô tội, nên cô chỉ bắt gặp cậu còn chưa kịp ngậm miệng lại. Cậu lắp bắp nghĩ ra một lý do khá chuối: "Em lỡ đập đầu xuống bàn ạ".

- Cậu ngủ gật nên mới đập đầu xuống bàn phải không ?

- Ơ...Dạ.

Chứ còn biết trả lời sao nữa. Cả lớp rúc rích cười, cả cô giáo cũng cố nén cười. Cô quay lên bảng.

- Thế thì đứng một lúc cho tỉnh ngủ nhé.

Cậu bị phạt đứng suốt buổi. Tan học, lúc Trang ra đến cửa lớp, cậu để ý thấy cô bạn có ngoảnh đầu lại nhìn cậu và mỉm cười. Không phải kiểu cười chế nhạo. Tự dưng Hiếu thấy hai má mình đỏ lên vì xấu hổ và vì một điều gì đó vừa xuất hiện. Nó như một mầm cây đột ngột nảy mầm mà tiếng "tách" của nó khi ra khỏi vỏ rất rõ ràng.

Chẳng hiểu sao từ đó, cậu luôn cố bày đủ trò để làm cho Trang phải bực mình. Hiếu hay bắt con sâu ở mấy cây bàng bỏ lên tập vở của Trang, nhưng trò này thường chẳng có tác dụng gì. Không như những đứa con gái khác sẽ la ồm ồm lên, Trang chỉ ung dung cầm cuốn vở rồi hất con sâu vào thùng rác. Trang chỉ không thích ai nắm tóc mình nên trò này cậu hay dùng nhất.

Bất kể đâu, dù là trong lớp, trên hành lang hay ở sân trường, cậu mà nhìn thấy Trang đều đột ngột kéo tóc cô bạn một cái. Nếu thấy Trang cầm thước kẻ, hoặc cậu sẽ co giò bỏ chạy, hoặc lấy cái gì gần đó đỡ tạm. Về mặt lúc giận của Trang ngộ lắm. Lòng mày cô bạn sẽ cau lại, mũi sẽ hếch lên, miệng mím lại. Hiếu thấy vẻ mặt đó của Trang dễ thương nên cứ thích trêu hoài.

Cậu cũng hay tự động giật một bên tai nghe của Trang và đòi nghe nhạc cùng. Cô bạn chẳng phản đối. Như cậu đoán, Trang thích nghe country và jazz. Cậu cũng đã thử đọc những cuốn sách mà Trang hay đọc. Sau này nghĩ lại, cậu mới biết khi ấy mình đang cố gắng để hiểu thêm về cô bạn, đang cố hết sức để là một phần trong thế giới của cô ấy. Những gì cậu nhớ nhất về Trang đó là dáng ngồi của cô bạn, lưng thẳng, một tay hay chống cằm. Mái tóc của Trang đen nhánh và phảng phất một mùi thơm rất nhẹ mà cậu không thể biết đó là mùi gì. Đôi lần cậu lấy bút chọt chọt vào lưng Trang và nhận được một cái liếc sắc lẹm. Nhưng thế mà cậu vui. Và cậu hay cười tùm tùm một mình.

Hiếu chỉ tập trung cao độ và phấn khích nhất là khi chơi bóng rổ. Nói hơi quá thì cậu đến trường chỉ để chơi bóng. Một lần, trong khi chơi bóng, do bất cẩn cậu không thấy một quả bóng đang bay về phía mình nên lãnh trọn cú đó vào mặt và bị chảy máu mũi. Trang mang cho cậu ít bông gòn ở phòng y tế, bảo cậu hơi nghiêng đầu về trước, dùng ngón cái ấn thật chặt hai cánh mũi. Hai đứa cứ ngồi ở băng ghế đá cho đến khi cậu thôi chảy máu. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, hai đứa đã nói chuyện về ước mơ và sở thích. Một cơn gió thổi đến, làm những sợi tóc Trang bay bay và nắng từ tán cây rọi xuống từng chùm như hoa nắng.

Có một chùm hoa nắng vương lại trên vai cậu ấy.

Tự nhiên Hiếu thấy trong mình một cảm xúc dâng trào. Nó rất chân thành, rất mạnh mẽ và thôi thúc cậu nắm lấy tay Trang. Nhưng cuối cùng cậu lại bảo.

- Trên vai áo cậu có con sâu kia.

Trang nhìn xuống vai áo không thấy gì liền giả vờ đánh cậu rồi bảo phải lên thư viện một chút. Lúc đó cậu đã nghĩ mình sẽ nắm tay Trang vào lần sau.

Nhưng lần sau đó chẳng bao giờ đến.

Một hôm, Hiếu trốn chơi bóng rổ với đám bạn. Cơn đau đầu vág vất còn sót lại từ đợt ốm hai hôm trước với cái nắng nóng thiêu đốt bên ngoài khiến cậu đâm lười. Thế là Hiếu chui vào thư viện, ẩn mình đằng sau kệ sách tham khảo và định ngủ một giấc, đó là chỗ trốn học ưa thích của cậu mà chưa bao giờ bị phát hiện. Chưa kịp chợp mắt, qua kẽ hở của mấy cuốn sách, cậu nhìn thấy Trang đi vào cùng với cô bạn thân của mình. Trong đầu cậu nảy ra ý định nghịch ngợm. Một chốc nữa Trang mà đi đến dãy kệ này, cậu sẽ đột ngột nhảy ra hù cho cô bạn hết hồn chơi, dù có thể sau đó cậu sẽ bị cô thủ thư cấm vô thư viện luôn. Trang đang tiến đến gần dãy sách tham khảo. Cậu nghe thấy tiếng họ nói chuyện, về một tên con trai học lớp khác mời Trang đi chơi cuối tuần này.

- Cậu có định đi không?

- Không biết nữa.

- Hừm. Thế cậu thấy cậu ta sao?

- ừ thì... cũng được.

Qua khe hở, Hiếu thấy Trang nhoẻn miệng cười. Cậu bực dọc lấy một cuốn sách che lên mắt để tránh ánh sáng và cố ngủ, không thêm hù dọa gì nữa. Trang đi qua mà không nhìn thấy cậu. Nỗi bực dọc vô cớ ấy theo cậu suốt cả những ngày sau đó. Nó làm cậu vừa muốn nói chuyện với Trang, vừa muốn trêu Trang như những lần trước. Cậu im lặng. Cậu muốn Trang

biết là cậu đang giận cô bạn. Nhưng Trang chẳng để ý gì cả. Như thế cậu lại càng bực mình.

Một hôm, Trang mang đến lớp tặng cậu một cái hộp nhỏ được gói cẩn thận.

- Có cái này tặng cậu nè.

-Hôm nay có phải là sinh nhật của tớ hay ngày gì đặc biệt đâu. -Hiếu không thể giấu trong giọng nói của mình có chút dối hờn.

- Nhưng có ai cấm phải ngày đặc biệt mới được tặng quà đâu.

Hiếu đã định nhận. Trong lòng cậu vui lắm, dù vẫn cố làm ra vẻ bất cần, kiêu không quan tâm, có thì tốt mà không có cũng chẳng sao. Nhưng cậu định ra vẻ thêm chút nữa. Cậu hất tay Trang ra.

-Tớ không thích nhận quà của con gái mà không lý do.

Cú hất tay mạnh hơn dự định nên Trang làm rơi chiếc hộp xuống đất, nghe rõ một cái gì đó bên trong đã vỡ. Trang không nói gì dù là một lời trách cứ, cũng không khóc hay tủi thân. Cô bạn chỉ nhìn cậu bằng ánh mắt tổn thương và giận dữ. Ánh mắt mà khi nhìn vào cậu cảm thấy cô bạn đang rời xa cậu dần dần mà chẳng thể nào níu lại được. Hiếu cầm chiếc hộp lên và nhận thấy bên trong là một chiếc cốc đã vỡ, chiếc cốc bằng gốm có màu xanh của lá trà. Tấm thiệp đi cùng có ghi: "Tớ đi học làm gốm. Đây là chiếc cốc đầu tiên tớ tự mình làm ra đó".

Hiếu hối hận, nhưng cậu quá bướng bỉnh để nói xin lỗi. Trang cũng không nói chuyện với cậu nữa. Năm lớp mười hai, cô giáo lại cho cả lớp sắp xếp lại chỗ ngồi, Hiếu và Trang ngồi cách xa nhau, rồi cứ thế càng lúc càng xa nhau hơn. Cho đến tận ngày tốt nghiệp họ vẫn không tìm cách lại gần nhau.

Năm thứ hai Đại học, Minh Hiếu nghe tin Trang đã đi du học ở Pháp.

Tôi ngơ ngác.

- Câu chuyện kết thúc ra sao hả Hai ?

-Thì kết thúc vậy đó.

- Ủa? Trót quớt vậy?

Anh tôi cười lớn.

- Thì thế thôi, đâu phải lúc nào những câu chuyện cũng có một kết thúc trọn vẹn. Con gái lúc nào cũng lớn trước con trai, Hà Trang cũng vậy. Minh Hiếu khi đó chỉ là một cậu nhóc trẻ con, ganh tị, chỉ biết giận dỗi và làm những trò ngốc xít vớ vẩn mà không nhận thức điều gì mới thật sự quan trọng. Một người lớn và một đứa trẻ con khó tìm được cách để nói chuyện với nhau lắm. Khi nghe tin Trang đi du học rồi, Hiếu mới xem lại cái cốc vỡ. Đó là lần đầu tiên cậu xem xét nó kĩ càng và phát hiện ra ở đáy cốc có khắc một trái tim nhỏ xíu xiu.

- Vậy là Trang cũng có cảm tình với chàng Hiếu đó ạ?

- Không biết nữa, vì Hiếu đã không bao giờ hỏi cũng như Trang không bao giờ nói.

Tôi chun mũi thất vọng.

- Câu chuyện không hay chút nào hết. Bạn Hiếu của anh đúng là một thằng ngốc.

Anh hai xoa đầu tôi, mỉm cười.

- Xem nốt rồi ngủ sớm đi nha. cho anh mượn cuốn "The hunger games" đọc nhé. Hứa với Út là sẽ không làm nó sút mề tí nào đâu.

Tôi xem nốt bộ phim khi anh tôi đã ra khỏi phòng. Kết thúc hạnh phúc của Ken và Rei trong phim làm tôi gợn lên cảm xúc tiếc nuối khi nghĩ lại câu chuyện vừa rồi. Chắc là gã ngốc Minh Hiếu kia hẳn đã có ít nhất một lần ước có một phép màu giúp hắn đi ngược về quá khứ thay đổi vận mệnh.

Mãi cho đến khi trèo lên giường, kéo mền ngang mũi và lim dim rồi tôi mới nhớ ra năm ngoái, có lần mình đã từng lén vào phòng anh để mượn trộm máy ảnh. Và trong lúc lục lọi ngăn bàn, tôi thấy ở góc có một cái hộp giấy rúm ró khá cũ, bên trong là chiếc cốc gốm màu xanh lá trà đã vỡ. Tự dưng tôi chẳng còn buồn ngủ nữa. Và chẳng biết anh hai ngốc nghếch phòng bên có ngủ được không ?

SAU LƯNG MỘT VẬT NẰNG

Fuyu

www.dtv-ebook.com

Nơi Ngọn Gió Dừng Chân

Như Anh - Gặp gỡ

1.

Trường tôi đang học là một ngôi trường năng khiếu nghệ thuật. Chúng tôi - học sinh của trường, ngoài việc học các môn văn hóa như các bạn trong những ngôi trường bình thường khác, còn học thêm vài môn đặc biệt như thanh nhạc, diễn xuất, nhạc cụ... Nhạc cụ lại chia nhỏ ra violon, piano, trompet, trống, ghi-ta... chính vì vậy, việc học cũng khá vất vả.

Vì là một ngôi trường đặc biệt nên học sinh của trường cũng có khối kẻ đặc biệt. Người thì là ca sĩ teen sắp ra album, người thì là diễn viên nhí đã từng đóng vài bộ phim truyền hình, hay là tay piano đi thi đấu quốc tế...

Tôi không phải là một người nổi tiếng, cũng không nổi bật. Tôi chỉ là một học sinh bình thường, học ở lớp piano bình thường. Tôi không có ý định trở thành một nhân vật vĩ đại nào đó, đi thi đấu quốc tế, hoặc ra album. Tôi học piano đơn giản chỉ vì thích. Nếu được thì có thể sau này tôi sẽ gắn bó với cây đàn bằng cách trở thành một cô giáo dạy piano. Trong khuôn viên trường, tôi thích nhất căn phòng cuối tầng một. Trong đó có một cây piano và rất nhiều nhạc phổ, tuy nó đã cũ nhưng vẫn chơi tốt. Đây là nơi dành cho những ai yêu thích piano đến đây luyện, hoặc hứng chí chơi vài đoạn nhạc. Từ cửa sổ của căn phòng nhìn ra một khu đất nhỏ bị bỏ trống, sau khi trường được tu sửa có thêm một phòng khác tân trang hơn thì nơi này thường ít người ghé thăm. Tôi xin bác bảo vệ trồng hoa ở khu đất bỏ hoang ấy. Bác cười hiền đồng ý. Tôi không có nhiều bạn và rất thích yên tĩnh nên

trồng hoa ở đây là một công việc tốt bởi thật sự tôi có cảm giác lạc lõng khi nói chuyện với các cậu ấm cô chiêu ở ngôi trường này. Những người đến chơi piano ở căn phòng này thường không chú ý gì đến tôi. Thi thoảng có người nhìn thấy tôi cắm cúi nhổ cỏ, gieo hạt hay tưới nước họ chỉ đóng cửa sổ lại.

Tôi trồng hoa mười giờ, hoa cúc trắng ở một khoảnh đất riêng và gieo hạt hoa hướng dương riêng ở một khoảnh, cách xa những luống hoa khác. Hoa hướng dương sau này sẽ vươn cao nên rất cần ánh nắng mặt trời. Khi tưới nước lên mấy hạt mầm mới gieo, tôi thường tưởng tượng ra một rừng hoa hướng dương vàng rực rỡ như trong một tấm bưu thiếp mà mẹ đã tặng.

Khi hoa mười giờ nở những bông hoa đầu tiên, cúc cũng bắt đầu cứng cáp và hướng dương thì đang nảy mầm.

Rồi khi tôi bắt đầu trồng hoa tú cầu, một cái đầu thò ra khỏi cửa sổ, hỏi:

- Hoa gì đấy ?

- Hoa nào?

- To nhất, màu xanh nhạt. Đằng ấy đang trồng đấy.

- Tú cầu.

Cậu ta nhìn chăm chú một lúc.

- Tớ chưa từng thấy bao giờ. Đẹp đấy.

Tôi biết cậu ta. Đó là Hoàng Linh, một người nằm trong những học sinh nổi tiếng của trường. Cậu ta là nam sinh xuất sắc nhất của lớp piano cao cấp, nơi chỉ dành cho những thiên tài. Đã từng dự thi quốc gia, quốc tế và đạt giải cao. Nhưng hai năm gần đây cậu ta không tham gia bất kỳ giải nào nữa.

2.

Dường như Linh thích hoa tú cầu. Sau lần đó, cậu ta thường ra xem hoa. Ngồi một chỗ, gần bụi hoa tú cầu rồi ngắm nghía. Ngoài việc đó ra thì cậu ta không làm gì cả. (À, thi thoảng có tưới nước giùm). Dù không giúp được gì, nhiều khi tôi còn lo cậu ta làm úng mấy mầm cây mới, nhưng có bạn cũng vui. Tôi hỏi gì thì cậu ta trả lời nấy. Không ai nói gì thì tôi làm việc của mình, cậu ta làm việc của cậu ta, dù việc đó có khi chỉ là ngồi một chỗ.

Linh không gọi tôi bằng tên, chỉ gọi là "đằng ấy", "này" hay "cô gái thực vật". Tôi ghét cái tên Cô gái thực vật. Định bụng tìm cho cậu ta một cái tên nhưng nghĩ mãi vẫn chưa ra.

Nhiều đứa con gái trong lớp tôi thích cậu ta lắm. Những chàng trai tài năng, vẻ ngoài khá như cậu ta lại thêm tính cách lạnh lùng nữa thì đó là chuyện bình thường nhất trong những chuyện bình thường. Tuy nhiên, khi đã khá quen thân với Linh, tôi không cho là cậu ta lạnh lùng. Đó chỉ là do tính cách cậu ta không thích nói nhiều, không thích phiền phức, đôi khi hơi cáu kỉnh. Tính cách cậu ta dùng từ trẻ con có khi lại chính xác hơn.

Những cô nàng thích Linh thấy tôi và và cậu ta hay tưới nước cùng nhau thì lân la hỏi tôi xem chúng tôi có mối quan hệ nào đặc biệt không. Tôi lắc đầu. Họ à lên, ra chiều đã hiểu, rồi túm tụm nhau. Họ lại nói về Linh. Tôi ngồi xem mấy trang môn văn, nghe loáng thoáng. Vẫn là những câu chuyện cũ, sao mà cậu cute thế, sao mà cậu chơi piano hay thế. Nhưng mà có một câu chuyện khác mà tôi lần đầu nghe, chuyện rằng ba cậu đã bỏ đi theo một tình yêu nào đó. Mẹ cậu vì quá đau khổ đã uống thuốc ngủ tự tử, nhưng không chết. Từ đó bà cũng không nói chuyện hay nhìn con trai. Vì gương mặt Linh rất giống bố.

Hôm đó, lúc ra vườn hoa, nhìn Linh tưới mấy khóm hoa tú cầu, tôi tự hỏi có phải đó là lí do cậu ta không tham gia một cuộc thi tài nào nữa? Và cậu

ta có buồn không? Tôi xoa đầu cậu ta, một cái xoa đầu nhanh và nhẹ nhàng. Mẹ tôi vẫn thường làm thế mỗi khi tôi buồn.

- Làm gì thế ?
- Hoa hướng dương cao hơn tụi mình rồi.
- Chỉ cao hơn cậu thôi.

Tôi cười.

3.

Hoa hướng dương đã có nụ. Tôi rất phấn khởi. Hôm nào cũng xuống xem xét cẩn thận. Một hôm, khi tôi đến nơi thì đã nhìn thấy Linh đang lúi húi làm một cái giàn nhỏ bằng tre. Lần đầu tiên tôi thấy cậu ta chịu động tay động chân.

- Cậu đang làm gì thế ?
- Cái giàn? Không thấy sao ?
- uh thì biết là cái giàn, nhưng để làm gì ?
- Cho cây này leo lên.

Linh cho tay vào túi áo lấy ra một nắm hạt giống. Cậu ta bảo hàng xóm nhà cậu ta có trồng một hàng rào hoa này, màu xanh tím rất đẹp nên cậu muốn trồng ở đây. Tôi ngồi yên xem Linh gieo hạt giống, tưới nước. Nhìn cậu ta vui như trẻ con.

Và như mọi lần, Linh chỉ làm công việc của cậu, tôi vẫn phải tưới nước cho đám hoa còn lại. Những nụ hoa hướng dương có vẻ sắp nở. Linh ngồi, tay phe phẩy, có lẽ để tìm một cơn gió cho mát.

4.

Cuối cùng những bông hoa hướng dương đã nở. Không giống như trong tưởng tượng. Cánh hoa nhỏ và màu không vàng rực rỡ, nhụy cũng nhỏ và không sậm màu. Nhưng tôi rất vui. Vừa tưới nước cho chúng vừa khẽ hát nho nhỏ. Linh thò đầu ra khỏi cửa sổ, lạnh nhạt:

- Nở rồi đó hả?
- Đẹp không ? - Tôi háo hức.
- Không. Tú cầu đẹp hơn.

Tôi chép miệng, cậu ta luôn luôn thế. Linh rút đầu vào. Tiếng đàn piano vang lên. Đó là bản "Dream of the shore bordering another world". Tiếng Linh vọng ra:

- Tặng cậu đấy.

Tôi không nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng ra những ngón tay của Linh đang lướt trên các phím đàn. Thứ âm thanh kỳ diệu. Từng nốt nhạc như những hạt nắng lấp lánh, nhảy nhót trong không trung, xoay vòng, ấm áp và vui nhộn. Lại có cảm giác chúng như vô số những hạt nước văng tung tóe, tươi mát, dịu dàng. Bất giác, tôi mỉm cười.

Mà không hiểu sao tôi có cảm giác Linh cũng đang mỉm cười. Tiếng nhạc chấm dứt. Linh thò đầu ra khỏi cửa sổ, vẫy tôi:

- Vào đây chơi một bản nhạc đi.
- Tôi đàn không giỏi bằng cậu đâu.
- Tôi biết. Làm sao cậu đàn bằng tôi được ?

Tôi làm tay mình ướt rồi vẩy thật mạnh những ngón tay về phía Linh. Những hạt nước bé xiu văng lên tóc, vào mặt Linh. "Chảnh hả?" - tôi lăm bắm. Cậu ta kêu oai oái như mèo con, hừ mũi trêu tôi, rồi rứt đầu vào.

5.

Cuối cùng thì cái giàn hoa Linh trồng đã nở những bông hoa đầu tiên. Những bông hoa màu xanh tím. Cậu ta có vẻ rất tự hào về chúng.

- Hoa này tên là gì thế, Như Anh?

- Cậu biết tên tôi ? - Tôi ngạc nhiên, cứ tưởng cậu ta chỉ biết gọi tôi bằng biệt danh.

- Dĩ nhiên là biết. Cậu là bạn của tôi, đúng không? À, cậu đặc biệt hơn bạn chút xíu.

Câu cuối cùng Linh nói nhỏ như gió thoảng. Trông cậu ta có vẻ lúng túng, khịt khịt mũi và những ngón tay mân mê những bông hoa nhỏ. Tự nhiên tôi thấy vui khi nghĩ rằng hóa ra Hoàng Linh "chảnh" cũng biết tên mình.

- Hoa này là hoa đậu biếc.

6.

Một ngày nắng rất đẹp, có cảm tưởng như một hũ mật ong vừa trút xuống mọi thứ xung quanh. Hoa hướng dương cũng nở nhiều hơn trước, màu vàng tươi sáng. Tất cả tạo thành một bức tranh ấm áp. Tôi đang tưới hoa, Linh ngồi trên ghế đá sau lưng tôi.

- Như Anh, không biết khi nào thì tôi mới gặp lại cậu?

- Cậu nói vậy là sao ?

- Tôi sẽ đi du học ở Pháp.

Tôi ngừng tay, quay lại nhìn Linh. Cậu ấy cũng đang nhìn tôi. Giống như mọi lần, tôi không thể đọc được trong mắt cậu ấy nghĩ gì. Còn tôi, tôi cũng không rõ mình đang nghĩ gì. Có một điều gì đó vừa bị rút mất, như miếng mút hút cạn nước, để lại một khoảng trống vô hình. Nhưng lại có một điều gì đó ấm áp, tựa hồ như an ủi và mừng vui. Và tôi mỉm cười, đôi mắt tôi hơi ươn ướt.

- Cậu đi về phía ước mơ của mình, đúng không? Cậu tìm thấy chính mình rồi, đúng không?

Linh gật đầu nhẹ. Và mỉm cười. Nụ cười lan ra cả ánh mắt dịu dàng, ấm áp và nhẹ nhõm. Như nắng vừa xuyên qua đám mây mù xám xịt.

7.Linh đi đã được hai tháng. Tôi vẫn nhận email của cậu ấy, tuy không thường xuyên. Bản chất mèo lười không cho phép cậu viết quá ba email trong một tháng và nội dung của những cái email cũng rất ngắn gọn. Như: "Trời lạnh. Cảnh sắc đẹp. chăm sóc mấy khóm hoa tú cầu cho tôi. À, giữ gìn sức khỏe nhé!". Cũng có những email dài hơn, kể chi tiết cuộc sống của Linh, nhưng không email nào quên nhắc tôi chăm sóc hoa tú cầu và giàn đậu biếc. Tôi có chụp ảnh mấy khóm hoa ấy rồi gửi cho cậu ấy xem. "Hừm, nghĩ xem, sau này cậu tốt nghiệp rồi thì mấy khóm hoa tú cầu của tôi sẽ ra sao? Nó sẽ héo úa à? Mau kiếm ai đó để chăm sóc vườn hoa đi chứ? Tôi không muốn lúc trở về sẽ không nhìn thấy chúng đâu!". Tôi bật cười với cái giọng điệu "chảnh" đó. Nhưng tôi nghĩ cậu ta nói đúng, cũng như hiểu cậu ta vừa gợi ý điều gì. Không thể để những bông hoa chúng tôi vun trồng héo tàn khi tôi cũng rời khỏi đây được.

Tôi dán thông báo thành lập một câu lạc bộ trồng hoa. Hóa ra cũng có nhiều người lãng mạn. Hội viên có cả những người cùngkhóa, có cả mấy nhóc khóa dưới.

Vườn hoa trở nên rộn ràng hơn. Những bận rộn của những kì thi cuối năm cuốn tôi đi. Có đôi lúc, chỉ có một mình ở vườn hoa, tôi ngồi thờ người trên ghế đá nhìn khóm hoa tú cầu và giàn đậu biếc. Tôi muốn khóc. Tôi rất nhớ Linh. Cậu ấy như một làn gió, ào vào cuộc sống của tôi một cách thật lạ lùng, rồi đi mất. Những cảm xúc đọng lại trong tôi lúc này là một điều gì đó rất trong trẻo và dịu dàng mà tôi tin rằng sẽ khó tìm lại lần nữa trong đời.

Nhưng không hiểu sao, tôi tin rằng, chúng tôi nhất định sẽ gặp lại nhau.

Hoàng Linh - Gặp lại

1.

Trời đang mưa. Vô số những hạt nước to vỡ trên cửa kính rồi tạo thành dòng chảy xuống. Linh ghét trời mưa. Ghét cảm giác chạm vào cái gì cũng cảm thấy ẩm ướt. Ghét những lúc phải ra phố, ống quần thể nào cũng ướt, thậm chí cả vai và tóc, dù đã mang ô. Cậu ngồi trên giường, trằm chằm qua đầu, lựa chọn những từ ngữ hợp lý để gửi một email. Cho Như Anh. Cô nàng chơi piano bình thường, gương mặt lúc nào cũng có vẻ thư thái và ngơ ngác, thích cầm cúi chăm sóc khu vườn bé nhỏ ở trường cấp ba năng khiếu nghệ thuật. Như Anh có nụ cười rất dịu dàng. Cô nàng ấy còn rất thích hoa hướng dương nữa.

Từ khi đi du học, việc viết email cho Như Anh trở thành một công việc mà Linh xem như việc phải làm. Cậu thích khoanh khắc gỗ những dòng chữ, tưởng tượng ra Như Anh sẽ có phản ứng gì khi đọc chúng.

Quân gõ cửa vài cái cho có lệ rồi mở cửa, thò đầu vào:

- Đi chơi không?
- Không! - Trả lời ngay lập tức.
- Suy nghĩ rồi hãy quyết định chứ?

- Không - Quyết định không suy nghĩ.

Quân thở hắt ra. Trước khi đóng cửa còn dỗi một câu:

- Cậu thật là khó ưa!

Tiếng đóng cửa khô khốc. Linh ngồi thừ ra, nhìn chăm chăm cánh cửa vừa đóng. Rồi cậu viết câu cuối cùng vào email, nhấp chuột gửi đi.

"Trời mưa. Tôi vẫn khỏe. Như Anh nhớ ghé thăm mấy khóm hoa tú cầu của tôi nhé. Và phải giữ gìn sức khỏe. Cái thằng bạn Kan của tôi nó phiền phức lắm. Như Anh nghĩ tôi có khó ưa không?"

2.

Như Anh không trả lời email. Thật là kỳ lạ. Thường thì ngay ngày hôm sau, Linh sẽ nhận được email hồi đáp. Mỗi tuần ít nhất Như Anh cũng gửi hai email kể tỉ mỉ những chuyện không đâu vào đâu, vặt vãnh và không liên quan nhau. Con mèo Dandelion mới có bốn chú nhóc, cô nàng vẫn hay ghé thăm một cô lớn tuổi nào đấy bị trầm cảm và mọi chuyện có vẻ đã tốt hơn, hôm trước bị mắc mưa nên ốm mấy ngày (đã bảo giữ gìn sức khỏe cơ mà), mẹ cô nàng nấu ăn thế nào để bị đứt tay... Và luôn kèm theo ảnh. Đã bảo chỉ chụp hoa tú cầu thôi, nhưng có khi Như Anh gửi cả ảnh mèo con, ảnh hoa hướng dương, những thành viên mới của câu lạc bộ trồng hoa...

Một tuần, rồi hai tuần, vẫn không thấy email nào của Như Anh. Linh bắt đầu cảm thấy bức bối. Buổi trưa còn giật miếng bánh pizza của Quân ăn cho bõ ghét, mặc cho cậu ta la ó rầm trời. Buổi chiều, cậu lững thững đi ngang lớp học rồi ghé vào đàn một bài. "Dream of the shore bordering another world". Được một đoạn, chắc cũng gần nửa bài, cậu không đàn nữa. Không có chút cảm xúc nào khiến những nốt nhạc khô khốc, vô cảm đến lạ lùng.

Linh bỏ về phòng trọ. Vừa đi vừa lăm bằm "Cậu dám không gửi email cho tôi hả?". Lúc đi ngang qua hành lang của học viện, nhìn lên bầu trời, cậu nhận thấy không còn dấu vết gì của cơn mưa dai dẳng hôm trước. Mặt trời hiện ra, tỏa sáng rực rỡ như một đóa hướng dương khổng lồ.

3.

Hơn một tháng, chính xác là một tháng sáu ngày, vẫn không thấy email nào của Như Anh. Từ bức bội, cảm xúc của Linh có thêm lo lắng. Có khi nào Như Anh bị ốm? Ốm gì mà những hơn một tháng? Hay là Như Anh thấy cậu khó ưa nên không thèm liên lạc nữa? Nghĩ đến từ "khó ưa", Linh lại thấy bức bội. Tối hôm đó, cậu giật luôn miếng bánh pizza cuối cùng của Quân. Lần này, Quân nhất quyết đòi lại dù đã bị Linh ngoạm một miếng khá to. Cậu ta cắn nhẩn.

- Sao cứ giật bánh của tớ ăn hoài vậy ?

- Dám gọi người ta là khó ưa. - Linh làu bàu.

- Gì???

Tối đó, Linh thấy buồn buồn, trống trải nên không ngủ được. Cậu bật dậy, mở ipod nghe "Moonlight sonata" của Beethoven. Cậu nghĩ về Như Anh. Mỗi quan hệ của hai đứa có phải chỉ giống như những người bạn thân? Có phải tự Linh cho rằng nó đặc biệt? Rốt cuộc hai đứa có nói gì với nhau lúc chia tay đâu?

Rồi lại gửi một email khác.

"Trả lời email của tớ đi chứ!"

4.

Mẹ Linh gọi điện. Cậu thật sự sửng sốt khi nghe thấy giọng bà ở đầu dây bên kia. Bà đã không nói chuyện với cậu cũng đã lâu rồi. Kể từ ngày ông bố nghệ sĩ của cậu bỏ đi theo một tình yêu nào đó. Linh cũng không muốn ăn cơm cùng, nói chuyện hay nhìn vào mắt bà, thậm chí là chơi đàn piano. Cậu sợ gương mặt giống bố của mình, tiếng đàn của mình sẽ làm vết thương lòng của bà nhói đau, rồi bà lại tìm đến thuốc ngủ.

Mẹ hỏi cậu khỏe không ? Học hành thế nào ? Những câu hỏi bình thường, nhưng Linh hiểu bà đã vui vẻ trở lại. Và cậu thấy vui.

- Mấy bông hoa tú cầu đẹp lắm con ạ. Nhà mình có trồng một bụi ở trước nhà đấy. Khi nào con về mà xem.

- Hoa?

- Ừ, màu xanh nhạt. Mẹ thích màu đấy nhất mà. Cô bé bảo mẹ con mình thích màu xanh nhạt giống nhau.

- Cô bé ? - trong đầu Linh lúc này hiện lên một dáng hình quen thuộc.

- Cô bé đáng yêu, bạn con ở trường cấp ba đấy. Như Anh, tên đẹp, con nhỉ?

Mẹ cậu nói chuyện thêm vài câu, rồi cúp máy. Bà cũng nói một câu rất nhỏ: "Mẹ xin lỗi con". Linh biết mẹ xin lỗi vì điều gì, nhưng cậu đâu có trách bà.

- Mẹ, con yêu mẹ.

5.

"Shall I compare thee to a summer's day?". Quân ngân nga câu đấy lúc hai đứa đang dùng cơm trưa ở nhà ăn.

- Cậu biết tớ đang đọc cái gì không ?

- Tớ không quan tâm.

- Là thơ Shakespeare đấy. "Shall I compare thee to a summer's day? Thou art more lovely and more temperate. Rough winds do shake the darling buds of May". Hay nhỉ ?

Linh đã ăn xong. Cậu đứng lên.

-Tớ đi trước.

- Eh, tớ còn chưa bình thơ mà.

Quân thở hắt ra, nhìn dáng Linh nhỏ dần. Cậu ta lăm bầm cái gì đó rồi lại tiếp tục ăn. Nghe như là "Cứ ra vẻ lạnh lùng đi, nhưng rõ ràng là thằng tình cảm phết. Đang nhớ ai đó rồi!"

Buổi chiều, khi tiết học cuối cùng kết thúc, Linh nấn ná ở lại. Lớp học chẳng còn ai. Cậu ngồi thừ trước cây đàn piano, vô thức lăm bầm: "Liệu ta có nên so sánh em với một ngày mùa hè?". Ngón tay cậu chạm vào phím đàn. Những nốt nhạc vang lên.

Linh mất bốn ngày để hoàn thành bản nhạc ngẫu hứng đó. Những giai điệu da diết, ưu tư, một chút ngập ngừng.

Liệu tớ có nên so sánh cậu với một đóa hướng dương?

Cậu tươi sáng và ấm áp

Khi tớ ngồi lặng yên trong một khối vuông đen thẫm

Không thấy lối ra

Cậu bé ánh sáng ở cuối đường

Mỗi khi tớ cảm thấy đơn độc

Cậu nắm nhẹ lấy bàn tay tớ

Tớ ước mình được nắm lấy bàn tay ấy mãi

Linh thu âm bài đấy, nhưng chỉ đàn thôi. Cậu định nhờ ai đó hát nhưng rồi lại thôi. Cậu gửi nó cho Như Anh, qua email, kèm lời. "Tặng cậu đấy "

6.

Trời lại đổ mưa. Đã hai tháng, Như Anh vẫn không gửi email nào cho Linh. Cậu không cảm thấy bức bối nữa. Chỉ còn cảm thấy một khoảng trống vô hình và buồn.

Chuông điện thoại reo. Giọng Như Anh ở đầu dây bên kia, rất hào hứng và có phần gấp gáp. Linh cứ sợ mình nghe nhầm.

- Tớ đây. Tớ đang đứng trước học viện nơi mà cậu đang học. Cậu đang ở đâu thế? Tìm được địa chỉ của cậu khá vất vả đấy, tớ cứ tưởng là không tìm được...

- Ở yên đấy.

Linh nói vội rồi đi thật nhanh về cửa chính. Quân đi từ phía đối diện, đang cầm một chiếc bánh pizza, bảo: "Lần này đừng có mà tranh ăn với tớ nữa nhé. Ủa, đi đâu đấy? Này!".

Như Anh đứng đó, trước mặt Linh, với một cái vali. Thấy Linh, cô bạn vẫy tay, cười thật tươi. Tóc Như Anh dài hơn trước, nhưng nụ cười vẫn dịu dàng và tươi sáng. Tay cô cầm một bông hoa tú cầu màu xanh nhạt.

- Nè, tặng cậu. Tớ làm bằng vải đấy, vì không hái được hoa thật. Từ giờ tớ sẽ học chung trường với cậu đấy. Tớ kiếm được học bổng, hay không? Phải tập luyện vất vả lắm đấy.

Rõ ràng có một niềm vui lạ lùng trào lên từ đâu đó. Nhưng Linh lại cúi kinh.

- Sao tôi gửi email mà cậu không trả lời hả?

Như Anh có vẻ bất ngờ trước thái độ của Linh.

- Tớ... tớ phải tập luyện mà... đã bảo...

Linh cầm lấy bông hoa tú cầu. Và cầm luôn cả tay Như Anh. Mặt cả hai đỏ bừng bừng như nhau. Nghe rõ tiếng huyết sáo trêu chọc của Quân. Cái tên ấy đang cười nham nhở và hét thật to.

- Xin chào, cậu là Như Anh phải không? Tớ là Quân. Cái tên này cứ mãi bám tên cậu trong mơ suốt đấy.

Một tay vẫn nắm Như Anh thật chặt, tay còn lại đưa nắm đấm dứ dứ về phía Quân. Linh thì thầm: "Hắn nói linh tinh đấy. Tôi nhắc tên cậu suốt, đâu chỉ trong mơ".